بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa ondan asla kabul edilmeyecektir ve o ahirette kayba uğrayanlardan olacaktır."

(Ali İmran Suresi: 85)

Demokrasi Bir Dindir

UMDE

Yayın No: 1

Kitabın Adı: *Demokrasi Bir Dindir*

Kitabın Yazarı: Ebu Muhammed el-Makdisi

Tercüme: Hakan Sorgun

Teknik Hazırlık: *Şehadet*

Kapak Tasarım: *Fahreddin Gezenler*

Baskı: *Çetinkaya Ofset (332 342 01 09)*

Fevzi Çakmak mah. Hacı Bayram cad. No:18

Baskı Tarihi: *Mart/2018 (7. Baskı)*

Baskı Yeri: *Konya*

Sertifika No: *25537*

İLETİŞİM

Şehadet Yayınları

Buhara Mah. Hat Cad. No: 40/B

Tel: 0 553 732 62 42

Web: www.sehadetkitap.com

Selçuklu – KONYA

DEMOKRASİ BİR DİNDİR

Ebu Muhammed el-Makdisî

Umde Yayınları

İÇİNDEKİLER

Birinci Kitap: Demokrasi Bir Dindir..3
İçindekiler..5
İkinci Baskının Önsözü 7
Yazarın Önsözü 9
Temel Esas 11
Tağutun Tanımı 13
Tağuttan Kaçınmanın En Üstün Ve En Aşağı Mertebeleri.. 19
Demokrasi Bir Dindir 25
Bu Fitneden Çıkış Yolu 35
İnkar Tevhidin Yarısıdır 37
Müşriklerden Uzaklaşmak Tevhidin
Gereklerindendir 39
Resullerin Yolu 42
Davetten Aciz Olman Nefsini ve Aileni Terbiye
Etmekten Aciz Olmanı Gerektirmez 45
Yolda Ümitsizlik Veren ve Yoldan Alıkoyan
Kimseler Var...47
Davetçi Kardeşlerimize 58
Ümmetin Alimlerine ve Samimi Davetçilere Çağrı 59
Münafıklar Çoktur 60
İkinci Kitap: Laikliğin Bozuk Meyvesi 65
Giriş 67
Demokrasinin Tanımı 71
Demokrasiyi Hayatta Uygulama Metotları 72
Demokrasi ve Laiklik İlişkisi 73
Demokrasinin Uygulanması Mümkün müdür? 73
Demokrasilerde Yönetim Bozuklukları 76
Demokrasinin İntiharı 79
Demokrasinin İslam Pazarında Yer Bulması 80
Demokraside İnsanlar İçin Çıkarılmış En Hayırlı Ümmetin
Muhtaç Olduğu Hiçbir Hayır Yoktur 84

Demokrasi İslam Sisteminin Önünü Kesmektedir 86
Demokratik Sistemin Temel Özellikleri 89
1- Egemenlik Kavramı ve Demokrasilerde Egemenlik Hakkı.......89
İslam'da Egemenlik Hakkı 90
Demokrasinin Gerçek İsmi 92
Demokrasinin Egemenlik Anlayışına
Karşı İslami Tavır 93
2- Temel Hak ve Özgürlüklerin Kabulü ve
Garanti Altına Alınması 97
Demokrasinin Asılları Üzerine Kur'ani Bakış 103
İslam Hayat Nizamının Toplum Üzerindeki Etkisi 106
Demokrasi İnsanın İnsana Köleliğidir 109
Ne Yapmalı? 114
Üçüncü Kitap: Demokrasi Dini...115
Önsöz 117
Demokrasi Dini 123
Demokrasi Bir Tağuttur 131
Demokratik Seçimlere Katılmak Şirktir 141
Demokratik Seçimlere Katılmak İslam'dan
Başka Bir Din Edinmektir 146
Sonsöz 151

İkinci Baskının Önsözü

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber Efendimizi, O'nun ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden bir çok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salat" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

İnsanların topyekün bir halde demokrasi fitnesiyle şirk uçurumuna düştükleri böyle bir günde "demokrasinin Allah'ın dininden başka bir din, Tevhid Milletinden başka bir millet, demokrasi ile hareket eden parlamentoların da ancak ve ancak şirkin köşkleri, putperestliğin barınakları" olduğunu anlatan "Demokrasi Bir Dindir" isimli kitabımızın ikinci baskısını yapmamızı nasip eden Rabbimize şükürler olsun...

Kitabımızın bu ikinci baskısında ilk baskıya aynen sadık kalınmış, yer yer yazım hataları düzeltilmiştir. İlk baskıda bulunan "Şüphelerin Giderilmesi" isimli bölüm pek yakında bu konuda daha detaylı bir kitabımızın çıkacak olmasından dolayı bu baskıda kaldırılmıştır. Buna karşılık bu bölümün yerine kısa bir süre önce demokratik seçimlere katılmanın hükmüne dair, davet ve tebliğ içerikli "Demokrasi Dini" isimli çalışmamız eklenmiştir. Allahu Teala mü'minlerin mevlası ve yardımcısıdır. Galip gelecek olan da Allah'ın ordusudur.

"Bu böyledir. Çünkü Allah iman edenlerin velisidir, kafirlerin ise velisi yoktur." (47, Muhammed/11)

"Muhakkak Allah mü'minleri savunur. Çünkü Allah hainlik ve nankörlük edenlerin hiçbirisini sevmez." (22, Hacc/38)

"Biz ancak Allah'a güvenip dayandık. Rabbimiz, bizimle kavmimiz arasında Sen hak ile hükmet. Sen hükmedenlerin en hayırlısısın." (7, A'raf /89)

"Bu, yeterli bir tebliğdir. Fasıklar topluluğundan başkası helak edilir mi ki?" (46, Ahkaf/35)

Amel sayfalarımızda şirkten beraati bizim için yaz...

Murat Gezenler
30 Temmuz 2007
Konya

Yazarın Önsözü

Şüphesiz ki hamd Allah'a mahsustur. O'na hamdeder, O'ndan yardım ister, O'ndan bizi bağışlamasını dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allahu Tealâ kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur. Kimi de saptırırsa O'nun için ne bir dost, ne de bir yol gösterici bulamazsın. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ilah yoktur. O tektir ve ortağı yoktur. O bize yeter ve O ne güzel vekildir. Ve yine şehadet ederim ki; Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* O'nun kulu ve Resulüdür. O önderimiz ve bizim için en güzel örnektir. Allahu Tealâ O'na, ailesine, ashabına ve kıyamet gününe kadar O'na tabii olanlara salât ve selam eylesin.

Bu çalışma, yasama görevini icra eden şirk parlamentoları seçimleri öncesinde kağıt parçalarına aceleyle yazmış olduğum notlardır. Bu dönemde, Allah'ın dininden tamamen uzaklaşmış tağutlar ile din adamı ve davetçi kisvesine bürünmüş bazı kimselerin mücadeleleri sonucu, insanlar müthiş bir şekilde demokrasi fitnesine kapılmışlardır. Bu zavallı kişiler kimi zaman demokrasi dinine özgürlük ve şura ismini takmışlar, kimi zaman Hz. Yusuf'un Mısır Melik'i yanında görev almasını ve aynı şekilde Necasi'nin durumunu öne sürerek demokrasi ile amel etmenin caiz olduğunu söylemişler, kimi zaman da maslahat ve istihsan delilleriyle delil getirmeye kalkmışlardır. Bu kimseler

hakkı batıl ile, apaçık aydınlığı karanlıklarla, Tevhid ve İslam'ı şirk ile karıştırarak insanlara sunmaktadırlar.

Biz bu kitapta Allah'ın izni ile ortaya atılan bütün bu şüphelere cevap verdik. Demokrasinin Allah'ın dininden başka bir din ve Tevhid Milletinden başka bir millet olduğunu, demokrasi ile amel eden parlamentolarında ancak ve ancak şirkin köşkleri ve putperestliğin sığınakları olduğunu açıkladık. Allahu Teâlâ'nın kulları üzerinde yegâne hakkı olan Tevhidi layıkıyla yaşayabilmek için, bu parlamentolardan kaçınmak gerekir. Hatta bunları yıkmak, sempatizanlarına düşmanlık beslemek, buğzetmek ve onlarla cihad etmek gerekir. Bilinmelidir ki, konuyu bulandırmak isteyen bazı kimselerin zannettiği gibi bu mesele kesinlikle ictihadi bir mesele değildir. Bilakis bu parlamentolara katılıp demokrasi ile amel etmek, apaçık bir şirk ve ayan beyan küfürdür. Allahu Tealâ, muhkem ayetlerinde bizleri böyle bir fiil işlemekten sakındırmış, Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hayatı boyunca bu kimselerle savaşmıştır.

Ey muvahhid kardeşim! Şirkten ve şirk ehlinden kaçınan Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e ve O'na yardımcı olanlara tabii olmak için gayret et. Allahu Tealâ'nın dinini ikame etmek için çalışan kafilenin kervanına hemen katıl. Zira Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu kimseler hakkında şöyle buyurmaktadır.

"Ümmetimden bir taife vardır ki Allah'ın dinini devamlı üstün tutmaya çalışırlar. Allah'ın emri gelene dek ne onları yardımsız bırakanlar, ne de onlara muhalefet edenler bu kimselere zarar veremezler."[1]

Allahu Tealâ'dan dilerim ki; beni ve sizleri bu taifeden kılsın. Başında ve sonunda hamd âlemlerin Rabbi olan Allahu Tealâ'ya mahsustur.

Ebu Muhammed Asım el-Makdisi

---

[1] Buhari, İtisam, 10; Müslim, İmanet, 171/1921.

BİRİNCİ BÖLÜM

Temel Esas[2]

Allah sana rahmet etsin. Ey kardeşim! Bil ki; Allahu Teâlâ'nın insanoğluna öğrenmesini ve uygulamasını farz kıldığı ilk esas tağutu inkâr etmek, ondan kaçınmak ve Allah'ı birlemektir. Bu esas bütün işlerin başı, aslı ve direği olup, Allahu Tealâ namaz, zekât ve diğer ibadetlerden önce bunu emretmiştir. Allahu Tealâ insanları ancak tağutu inkar etmeleri ve Allah'a ibadet etmeleri için yaratmış, bu esas üzerine Peygamberler gönderip, kitaplar indirmiştir. Tağutu inkar etme ve Allah'a ibadet etme esası üzerine cihad etmeyi ve bu uğurda şehit olmayı meşru kılmıştır. Allah'ın dostlarıyla şeytanın dostları arasında düşmanlığın temel sebebi bu esas olmakla beraber, İslam devleti ve Raşidi Hilafet'te bu esas üzerine kurulmuştur. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır.

"Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etmeleri için yarattım" (51, Zariyat/56)

Yine Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır: *"Andolsun ki biz, 'Allaha'a kulluk edin ve tağuttan sakının' diye (emretmeleri için) her ümmete bir Peygamber gönderdik." (16, Nahl/36)*

Tağutu inkar etme ve Allah'a ibadet etme esası İslamın en

---

[2] Konunun başlığı "İslam Dininin En Temel Esası, Yaratılışın Ve Kitapların İndiriliş Gayesi, Resullerin Daveti, İbrahim (a.s)'ın Milleti Ve Kopmak Bilmeyen Sağlam Kulpun Beyanı" şeklindedir.

yüce kulplarından biridir. Bu kulp olmadan davet, cihad, namaz, oruç, zekât ve hac kesinlikle kabul olunmaz. Bu kulpa sarılmadan ateşten kurtulmakta kesinlikle mümkün değildir. Bu, Allahu Tealâ'nın boynumuza görev olarak yüklediği ilk görevdir. Dinin diğer kulplarına gelince, tağutu reddedip sadece Allah'ı birlemeden bunlar tek başlarına kurtuluşa ermek için asla yeterli değildirler. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

> *"...Artık doğruluk sapıklıktan ayrılmıştır. Kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah her şeyi işitir ve bilir"* (2, Bakara/256)
>
> Yine Allahu Tealâ bir başka ayette şöyle buyurur: *"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah'a yönelenlere müjdeler vardır. O halde (Ey Muhammed) sözü dikkatlice dinleyip onun en güzeline uyan kullarımı müjdele"* (39, Zümer/17)

La ilahe illallah Tevhid kelimesinde, nefyin (yani La ilahe diyerek Allah'tan başka ilahların reddedilmesinin), ispattan (yani sadece Allahu Tealâ'nın ilahlığının kabul edilmesinden) önce zikredildiği gibi, bu ayetlerde de tağutu inkâr edip ondan kaçınmak, Allah'a iman etmek ve O'na yönelmekten önce zikredilmiştir. Bu husus üzerinde inceden inceye düşünmek gerekir. Çünkü kopmak bilmeyen sağlam kulpa sarılmanın en önemli şartı, tağutları inkâr etmektir.

İşte öneminden dolayı ayette inkâr, kabulden önce zikredilerek dikkat çekilmiştir. Dolayısıyla öncelikle tağutlar inkâr edilmedikçe Allah'a iman etmek söz konusu değildir. Aynı şekilde tağutları bütünüyle inkâr etmeyen bir kişiye imanının fayda vermesi de mümkün değildir.

Tağutun Tanımı

Ebedi kurtuluşun sağlam kulpuna yapışman için inkâr etmen ve ona ibadet etmekten kaçınman gereken tağut, sadece dua, adak, tavaf ya da secde etmek suretiyle kendisine ibadet edilen taşlar, putlar, ağaçlar ve kabirlerden ibaret değildir.[3]

Aksine tağut kavramı bütün bunlardan daha geneldir ve ibadet çeşitlerinden herhangi birisiyle Allahu Tealâ dışında kendisine ibadet edilen ve kendisine yapılan bu ibadeti de inkâr etmeyen her mabudu kapsar.[4] Tağut kelimesi tuğyandan türemiştir. Bu da yaratılanın Allahu Tealâ'nın kendisi için tayin etmiş olduğu sınırı aşmasıdır. Mücahid *(rahimehullah)* şöyle demektedir: "Tağut, insanların emir sahibi olup, hakemliğine başvurulan insan suretine bürünmüş şeytanlardır."

İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle demektedir: "Allah'a isyanı gerektiren hususlarda, hidayet ve hak dine uymama noktasında, kendisine itaat edilen her şey tağuttur. İşte bundan dolayıdır ki; Allah'ın kitabı dışında, hükmeden ve hükmüne baş-

---

[3] Tağut Kavramı hakkında daha detaylı bilgi için "Hakimiyet Mefhumu" isimli kitabımızın 76. sayfasına ve devamına bakınız. -Yayıncı-

[4] "...kendisine yapılan bu ibadeti de inkâr etmeyen..." kaydı ile, kendisine ibadet edilen melekler, nebiler ve salih kimseler, tağut kavramının içerisinden çıkarılmıştır. Çünkü onlar kendilerine yönelik ibadet eyleminden razı değildirler. Bundan dolayı onlar tağut olarak isimlendirilemeyeceği gibi doğal olarak onlardan beri olmak gerekmemekte, buna karşılık onlara ibadet etmekten kaçınmak, onlara ibadet edenlerden uzak durmak gerekmektedir.

vurulan kimseye tağut ismi verilmektedir."[5]

İbn-i Kayyım el-Cevziyye *(rahimehullah)* şöyle demektedir: "Tağut, ibadet edilen, tabi olunan veyahut da itaat olunan olsun, kulun haddini aşmasına vesile olan her şeydir. Her kavmin tağutu, Allah ve Resulü dışında hükmüne başvurdukları, Allah'ı bırakıp ibadet ettikleri, basiretsizce Allah'ın dışında tabi oldukları, Allah'tan başka itaat ettikleri kimselerdir. Kim Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in getirdiği hükümler dışında başka bir şeyin hükmüne başvurur veya onunla hükmederse tağutun hükmü ile hükmetmiş ya da tağuta muhakeme olmuş demektir."[6]

Bilinmelidir ki; ibadetin birçok çeşidi mevcuttur. Nasıl ki secde etmek, rukûda bulunmak, dua etmek, adak adamak ve kurban kesmek ibadet çeşitlerinden bir tanesi ise aynı şekilde teşri (yasama) noktasında itaat etmekte bir ibadettir. Allahu Tealâ Hıristiyanlar hakkında şöyle buyurmaktadır:

"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını ve rahiplerini rabler edindiler." (9, Tevbe/13)

Bilindiği üzere onlar rahiplerine rukûu ve secde etmiyorlardı. Ancak onlar haramları helalleştirme, helalleri de haramlaştırma noktasında rahiplerine itaat ve muvafakat ettiler. İşte bundan dolayı Allahu Tealâ onların bu tavrını din adamlarını rabler edinmek olarak isimlendirmiştir. Çünkü teşri (haram ve helal koyma) noktasında yapılan bir itaat ibadetin kendisidir ve asla bu hususta Allah'tan başkasına yönelmek caiz değildir. Şayet kişi tek bir hükümde dahi olsa Allah'tan başkasına itaat ederse müşrik olur.

---

[5] İbn-i Tevmiye'nin tağut tanımı üzerine bu cümlesi kitabın orjinalinde yoktur. Ancak Makdisi'nin İbn-i Tevmiye'den yapmış olduğu nakil "...işte bundan dolayıdır ki..." diye başladığı için İbn-i Tevmiye'nin tağut tanımı üzerine sözünün baş kısmını da buraya eklemeyi uygun gördük. Bkz. Mecmu'ul Feteva: 28/201

[6] İlamu-l Muvakkıyn, 1/50

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* zamanında Rahman'ın dostlarıyla, şeytanın dostları arasında, meytenin durumu ve haram kılınması hususunda ortaya çıkan münakaşa, bu anlattığımız konuya apaçık bir şekilde delalet etmektedir. Müşrikler, meytenin (şer'i yollar dışında ölen bir hayvanın) Allahu Tealâ tarafından öldürüldüğünü delil olarak getiriyorlar ve bu şekilde ortaya bir şüphe atıyorlardı. Onlar Müslümanlar tarafından kesilen bir hayvan ile herhangi bir nedenle ölen hayvan arasında fark olmadığını ileri sürerek Müslümanları kendilerine uydurmaya çalışıyorlardı. Allahu Tealâ bu olay hakkında hükmünü yedi kat semanın ötesinden indirerek şöyle buyurmaktadır:

"Eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz sizde müşriklerden olursunuz." (6, Enam/121)

Bilinmelidir ki; tağut ismi kapsamına Allahu Tealâ ile birlikte kendisinin de hüküm koyup yasalar çıkarabileceğine yetkili zanneden herkes girmektedir. İster hükmeden olsun, isterse hükmolunan... İster yasama organında bulunan bir vekil olsun, isterse de onu seçenlerden bir seçmen olsun... Durum değişmemektedir. İnsan Allahu Tealâ'ya ibadet etmek için yaratılmış ve mevlası ona, Allah'ın şeriatine teslim olmasını emretmiştir. Ancak o, bu tavrıyla yüz çevirmiş, büyüklenmiş, azmış ve Allahu Tealâ'nın sınırlarını çiğnemiştir. Kanun çıkarma, hüküm ve yasa koyma noktasında, kendisini Allah'a denk kılmak isteyerek O'na ortak koşmuştur. Hâlbuki Allah'tan başkasının kanun koyucu olarak vasıflandırılması kesinlikle caiz değildir. İşte her kim bu şekilde hareket ederse, kendisini kanun koyucu bir ilah olarak tayin etmiş olur. Böyle davrananlar tağutun başıdırlar. Tüm bu tağutlardan uzaklaşıp kaçınmadıkça ve yine aynı şekilde tağutlara kulluk edip destekçi olanlardan tamamıyla beri olunmadıkça kişinin Tevhidi ve İslam'ı asla sahih olmayacaktır. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"...Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Hâlbuki onu inkâr

etmekle emrolunmuşlardı..." (4, Nisa/60)

Günümüzde, Allahu Tealâ dışında kendisine ibadet edilen rab olduğu zannedilen bu sahte ilahlardır. Öyle ki; insanların çoğu teşri noktasında kanun koyucu olarak bunları Allah'ın dışında ortak edinmişlerdir. Ancak tüm Tevhid ehlinin sağlam kulpa sarılabilmeleri ve ateşten kurtulmaları için bu sahte ilahları inkâr etmeleri, bu tağutlardan ve tabiilerinden uzaklaşmaları gerekmektedir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri kendilerine dinden şeriat yapan ortakları mı vardır? Eğer ayırdedici söz olmasaydı, muhakkak onlar arasında hüküm verilmişti bile." (42, Şura/21)

Günümüz insanlarına gelince, onlar teşri yetkisini (yani kanun ve hüküm belirleme hakkını) parlamentolarına, uluslararası ve bölgesel egemen kurullarına vermek ve onlara itaat etmek suretiyle Allah'a şirk koşmuşlardır. Teşri yetkisinin, kanun ve yasa çıkarma vazifesinin parlamentolarının ya da egemen kurullarının hakkı olduğu gerçeği, onların kanunlarında ve anayasalarında açık olarak belirtilmiştir. Ve bu nokta kendileri tarafından malum ve meşhurdur. Örnek olarak, Kuveyt anayasasının 51. maddesi şu şekildedir:

"Yasama yetkisini, anayasaya uygun olarak emir ve millet meclisi üstlenir"

Ürdün anayasasının 25. maddesi ile Mısır anayasasının 8. maddesi ise şu şekildedir:

"Yasama yetkisi Kral'a ve millet meclisine aittir. Millet meclisi yasama yetkisini üstlenir."[7]

---

[7] Türkiye Cumhuriyeti'nin Anayasasında ise şöyle geçmektedir: "Egemenlik kayıtsız ve şartsız milletindir. Türk milleti egemenliğini, Anayasa'nın koyduğu esaslara göre yetkili organları eliyle kullanır. Yasama yetkisi Türk milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisinindir." (Mad. 6-7) –yayıncı-

İşte bu şekilde yasama yetkisini kendi vazifesi olarak gören idarecilere tabii olan, itaat eden, bu küfürde ve katıksız şirkte onlarla mutabakat sağlayan ve bu şekilde yöneticilerini rabler edinen kimselerin hükmü, tıpkı hahamlarına ve rahiplerine tabii olan Hıristiyanlar aleyhinde Allahu Tealâ'nın vermiş olduğu hükmün aynısıdır. Hatta bunların durumu daha kötü ve daha çirkindir. Çünkü ehli kitabın din adamları, haramları helal, helalleri de haramlaştırmışlar ancak bunu ne kanunlaştırmışlar ne de sistemleştirmişlerdir. Ortaya attıkları bu kanunlar hususunda anayasalar, kitaplar ve merasimler düzenlememişlerdir. Ancak bugün beşeri sistemlerin kanunlarına karşı çıkan ya da dil uzatan hemen cezaya çarptırılmaktadır. Günümüz idarecileri, kendi kitaplarını Allah'ın kitabına denk tutmaktadırlar. Hatta bu anayasalar tamamen Allah'ın kitabına egemendir ve O'na hükmeder. İşte günümüz idarecilerinin hali budur.

Tağuttan Kaçınmanın En Üstün Ve En Aşağı Mertebeleri

Buraya kadar yaptığımız izahlar anlaşıldıktan sonra bilinmelidir ki; bu sağlam kulpa tutunmanın en yüce mertebesi, tağutu inkâr etmenin en yüksek derecesi, İslam'ın zirvesi olan cihaddır. Tağutların dostlarıyla, tabiileriyle cihad etmek, tağutları yok etmek için gayret göstermek, insanları bu tağutlara kulluktan kurtarıp bir olan Allah'a kulluğa sevk etmek…

İşte bütün Peygamberlerin durumu ve takip ettikleri yol, bu hakikati açıkça ifade ve ilan etmekten ibarettir. Allahu Tealâ bizlere İbrahim *(aleyhisselam)*'ın milletine ve davetine uymamızı emrederken bu gerçeği en güzel şekilde beyan ederek şöyle buyurmaktadır:[8]

> *"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda[9] sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir." (4, Mümtehine/4)*

---

[8] Bu konu hakkında daha detaylı bilgi için "Vela ve Bera Akıdesi" isimli kitaplarımıza bakabilirsiniz.

[9] Bazı müfessirler, "onunla beraber olanlarda" ifadesini, "ona tabi olanlar" ya da "onun yolu üzerindeki Peygamberler" diye tefsir etmişlerdir.

Ayette geçen "*beda*" lafzı "*ortaya çıktı, apaçık belirginleşti*" demektir. Burada düşmanlık (adavet) kelimesinin kin ve öfke (buğz) kelimesinden önce zikredilmesinin hikmeti düşünülmelidir. Çünkü düşmanlık duymak, kin ve öfke beslemekten daha önemlidir. Bazen insan, tağutların dostlarına karşı kin ve öfke besler ama onlara düşmanlıkta da bulunmaz. Bundan dolayı düşmanlık ve kin apaçık bir şekilde ortaya konmadığı sürece kişi üzerine düşen görevi yerine getirmiş olamaz.

Yine bu ayette, İbrahim ve onunla beraber olanlar, müşrik kavimlerinin ibadet ettikleri şeylerden önce, bizzat müşriklerin kendilerinden uzaklaşmışlardır. Allahu Tealâ'nın bu hususu özellikle zikretmesi üzerinde düşünmek gerekir. Çünkü müşriklerden uzaklaşmak, onların ibadet ettikleri ilahlardan uzaklaşmaktan daha önemlidir. İnsanlardan birçoğu putlardan, tağutlardan, beşeri anayasalardan uzak durur fakat onların yardımcılarından ve taraftarlarından beri olup uzaklaşmaz. Dolayısı ile üzerine düşen görevi yerine getirmiş olmaz. Buna karşılık tağutlara kulluk yapan müşriklerden öncelikle beri olup uzaklaşılırsa bu durum onların ilahlarından ve batıl dinlerinden de uzaklaşmayı gerektirir.

Tağutu inkâr etmenin en aşağı derecesi ise -ki bu her mükellef üzerine vaciptir ve kişi ancak bununla kurtuluşa erer- tağutlardan uzaklaşmak, ona ibadet etmemek, şirkinde ve batıl yollarında onlara tabii olmamaktır. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Andolsun ki biz her ümmete Allah'a kulluk edin ve tağuttan sakının diye (emretmeleri için) bir Peygamber gönderdik." (16, Nahl/36)

"O halde pislikten ve putlardan sakının" (22, Hacc/30)

Allahu Tealâ, bir başka ayette İbrahim *(aleyhisselam)*'ın şu şekilde dua ettiğini bizlere haber vermektedir:

"Beni ve oğullarımı putlara ibadet etmekten uzak tut" (14, İbrahim/35)

Kişi tağutlardan, onlara ibadet etmek ve tabii olmaktan bu dünyada kaçınmaz ise mutlak surette ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.

Eğer bu şerefli asılda kusurlu davranırsa dinin diğer kısımlarını yerine getirmesi ona fayda vermez ve ateşten uzak kalamaz. Bu kimse pişmanlığın fayda vermeyeceği bir günde pişman olacaktır. Bu büyük esası gerçekleştirmek, bu sağlam kulpa sarılmak ve bu muazzam millete uymak için dünyaya tekrar dönmeyi temenni edecektir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

> *"Nitekim kendilerine uyulanlar, azabı görünce uyanlardan uzaklaşacaklar ve aralarındaki bağlar kopacaktır. Uyanlar: 'Keşke bizim için dünyaya bir dönüş olsa da, bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsak' derler. Böylece Allah onlara, hasretini çekecekleri işlerini gösterir. Onlar cehennemden çıkmayacaklardır." (2, Bakara/166-167)*

Fakat heyhat! Çok uzak! Artık vakit geçmiş dünyaya ne tekrar gidiş var, ne de dönüş. Ey Allah'ın kulu! Eğer sen kurtuluşu istiyorsan ve muttekiler için rabbinin bahşettiği rahmeti umuyorsan hemen şimdi bütün tağutlardan uzaklaş ve onların şirkinden sakın. Çünkü dünyada onlardan uzak durup, sakınanlar dışında hiç kimse kıyamet gününde onlardan kaçınamaz ve ahirette de onların kötü akıbetinden kutru-lamaz. Ama kim onların batıl dinlerine rıza gösterir ve onlara uyarsa, kıyamet gününde arasatta bir münadi şöyle seslenir:

"Kim neye ibadet ediyorsa ona tabi olsun."

Onlardan, güneşe ibadet edenler güneşe, aya ibadet edenler aya, tağutlara ibadet edenler tağutlara tabii olurlar. Bu hadis müminlere söylenilen şu söze kadar devam etmektedir:

"İnsanlar gittiği halde sizi burada tutan nedir?" Onlar şöyle derler:

"Bizler, çok daha fazla muhtaç durumda iken onlardan ayrıldık. (Bugün neden ayrılmayalım). Biz, bir münadinin 'her

kavim ibadet ettiği mabudun peşine takılsın' diye seslendiğini duyduk ve biz ancak rabbimizi beklemekteyiz."[10]

Hadiste geçen, müminlerin *"Biz çok daha fazla muhtaç durumda iken onlardan ayrıldık."* sözü üzerinde düşünmek gereklir. Yani biz onlardan daha dünyada iken ayrıldık. Hâlbuki o zaman onların parasına, puluna, dünya işlerine çok daha fazla muhtaç idik. Şu muazzam makamda onlardan nasıl olurda ayrılmayız. İşte bu sözde bazı yol işaretleri vardır. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

> *"Toplayın zulmedenleri ve onların eşlerini, Allah'tan başka ibadet ettiklerini de. Onlara cehennemin yolunu gösterin." (37, Saffat/22)*

Ayette geçen "*onların eşleri*" (ezvacuhum) ifadesinde kastedilen, onların emsali, akranı, yardakçıları ve batıl yollarında yardımcıları demektir. Daha sonra Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

> *"Muhakkak onlar bugün azapta ortaktırlar. İşte biz günahkârlara böyle yaparız. Çünkü onlara 'Allah'tan başka ilah yoktur' denildiği zaman büyüklük taslıyorlardı." (37,Saffat/33-35)*

Ey Allah'ın kulu! Tevhid kelimesinden yüz çevirmekten, Tevhid kelimesinin inkâr etmeni istediği şeyleri inkâr etme ve kabul etmeni istediği şeyleri kabul etme hususunda gevşek davranmaktan, hakka tabi olma noktasında kibre kapılmaktan, tağutlara yardımcı olmakta ısrarlı davranmaktan sakın! Aksi halde helak olanlarla birlikte sende helak olursun ve onlarla aynı kötü sonu paylaşırsın.

Sonra bil ki; Allahu Tealâ bu katıksız Tevhidi, bu şerefli aslı, İslam Dinini boynumuza yüklemiş, Tevhid ehli kulları için bu dini seçmiştir. Kim bu din ile Allah'ın huzuruna gelirse on-

---

[10] Hadis müttefekun aleyh olup, müminlerin kıyamet gününde rablerini göreceğine dair rivayet edilen hadisin bir kısmıdır.

dan kabul edilir. Kim de ondan başka bir din üzere gelirse bu din onun yüzüne atılır ve o hüsrana uğrayanlardan olur. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

> *"İbrahim bunu kendi oğullarına da vasiyet etti, Yakub da öyle: 'Oğullarım! Allah sizin için bu dini (İslâm'ı) seçti. Siz de ancak Müslümanlar olarak ölün' dedi."* (2, Bakara/132)
>
> *"Şüphesiz Allah katında din İslam'dır."* (3, Ali İmran/19)
>
> *"Kim İslam'dan başka bir din ararsa, (bilsin ki o din) ondan kabul edilmeyecek ve o ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır."* (3, Ali İmran/85)

Din kavramını sadece Yahudilik, Hıristiyanlık ve benzeri ile sınırlı tutmaktan sakın. Çünkü din kavramı her bir yöntemi, metodu, idare şeklini ve insanların tabii olduğu, adeta kendilerine din edindiği kanunlardan her bir kanunu içine almaktadır.[11] İşte bu saydıklarımızın hepsi birer din olup, tüm bu dinlerden uzaklaşmak, kaçınmak, bunları reddedip tabiilerinden beri olmak gerekmektedir. Tevhid Milleti ve İslam Dini tabi ki bunun dışındadır. Allahu Tealâ dinleri ve yöntemleri ne kadar farklı olursa olsun kâfirlerin tamamına şöyle dememizi emretmektedir.

> *"De ki: Ey Kâfirler! Ben sizin kulluk ettiklerinize kulluk etmem. Siz de benim kulluk ettiğime kulluk edecek değilsiniz. Ben sizin kulluk ettiklerinize kulluk edecek değilim. Siz de benim kulluk ettiğime kulluk edecek değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim de banadır."* (109, Kâfirun/1-6)

Küfür milletinden her bir millet, İslam Dinine muhalif ve aykırı bir sistem ve metot üzerinde birleşmişlerdir. Bu sistem ve metotlardan her biri, onların kendisinden razı oldukları birer din konumundadır. Bunun kapsamına komünizm, sosyalizm, laiklik, baascılık ve bunun gibi insanların kendi muhalif

---

[11] Konu hakkında detaylı bilgi için "Hakimiyet Mefhumu" isimli kitabımızın 104-109. sayfalarına bakabilirsiniz.

görüşleriyle oluşturdukları ve kendileri için din olarak benimsedikleri ilkeler ve metotlar girmektedir.

Demokrasi de bu dinlerden bir tanesi olup Allah'ın dini dışında bir dindir. İşte sana, insanlardan çoğunun hatta İslam'a mensup olduğunu iddia edenlerden büyük bir kısmının, kendisiyle fitneye düştüğü bu uydurma dinin, sapık yönlerini gösterme adına ibretli açıklamalarda bulunacağım.

Demokrasinin Tevhid Milletinden başka bir millet olduğunu, her kapısının başında şeytanların durup insanları ateşe çağırdığı sapık yollardan bir yol olduğunu bilmen, ondan uzaklaşman ve insanları da bu sapık dinden uzak olmaya davet etmen için demokrasi dini hakkında gerekli açıklamaları yapacağım.

Müminlere bir hatırlatma olması için...

Gafillere bir tembih olması için...

İnatçı kimselere karşı bir hüccet olması için...

Âlemlerin Rabbine karşı bir mazeret olması için...

Demokrasi Bir Dindir[12]

Bilindiği üzere bu habis kelimenin aslı Yunanca olup "*Demos*" (halk) ve "*Kratos*" yani yönetim, yetki ve yasama anlamına gelen iki kelimenin birleşmesinden meydana gelmektedir. Dolayısı ile demokrasi kelimesinin tercümesi, harfiyen "halkın idaresi" "halkın otoritesi" ya da "halkın yasama yetkisi" anlamına gelir.

Demokrasi'nin halkın egemenliğine dayandığına dair bu tanım demokratlara göre onun en büyük özelliklerindendir. İşte bundan dolayı da devamlı, demokrasiyi övüp dururlar. Ancak bilinmelidir ki, onların övüp durdukları bu özellik (yani demokrasilerde egemenliğin insana ait olması) küfrün, şirkin, İslam Dinine ve Tevhid Milletine son derece ters düşen batılın özelliklerinden bir özelliktir. Geçtiğimiz satırlarda da belirttiğimiz gibi insanların yaratılmasında, kitapların indirilmesinde, Peygamberlerin gönderilmesindeki en yüce esas, İslam'daki en sağlam kulp, ibadetlerde Allahu Tealâ'yı belirlemek ve O'ndan başkasına ibadet etmekten kaçınmaktır. Teşri, yani yasama noktasında Allah'ı birleyerek O'na itaat etmekte işte bu ibadetlerden bir tanesidir. Yoksa insan helak olanlarla birlikte müşrik olur.

---

[12] Bölümün başlığı "Demokrasi Sonradan Ortaya Çıkmış Bir Küfür Dinidir. Demokratlar Kanun Koyucu Rabler Mesabesindedir, Tabiileri İse Onların Kullarıdır" şeklindedir.

Demokrasinin uygulanmasında iki durum söz konusudur ve bu iki durum arasında hiç bir fark yoktur. Demokrasi, ya hakikatine uygun bir şekilde tatbik edilir ve yönetim halkın yahut halkın çoğunluğunun eline geçer. Demokrasinin bu şekilde aslına uygun olarak tatbik edilmesi, laiklerin ve demokrasi dininin mensuplarının en büyük arzularıdır. Demokrasi ya da günümüz realitesinde olduğu gibi yöneticilerin, onlara yakın aile çetelerinin, ileri gelen işadamlarından, sermaye ve medya sahibi zenginlerden bir gurubun iktidarıdır. Bunlar ellerindeki imkânlar vasıtası ile ya bizzat kendileri demokrasinin köşkü olan parlamentolara girerler ya da istedikleri kişileri gönderirler. Onların efendileri ve rableri de -ki bu melik ya da kraldır- parlamentoyu keyfince dilediği zaman göreve açar, dilediği zamanda kapatır. İşte her iki durumda da demokrasi, Allah'ı inkâr etmek, yerin ve göklerin rabbine şirk koşmak, Tevhid Milletine ve Peygamberlerin dinine muhalefet etmektir. Bunun pek çok sebebi vardır:

Birincisi: Öncelikle demokrasi Allah'ın hükmü olmayıp halkın yasamada bulunması ya da tağutun hükmüdür. Allahu Tealâ Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e kendisine indirilmiş olan şeriatla hükmetmesini emretmiş ve O'nu milletin, çoğunluğun, halkın keyfi arzularına uymaktan nehyetmiştir. Yine aynı şekilde indirmiş olduğu hükümleri uygulama noktasında insanların kendisini saptırmasından sakındırmıştır. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Onların arasında Allah'ın indirdikleri ile hükmet. Onların arzularına uyma ve Allah'ın sana indirdiği şeylerin bir kısmından seni saptırmalarından sakın" (5, Maide/49)

İşte Tevhid Milletinin ve İslam Dininin esası budur. Bununla birlikte, demokrasi dinine ve şirk milletine gelince; demokrasinin kulları şöyle demektedirler:

"İnsanların arasında onların hoşnut olacağı bir şekilde hükmet. Onların arzularına uy. Onların isteklerini, arzularını ve

yasalaştırdıkları şeyleri uygulama noktasında seni saptırmalarından sakın."

Onların bu tip sözleri ile demokrasi işlevini sürdürmektedir. Bu şekilde demokrasi kendi gerçeğine uygun bir şekilde tatbik edilse dahi onunla hareket etmek apaçık bir küfür, aleni bir şirktir. Bununla beraber onların gerçek yüzü daha kokuşmuştur. Çünkü fiili olarak onların uygulamaları şu şekildedir:

"İnsanların arasında tağutlarının ve dostlarının isteklerine göre hüküm ver. Tağutların onay ve onuru olmadan ne bir kanun çıkar, ne de bir yasa."

İşte bu açık seçik bir sapıklık, üstelik zalimane bir şekilde Allahu Tealâ'ya şirk koşmaktır.

İkincisi: Demokrasinin apaçık bir şekilde şirk dini olmasının ikinci sebebi ise, onun Allah'ın hükmü olmayıp anayasaya uygun olarak çoğunluğun veya tağutun hükmü olmasıdır. Allah'ın kitabından çok daha fazla değer verdikleri ve kutsal saydıkları anayasalarında, kendi koydukları hükümlerin Allahu Tealâ'nın hükümlerinden önce gelmesi gerektiği ve yine kendi kanunlarının da Allahu Tealâ'nın kanunlarına egemen olduğu açıkça geçmektedir. Örnek olarak Kuveyt anayasasının 6. ve 51. maddeleri şöyledir:

"Millet bütün yetkilerin kaynağıdır."

"Yasama yetkisini, anayasaya uygun olarak emir ve millet meclisi üstlenir."

Ürdün anayasasının 24. maddesi ise şöyledir:

"Millet yetkilerin kaynağıdır. Millet yetkilerini en açık şekilde bu anayasada icra eder."

Demokrasi dininde anayasaların metinlerine bağlı kalınmadığı ve onun maddelerine uygun olmadığı sürece çoğunluğun hükmü ve yasası asla kabul edilemez. Çünkü onlara

göre anayasa, çıkarılacak olan kanunların temeli ve mukaddes kitabıdır.

Demokrasi dininde Allahu Tealâ'nın Kitabının ve Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hadislerinin hiçbir itibarı yoktur. Kendi mukaddes kitapları olan anayasanın temel maddelerine uygun olmadığı sürece bir tasarının veya kanunun Kur'an ve Sünnete uygun olarak yasalaştırılması mümkün değildir. Eğer bu noktada bir şüpheniz varsa bunu demokrasinin fakihlerine sorunuz... Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Eğer bir konuda ihtilafa düşerseniz Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız onu Allah'a ve Resulüne götürün. Bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha iyidir." (4, Nisa/59)

Demokrasi dininde ise durum şu şekildedir: "Eğer bir konuda ihtilafa düşerseniz onu uydurma anayasaya ve yerden bitme kanunlara uygun olarak halka, meclise ve Kral'a götürün."

"Size de, Allah'tan başka taptıklarınıza yuh olsun! Hala akıllanmayacak mısınız?" (21, Enbiya/67)

Demokraside ortaya konulacak her bir tasarının kutsal kitapları anayasaya uygun olması zorunluluğundan dolayıdır ki; şayet insanların çoğunluğu demokrasi yoluyla ve yasama yetkisini elinde bulunduran şirk meclisi aracılığı ile Allah'ın şeriatı ile hükmetmeyi isterse (tağutlar buna izin verse dahi) bu mümkün değildir.

Bunun gerçekleşmesi ancak anayasaya ve onun maddelerine uygun olması şartıyla mümkün olur. Çünkü anayasa demokrasinin mukaddes kitabıdır. Ya da sen onların anayasalarına, arzu ve isteklerine uygun olarak tahrif edilmiş demokrasinin Tevrat ve İncil'i desende olur.

Üçüncüsü: Demokrasi kokuşmuş laikliğin meyvesi ve onun gayri meşru kızıdır. Çünkü laiklik, dini gündelik hayattan

soyutlayan yahut dini devletten ve yönetimden ayıran bir küfür mezhebidir. Demokrasi ise, halkın ya da tağutların yönetimidir. Kesinlikle hiçbir yönüyle Allahu Tealâ'nın hükmü ve egemenliği değildir.

Demokrasi küfür ve inkâr toprağında büyümüş, dini hayattan ayıran Avrupa'nın şirk ve fesat yurtlarında gelişmiştir. Demokrasi, bütün zehirleri ve fesatları taşıyan o ortamlarda gelişmiş olup, köklerinin iman toprağıyla yahut inanç ve ihsan suyuyla hiç bir ilişkisi yoktur. Demokrasinin varlığını ancak dinin devletten ayrılması ilkesinin kabulünden sonra görebilirsin. Demokrasi, halklarına livatayı, zinayı, içki içmeyi, soy sopun karışmasını ve bunun dışında gizli açık bütün kötülükleri, mübah kılmaktadır. Bundan dolayıdır ki, demokrasiyi ancak ve ancak iki sınıf savunmaktadır. Bunların bir üçüncüsü yoktur. Bu iki sınıf ya kâfir bir demokrat ya da bütün anlam ve içeriğiyle cahil bir alçak…

Dolayısı ile demokrasinin özgürlük anlayışı Allah'ın dininden, hükümlerinden ayrılmak, Allahu Tealâ'nın koymuş olduğu sınırları aşmaktan ibarettir. Ancak yerden bitme anayasaları ve uydurma kanunlarının koymuş olduğu sınırlar kutsaldır, koruma altına alınmıştır. Bütün bunlar kokuşmuş demokrasileri tarafından muhafaza altına alınmıştır. Bununla beraber bu anayasa ve kanunların sınırı aşan, onlara muhalefet eden ve ters düşen kim olursa olsun hemen cezalandırılır.

Demokrasi, anayasanın temel maddelerine, halkın arzu ve isteklerine uygun olmadığı sürece, Allahu Tealâ'nın muhkem dinine, O'nun şeriatının herhangi bir hükmüne asla itibar etmez. Bütün bunlardan önce de (yani anayasanın temel maddelerinden, halkın arzu ve isteklerinden önce) tağutların ve seçkin kişilerin arzu ve istekleri önceliklidir.

Halkın tamamı tağutlara ve demokrasinin efendilerine "Bizler Allah'ın indirdiği hükümler ile muhakeme olmak istiyoruz, kesinlikle ne halkın, ne halkı temsil eden vekillerin ne de

idarecilerin hiçbir şekilde kanun koyma hakkı yoktur. Dininden dönen, zina eden, hırsızlık yapan, içki içen vs. kimseler hakkında Allahu Tealâ'nın hükümlerinin uygulanmasını istiyoruz. Kadının süsünü göstermesinin, çıplaklığın, fuhşun, zinanın, livatanın (erkeğin erkek ile ilişkisinin) ve bunun gibi bütün kötülüklerin yasaklanmasını istiyoruz..." deseler derhal onlara şöyle cevap verilir.

"Bu talepleriniz demokrasi dinine ve özgürlüklere aykırıdır."

Yazıklar olsun size... Yazıklar olsun size... Yazıklar olsun size... Dilim kuruyuncaya kadar yazıklar olsun size...

Dördüncüsü: Demokrasinin terazisi ve ilahı çoğunluktur. Çoğunluk, bütün otoritelerin kaynağıdır. Allahu Tealâ ise çoğunluk hakkında açık bir şekilde Kitab'ında şu şekilde hükmetmektedir:

"Şüphesiz Allah insanlar üzerinde ikram sahibidir. Lakin insanların çoğu buna şükretmezler." (2, Bakara/243)

"Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tâbi olmaz, yalandan başka (söz) de söylemezler." (6, En'am/116)

"Allah, emrini yerine getirmeye kadirdir. Fakat insanların çoğu (bunu) bilmezler." (12, Yusuf/21)

"Fakat insanların çoğu bilmezler."(Yusuf Suresi: 12/40)

"Sen (iman etmelerine) düşkün olsan bile yine de insanların çoğu iman edecek değillerdir." (12, Yusuf/103)

"Onların çoğu, ancak ortak koşarak Allah'a iman ederler." (12, Yusuf/106)

Öyleyse ey muhavvid kardeşim! Bil ki; Demokrasi Allah'ın dininden başka bir dindir. Demokrasi tağutların egemenliğidir... Kesinlikle Allah'ın egemenliği değildir... O birbirine muhalif ayrı ayrı ilahların dini olup tek ve kahhar olan

Allahu Tealâ'nın dini değildir. Demokrasiyi kabul eden ve onunla mutabakat sağlayan bir kimse aslen yasama yetkisini anayasanın maddelerine uygun bir şekilde kendi üzerinde görmüş ve bu yasaların tek ve kahhar olan Allahu Tealâ'nın yasalarına tercih edilmesini kabul etmiş demektir. Bunu kabul ettikten sonra ister kanun yapsın, ister yapmasın... İster şirk seçimlerini kazansın, ister kazanmasın... Durum değişmemektedir. Onun demokrasi dini üzerinde müşriklerle uyum içerisinde olması, egemenliğin ve yasama yetkisinin kendisine ait olduğunu kabul etmesi, insanların egemenliğinin Allah'ın egemenliğinden, O'nun dininden ve kitabından üstün olduğunu benimsemesi bizzat küfürdür, apaçık bir sapıklıktır, yaratana karşı düşmanca şirk koşmaktır.

Demokrasi dininde halk kendi içinden vekillerini seçmektedir. Her bir topluluk, cemaat ya da kabile anayasa maddelerine uygun olarak ve anayasanın sınırlarını aşmadan, istek ve arzularına göre kanun çıkarmaları için o ayrı ayrı rablerden birini seçer. Seçmenlerden bazıları düşünce ve ideolojisine uygun rabbini ve kanun koyucusunu seçer. Bu ya filanca partiden bir rabdir ya da başka partiden bir ilahtır. Seçmenlerden kimisi kabile ve milliyetçilik anlayışı doğrultusunda bir rab seçer. Kimileri ise kendi kuruntusuna göre, kendisine en yakın olan ya da Müslüman olduğunu zannettiği bir mabudu seçer... Hâlbuki Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

> *"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri kendilerine dinden şeriat yapan ortaklarımı vardır? Eğer ayırt edici söz olmasaydı, muhakkak onlar arasında hüküm verilmişti bile." (42, Şura/21)*

Aslında seçilen bu vekillerin hepsi putperest barınaklarında yani parlamentolarda belirli bir mevkide bulunan putlar, ibadet edilen mabudlar, kabul görmüş sahte ilahlar konumundadırlar. Gerek bu vekiller gerekse onları seçenler demokrasiyi ve anayasayı onun hükümleri ile muhakeme olarak,

onun maddelerine uygun kanun ve yasa çıkararak din edinmektedirler. Her şeyden önce de onların bu kanunlarını onaylayan, doğrulayan, reddeden veya kabul eden büyük putlarına, ilahlarına ve efendilerine başvururlar. Bu büyük putun ismi bazen Kral olur bazen de Cumhurbaşkanı olur.

Bugün öyle bir zamanda yaşamaktayız ki, bütün terimler birbirine karışmış, zıt kavramlar bir araya getirilmiştir. Şeytanın dostlarından birçoğunun bu gibi küfür mezheplerinin şarkısını söylemesi tuhaf değildir. Tuhaf olan esas nokta, kendisini İslam'a nispet eden kimselerin demokrasiye şer'i bir boyadan bolca çalarak, şeytanın dostlarını cesaretlendirmeleri ve onların işlerini kolaylaştırmalarıdır. Dün insanlar sosyalizmle kandırılırlarken İslam sosyalizmi bid'atıyla karşımıza çıkmışlardı. Daha önceleri de milliyetçilik ve Arapçılık cereyanı vardı, bunları İslam'a yamamışlardı. Bugün onlardan birçoğu yerden bitme anayasaların şarkısını söylemektedirler.

İlme ve âlimlere yazık... Din'e ve samimi, rabbani davetçilere yazık... Vallahi günümüzde bunlar, daha önce hiç olmadığı kadar gariptirler. Bugün halkın sadece avamı değil, İslam'a bağlı olduğunu iddia eden kişilerin de çoğu La İlahe İllallah'ın anlamını düşünmüyorlar. Bu kelimenin gereklerini, şartlarını ve onu ortadan kaldıran şeyleri bilmiyorlar. Üstelik onların çoğu, asrın şirki olan demokrasi ve onun araçlarına bulaşmış olmalarına rağmen kendilerinin muvahhid olduklarını, Tevhide çağıran birer davetçi olduklarını iddia ediyorlar. Onlara tavsiyemiz şudur: Nefislerinize bir bakın ve La İlahe İllallah'ın hakikatini öğrenmeye çalışın. O, Allahu Tealâ'nın, öğrenilmesi için Âdemoğluna emrettiği ilk şeydir. Abdesti ve namazı bozan şeylerden önce, Tevhidin şartlarını ve onu bozan şeyleri öğrenmek gerekir. Çünkü Tevhidi bozulan kimsenin abdesti de, namazı da geçerli değildir...

Ey Muvahhide Kardeşim! İşte demokrasinin ve demokrasi dininin aslı astarı budur. O Allah'ın dini olmayıp tağutların di-

nidir. Müşriklerin yoludur. Nebi ve Resullerin yolu değildir... Birbirleriyle sürtüşme içerisinde olan ayrı ilahların ve rablerin dinidir. Tek ve kahhar olan Allah'ın dini değil...

> *"Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı rabler mi daha iyidir, yoksa mutlak hâkimiyet sahibi olan tek Allah mı? Siz Allah'ı bırakıp; sadece sizin ve atalarınızın taktığı bir takım isimlere (düzmece ilahlara) tapıyorsunuz. Allah onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm ancak Allah'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye tapmamanızı emretmiştir. İşte en doğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." (12, Yusuf/39–40)*

> *"Allah ile birlikte başka bir ilah mı var! Allah onların ortak koştuklarından yücedir." (27, Neml/63)*

Ey Allah'ın kulu! Artık tercih sana ait. Ya Allah'ın dinini, tertemiz şeriatını, aydınlatan lambasını, dosdoğru yolunu seç... Ya da demokrasi dinini, şirkini, küfrünü dolambaçlı yolunu seç. Ya tek ve kahhar olan Allah'ın hükmü ya da tağutların hükmü...

> *"Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk sapıklıktan iyice ayrılmıştır. O halde kim tâğûtu inkâr edip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir." (2, Bakara/256)*

> *"De ki: Hak, Rabbinizdendir. Artık dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin." (18, Kehf/29)*

> *"Kim İslam'dan başka bir din ararsa, (bilsin ki o din) ondan kabul edilmeyecek ve o ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır." (3, Ali İmran/85)*

İKİNCİ BÖLÜM

Bu Fitneden Çıkış Yolu[13]

Buraya kadar aktarılanlara binaen şöyle bir soru yöneltilebilir: "Bu hükümetlerin orduları, polisleri, istihbaratı ve bize karşı kullanabileceği araç ve gereçleri var... İnsanların neredeyse çoğu onlara boyun eğmiş durumda, onlarla birlikte yürümekteler ve onların batıllarına tabi olmaktalar. Bu büyük batıl karşısında ben tek başıma bu din için ne yapabilirim?..."

Bu bölümde çıkış yolu ve bu yolun işaretleri üzerinde durmaya gayret edeceğiz. Tarif edeceğimiz bu yol, nebi ve Resullerin, zafer ve kurtuluşun dosdoğru yoludur... Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"Kâfirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden ümit

---

[13] Bu bölüm, müellifin "Keşfu'n-Nigab an Şeriati'l-Ğab" isimli kitabının son kısmından bazı konu başlıklarıdır. Tercümesi "davetvecihad.com" sitesi sahipleri kardeşlerimiz tarafından yapılmış ve siteden kendi izinleri dahilinde alınmıştır. Müellifin yukarıda ismini verdiğimiz kitabının bir bölümü "Hak Yayınları" tarafından tercüme edilmiş ve "Asrımızın Yesağı" ismiyle basılmıştır. Ancak bu kitapta, kitabın yazarı Şeyh Ebu Muhammed olarak gösterilmemiş bilakis kitap Ziyaeddin el-Kudsi tarafından yazılmış gibi gösterilmiştir. Aynı yayınevi yine Şeyh Ebu Basir'in "Tağut" isimli eserinide (ç)alıntılamış ve yine Ziyaeddin el-Kudsi tarafından yazılmış göstererek "Tağutu Reddetmek Tevhidin Gereğidir" ismiyle basmıştır. Yayınevi sahipleri bu şekilde davranarak isimlerinin gereği gibi hak ile amel etmemişler, bilakis büyük bir batıla saplanmışlardır. Biz bu vesileyle gerek yayınevi sahiplerini gerekse kitapların yazarı olduğu iddia edilen Ziyaeddin el-Kudsi'yi tevbe etmeye, bu büyük cürümlerini beyan etmeye ve kendilerini ıslah etmeye davet ediyoruz. Hiç şüphesiz Allah tevbe edenlerin tevbesine en güzel şekilde cevap verendir. *(Şehadet Yayınları)*

kesmez." (12, Yusuf/87)

Öncelikle ümitsizliği bırakmak ve Allahu Teala'nın, mü'minleri zafere ulaştıracağına kesin olarak iman etmek gerekir. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Mü'minlere yardım etmek ise üzerimize bir haktır." (30, Rum/47)

Helak olanların çokluğuna ve hak üzere olanların azlığına aldırış etme. Mü'minlerin zafer kazanması sayılarının çokluğu ile değildir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Nice az bir topluluk daha fazla bir topluluğu Allah'ın izniyle yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir." (2, Bakara/249)

"Sen ne kadar hırs göstersen de insanların çoğu iman etmezler." (12, Yusuf /103)

Bil ki ey kardeşim! En büyük zafer ve başarı, şirkten uzaklaşıp Tevhidi gerçekleştirmek ve böylece gerek kendi nefsini ve gerekse de aileni, yakıtı taş ve insanlar olan cehennem ateşinden kurtarıp, yalnız muttakiler için hazırlanmış olan cennetlere kavuşmaktır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"O vakit kim ateşten uzaklaştırılır da, cennete sokulursa, artık o kurtulmuştur." (3, Ali İmran/185)

Buhari ve diğerlerinde aktarıldığı üzere, Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize, kıyamet gününde bazı Peygamberlerin, yanlarında sadece bir veya iki kişi olduğu halde getirileceğini ve yine onlardan bazılarının yanında ise bir kişinin dahi olmayacağını haber vermektedir. Davet etmelerine, sabretmelerine ve cihad etmelerine rağmen, kendilerine ancak birkaç kişinin tabi olduğu bu Peygamberler zarar mı ettiler, bu yaptıklarından pişman mı oldular? Onlar cennete kavuştukları halde neden zarar görmüş olsunlar ve neden pişmanlık duysunlar ki? Allahu Teala şöyle buyurur:

"Cennet ehli kurtularak isteklerine erişenlerdir."(59 Haşr/20)

Kendi kavimleri içerisinde Tevhidi yücelttikleri halde neden pişman olsunlar ki? Bu söylediğimiz üzerinde hakkı ile düşünmek gerekir. Zira bizim için oldukça önemlidir.

Ey Allah'ın dinine iman eden, Allah'tan başka kendisine ibadet edilen ve Allah'tan başka yasa koyan bir ilahın olmadığına şahitlik eden, egemenliğin kayıtsız ve şartsız Allah'a ait olduğunu ikrar eden ve cenneti kazanmak, cehennemden kurtulmak için mücadele veren Allah'ın kulu! Bil ki, aciz olmana rağmen, aslında dinin için çok şey yapmaya gücün yeter. Senin için başka bir seçenek de bulunmamaktadır. Bilakis bu aktaracaklarımız senin ve her kişinin üzerine, güç yetirildiği oranda vacip olan emirlerdir.

İnkar Tevhidin Yarısıdır[14]

Bu anayasa ve kanunlar da bizatihi tağutturlar. Dolayısıyla her şeyden önce üzerimize vacip olan, bu tağutu (anayasa ve kanunları) inkâr etmek, onlara buğz etmek, düşmanlık etmek, onlardan uzaklaşmak ve sadece Allahu Teala'nın hükmüne razı olup, ona teslim olmaktır. *"La İlahe İllallah"* şehadetinin anlamını gerçekleştirmiş olmak buna bağlıdır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Her kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse, muhakkak o kopması olmayan sapasağlam kulpa yapışmış olur. Allah Semi'dir, Alimdir. Allah iman edenlerin velisidir. Onları karanlıklardan nura çıkarır." (2, Bakara/256)

Allahu Teala Hanif olan İbrahim *(aleyhisselam)* hakkında şöyle buyurur:

"Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın iba-

---

[14] Konunun başlığı "Tağutların Anayasalarını, Kanunlarını Reddetmek ve Onlardan Uzaklaşmak Tevhidin Yarısıdır" şeklindedir.

det ettiklerini? Onlar (âlemlerin Rabbi müstesna) benim düşmanımdır." (26, Şuara/75-77)

"Ey kavmim, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden tamamen uzağım." (6, En'am/78)

"Hani İbrahim babasına ve kavmine: Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım, demişti. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni hidayete kavuşturacaktır." (43, Zuhruf/26-27)

Allahu Teala, bize ve nebimiz Muhammed'e *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, İbrahim'in Milleti'ne (dinine) tabi olmamızı emretmiştir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"De ki: Allah doğru buyurmuştur. O halde Hanif olarak İbrahim'in dinine uyun. O, müşriklerden değildi." (3, Al-i İmran/95)

Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, İbrahim'in Milleti'ne sıkıca bağlı kalmış ve en güzel şekilde tabi olmuştur. Ashabından da bu millet üzere bey'at alıyor ve şöyle diyordu:

"Yalnız Allahu Teala'ya ibadet etmen ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmaman, namazı kılman, zekâtı vermen, Müslümana nasihatte bulunman ve müşrikten uzak olman üzere senden bey'atını kabul ediyorum."[15]

Bu hadis başından sonuna kadar, buraya kadar söylediklerimize delil niteliğindedir.

---

[15] Bu hadisi İmam Ahmed ve diğerleri Cerir'den *(radıyallahu anhu)* rivayet etmişlerdir. Hadis, sahihtir. Bu anlamda daha birçok hadisler bulunmaktadır.

Müşriklerden Uzaklaşmak Tevhidin Gereklerindendir[16]

Bu tağuttan (anayasa ve kanunlardan) uzak durulması gerektiği gibi, bu tağutu savunan, onunla hükmetme konusunda ısrarlı olan, kulları, ona kul yapan, onun için buğzeden ve onun için düşmanlık gösteren partilerinden de uzak durulması ve onlar, bu tağuttan uzaklaşıp, Allahu Teala'nın hükmüne dönünceye, Allahu Teala'nın hükümlerine tam teslim oluncaya ve bu hükümlerden dolayı içlerinde hiçbir sıkıntı duymayıncaya kadar onlara yaklaşmamak gerekir. İmanın en sağlam kulpu, Allah için dostluk, Allah için düşmanlık, Allah için sevmek ve Allah için buğzetmektir. Bu konuda senin ve nebin *(sallallahu aleyhi ve sellem)* için en güzel örnek, Halilu'r-Rahman ve davetinde, yolunda onunla beraber olanlardır. Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir." (60, Mümtahine/4)*

Şeyh Hamd bin Atîk, "Sebîlu'n-Necat ve'l-Fikâk" isimli eserinde şöyle der:

"Bu ayetteki, *'biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız'* sözünde çok güzel bir nükte vardır. Allahu Teala kendisinden başka şeylere tapan müşriklerden beri olmayı, müşriklerin taptıkları şeylerden beri olmanın öncesinde belirtmiştir. Çünkü birincisi, ikincisinden daha önemlidir. Kişi putlardan

---

[16] Konunun başlığı "Demokrasi Taraftarlarından Uzaklaşmak ve Onları Düşman Edinmek La İlahe İllallah Şehadetinin Gereklerindendir" şeklindedir.

beri olabilir ama onlara tapanlardan beri olmayabilir. Bu durumda görevi yerine getirmemiş olur. Ama müşriklerden uzaklaşırsa, bu uzaklaşması, onların taptıkları şeylerden de uzaklaşmayı gerektirir. Bu, Allahu Teala'nın şu ayette buyurduğu gibidir:

> *"Sizden de, Allah'ın dışında taptıklarınızdan da uzaklaşıyor ve Rabbime yalvarıyorum. Umulur ki (senin için) Rabbime dua etmemle bedbaht olmam."* (19, Meryem/48)

Allahu Teala, onlardan beri olmayı, putlarından beri olmanın öncesinde belirtmiştir. Şu ayetler de bunun misallerindendir:

> *"Nihayet İbrahim onlardan ve Allah'tan başka taptıkları şeylerden uzaklaşıp bir tarafa çekildiği zaman.."* (19, Meryem/49)

> *"Madem ki siz onlardan ve onların Allah'ın dışında tapmakta oldukları varlıklardan uzaklaştınız."* (18, Kehf/16)

Bu inceliğe dikkat etmek gerekir. Çünkü bu, Allahu Teala'nın düşmanlarına düşman olmanın kapısını açar. Nice insan vardır ki kendisi Allahu Teala'ya ortak koşmaz, ama müşrikleri düşman bilmez ve bütün Peygamberlerin dininde olan bu emri yerine getirmediği için Müslüman da olamaz."

Allahu Teala, bu sağlam rüknûn ihmal edilmesinin sonucu hakkında şöyle buyurmaktadır:

> *"Eğer siz onu yerine getirmezseniz yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad olur."* (8, Enfal/73)

"*Yerine getirmezseniz*", yani iman ehline dostluk, batılları konusunda ısrar eden şirk ehlinin tamamına düşmanlık göstermez ya da şirk ehlini dost, iman ehlini düşman edinirseniz... "*Yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad olur.*" Bu, hakkın batıl ile ve iman ehlinin şirk ehliyle karıştırılmasından, Allahu Teala'nın şeriatının ve dininin kaidelerinin çoğunun iptal edilme-

sinden ve dostluğu sadece mü'minlere has kılmamaktan kaynaklanır.

Şeyh Muhammed bin Abdullatif bin Abdurrahman, ilim ehlinden bazılarının bu ayet hakkındaki görüşlerini nakledek şöyle der:

"Yeryüzünde fitne, şirktir. En büyük bozgunculuk ise, Müslümanın kafirle, itaat edenin de asiyle karıştırılmasıdır. Bu yapıldığında İslam nizamı karışır, Tevhidin hakikati yok olur ve büyüklüğünü ancak Allahu Teala'nın bilebileceği bir şer ortaya çıkar. Kişinin İslam'ının istikamet üzere olması, iyiliği emir ve kötülüğü yasaklama emrinin yerine getirilmesi ve cihad sancağının yukarıya kaldırılması ancak Allah için sevmek, Allah için buğzetmek, Allah'ın dostlarını dost edinmek ve düşmanlarını da düşman edinmekle mümkündür. Buna işaret eden birçok ayet bulunmaktadır."[17]

Allah'a yemin ederim ki, dünya'da bu batıldan ve onun ehlinden uzak olmayan, kıyamet günü bu batıl ve ehlinden uzak olmak isteyecek, bunun için dünyaya yeniden dönmeyi talep edecek ancak bu, mümkün olmayacaktır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Yüzlerinin ateşte evirilip çevrileceği o günde diyecekler ki: Eyvah bize! Keşke Allah'a ve Resul'e itaat etseydik. Ey Rabbimiz! Gerçekten biz yöneticilerimize ve büyüklerimize itaat ettik. Onlar da bizi yoldan saptırdılar. Rabbimiz! Onlara azaptan iki kat ver ve onları büyük bir lanet ile lanetle." (33, Ahzab/66-68)

"Nitekim kendilerine uyulanlar, azabı görünce uyanlardan uzaklaşacaklar ve aralarındaki bağlar kopacaktır. Uyanlar: "Keşke bizim için dünyaya bir dönüş olsa da, bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsak" derler. Böylece Allah onlara, hasretini çekecekleri işlerini gösterir. On-

[17] Ed-Dureru's-Seniyye, 213

lar cehennemden çıkmayacaklardır." (2, Bakara/166-167)

Rahman'a bağlı olan herkesin, beşeri anayasaların kullarından uzaklaşmakla birlikte, onların putlarından, kanunlardan oluşan tağutlarından, kötü sistemlerinden ve necis dinlerinden de uzaklaşması gerekir.

İşte bu, İbrahim'in milleti, Peygamberlerin ve Resullerin davetidir. İçermiş olduğu bütün manaları ile ibadeti tek olan Allah'a halis kılmak ve bütün çeşitleriyle şirk ve şirk ehlinden uzaklaşmak...

Resullerin Yolu[18]

Bu dinin en yüksek derecesi ve zirvesi, bu tağutu değiştirmek ve yok etmek için cihad etmek, bunun için çaba sarfetmek, insanları onun karanlığından, Allahu Teala'nın şeriatının nuruna çıkarmaktır.

Bu yolun ilk ve en önemli aşaması, insanlara onların aşağılığını, sahteliğini ve kötülüklerini anlatmak, onlara karşı insanları uyarmak ve insanları, bu tağutu inkâra ve bu tağutun dostlarından uzaklaşmaya çağırmaktır. İşte bu Tevhid dini ve Resullerin davetidir. Yasaların kullarının yüzüne şunu haykırmak gerekir:

"Sizi, tağutlarınızı, anayasanızı, küfür kanunlarınızı inkar ediyoruz. Sizler Allah'ın dinine dönünceye, O'nun hükmüne ve tek olan şeriatına teslim oluncaya kadar bizimle sizin aranızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir..."

İbrahim ve beraberindekiler de kavimlerine böyle demişlerdi. Yine onların yüzüne şunu haykır:

"Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni

---

[18] Konunun başlığı "Buna Davet, Bunun İçin Cihad, Bu Yolda Sabır ve Sebat Resullerin Yoludur" şeklindedir.

hidayete kavuşturacaktır." (43, Zuhruf/27)

Ve şunu haykır…

"Sizin dininiz size, benim dinim bana." (109, Kafirun/6)

İnsanların sana destek vermemeleri seni aldatmasın. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"Şehitlerin en üstünü Abdulmuttalip oğlu Hamza ile zalim sultanın yanında hak bir söz söylediği için o sultan tarafından öldürülen kişidir."[19]

Kulu, Allahu Teala'ya yakınlaştıran en faziletli ibadetler, şirk ve müşriklere karşı cihad etmek ve tağutların sefihliğini açıklamaktır.

Allahu Teala'nın tertemiz dini, bu dinin düşmanlarının aleyhinde konuşmadan, onların şirkini ortaya çıkarmadan ve insanları onların küfrüne karşı uyarmadan nasıl ayakta kalabilir ki? Batıl yerilmeden, hak nasıl ortaya çıkar ki?

Yaratılanlardan korkan ve bu korkusu nedeni ile Allahu Teala'nın dininden uzaklaşan kimsenin, kıyamet günü söyleceği şu sözlere kulak ver:

"Allah'a yemin olsun ki biz gerçekten apaçık bir sapıklıkta idik. Çünkü sizi alemlerin Rabbi ile bir tutmuştuk. Bizi günahkârlardan başkası saptırmadı. Artık size şefaat edecek bir kimse de yoktur. Candan bir dostunuz da yok. Ne olurdu? Bir kere dönme imkânımız olsaydı da mü'minlerden olsaydık." (26, Şuara/97-102)

Şeyh Hamd bin Atîk *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala şöyle buyurur:

"Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir." (60, Mümtehine/4)

---

[19] Hakim ve diğerleri rivayet etmişlerdir. Hadis, Hasendir.

Burada, buğzetmekten önce düşmanlığın getirilmesine dikkat etmek gerekir. Çünkü birincisi ikincisinden daha önemlidir. İnsan müşriklere buğzedebilir ama onları düşman tanımayabilir. Ancak hem düşmanlığın ve hem de buğzutmenin mutlaka açıkça olması ve belirtilmesi zaruridir.

Buğzetmek, kalpte mevcut olsa bile, açığa vurulmadıkça, belirtileri, düşmanlık ve ilişkileri kesmek ile ortaya çıkmadıkça fayda sağlamaz. Ancak bunlar ortaya çıktığında, düşmanlık ve buğzetmek açığa çıkmış olur. Karşılıklı dostluk ve ilişkilerin sürmesi, buğzun olmadığını gösterir. Bu konuyu iyice düşünmek gerekir. Çünkü insanı birçok şüpheden kurtarır."[20]

Resullerin yolunu takip etmek isteyen her kişinin, bunu yapması ve insanları buna çağırması gereki Bu, günümüzdeki en büyük cihaddır.

Bu cihadı yerine getirenler, Resul'e gerçekten tabi olanlardır. Onlar, Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* övdüğü gariplerdir ve onlar Taifetu'l-Mansura'dır. Dolayısıyla ey Allah'ın kulu! Önemsiz ya da fanî olan şeyler ile uğraşarak, kafileyi kaçırma, arkada kalanlardan olma.

Bu yolda başına gelecek olan, bela ve eziyetlere sabret. Çünkü bunlar Allahu Teala'nın, kötü olanı iyi olandan ayırdığı Sünnetidir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Elif, Lâm, Mîm. İnsanlar 'İman ettik' demeleri ile bırakılıverileceklerini ve imtihan edilmeyeceklerini mi sandılar. Andolsun onlardan önce geçenleri biz imtihan etmişizdir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır." (29, Ankebut/1-3)

Sözün özü, Allahu Teala'nın şu buyruğundadır:

"Asra yemin ederim ki insan gerçekten ziyan içindedir. Bundan ancak iman edip salih ameller işleyenler, birbirle-

---

[20] Sebîlu'n-Necat ve'l-Fikak

rine hakkı tavsiye edenler ve sabrı tavsiye edenler müstesnadır.” (100, Asr/1-3)

Davetten Aciz Olman Nefsini ve Aileni Terbiye Etmekten Aciz Olmanı Gerektirmez[21]

Kötülüğü değiştirmenin ve onu reddetmenin bir takım dereceleri vardır. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

“Sizden kim bir kötülük görürse, onu eliyle değiştirsin. Eğer buna güç yetiremezse diliyle, buna da güç yetiremezse kalbiyle değiştirsin. Bu ise, imanın en zayıf derecesidir.”[22]

Kişi, Tevhid’i ilan etmeye, bunu ortaya çıkarmaya ve insanları bu Tevhid’e davet etmeye güç yetiremiyorsa, gücünün yettiğini yerine getirir. Güç yetiremediği şey nedeni ile güç yetirebildiği şey kişi üzerinden düşmez.

Bu tağutları elin ile değiştirmekten, onlardan uzaklaşmaktan, onların kanunlarını inkar ettiğini izhar etmekten ve insanları bu kanunlardan uzaklaşmaya çağırmaktan aciz isen, yukarıdaki hadiste belirtildiği gibi bir alt derece ile sorumlu olursun. Böyle bir acizlik durumunda, Allahu Teala’nın, kulları üzerindeki hakkı olan Tevhid’in gerçekleşmesi için, bu tağutları kalben inkâr etmen, onun çevresinden ve dostlarından uzak olman gerekir. Çocuklarına onları inkâr etmelerini ve onlara öfke duymalarını, Allah’a, Resulü’ne, Allah’ın şeriatına, hükmüne ve mü’minlere dost olmalarını, akrabalarından olsalar dahi, bu tağuta hüküm için başvuran her kişiden, tağutun yönetiminden, yöneticisinden, ordusundan ve bunlara benzer tağutun bütün dost ve yardımcılarından uzak olmalarını öğretmelisin. Bu çocukları, hakiki Tevhid ve günümüzde birçok insanın yitirmiş

---

[21] Konunun başlığı “Kişinin, Hakkı Haykırmaktan, Davetten ve Cihaddan Aciz Kalması, Kendisini ve Ailesini Bu Yöntem Üzere Terbiye Etmekten de Aciz Kalmasını Gerektirmez” şeklindedir

[22] Müslim rivayet etmiştir.

olduğu *"La İlahe İllallah MuhammedurResulullah"* akidesi üzerinde yetiştirmen gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun. Onun başında, iri gövdeli, sert tabiatlı, Allah'ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildiklerini yapan melekler vardır." (66, Tahrim/6)*

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "Hepiniz çobansınız ve hepiniz idare ettiklerinizden sorumlusunuz."[23]

"Kişi, ailesi konusunda çobandır ve güttüklerinden sorumludur."[24]

"Allah bir kimseyi başkaları üzerine çoban yapmış, o da idaresi altındakilere hile yapmış olarak ölmüş ise, Allah ona cennetini kesinlikle haram kılar."[25]

Allahu Teala seni ailene ve elinin altındakilere çoban kıldı, onlara halife yaptı. Kıyamet günü hain olarak ve dininde oyun oynamış olarak Allahu Teala ile karşılaşmaktan sakın... Bu mesele, birçok umursamaz kişinin düşündüğü ve zannettiği gibi değildir ve son derece önemlidir.

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab *(rahimehullah)* şöyle demektedir:

"Kişinin, ailesine abdesti ve namazı öğrettiği gibi, Allah için sevmeyi, Allah için buğzetmeyi, Allah için dostluğu ve Allah için düşmanlığı da öğretmesi vaciptir. Zira kişinin İslam'ı, namaz olmadığı sürece geçerli olmayacağı gibi, Allah için dostluk ve Allah için düşmanlık olmadığı sürece de geçerli olmaz."[26]

---

23 Muttefekun Aleyhi

24 Müttefekun Aleyhi

25 Buhari ve Müslim, Ma'kil bin Yesar hadisinden rivayet etmişlerdir.

26 Er-Resâilu'ş-Şahsiyye, 322

Yolda Ümitsizlik Veren ve Yoldan Alıkoyan Kimseler Var

Müslümanın, çağdaş şirk yasalarının kullarını düşman edinmesi ve onlar bu yasalar ile hükmetme konusunda ısrar ettikleri sürece, onlardan uzaklaşması gerekir. Onlar, Allahu Teala'nın şeriatına ve O'nun adil hükmüne dönünceye ve şirk yasalarını terkedinceye kadar bu düşmanlık ve uzaklaşma devam etmelidir.

Ey Allah'ın kulu! Bütün bu aktarılanlardan sonra, nebevi hadislerden yüz çevirip, falan ya da filanın sözlerine önem verme. Bu hadisleri bırakmaktan ve şeytanın vahyettiği, imanı zayıf kimselerin çoğunun kalbine attığı maslahat, zaruret ve buna benzer hakkı batıla karıştıran alıkoyucu sözlere aldanmaktan son derece sakın. Bilakis Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hidayetine ve emrine tutun, O'nun davetinin yolunda yürü. Bu davete icabet edenlerin azlığına ve helak olanların çokluğuna önem verme...

Sadece rızık endişesi, sürgün ve buna benzer bir takım dünyevi menfaatlerin elden çıkması gibi nedenlerden dolayı beşeri yasaların kullarına dostlukta bulunulması, onların batıllarına ve şirklerine ortak olunması kesinlikle caiz değildir. Şüphesiz Allahu Teala, kuvvet sahibidir, Rezzak'tır.

Müslümanın bu durumlarda, Allahu Teala'nın Peygamberlerini örnek alması gerekir. Şuayb *(aleyhisselam)*, kavmi tarafından, dinini terketmemesi halinde beraberindekilerle birlikte memleketlerinden çıkarılmakla tehdit edilmişti. Buna rağmen o, insanların çoğunun mazeret olarak ileri sürdüğü şeylerden hiçbirini, Tevhidi Allah'a has kılmaya tercih etmedi ve onlara açık bir şekilde şöyle cevap verdi:

"Kavminden büyüklük taslayan, ileri gelenler: '*Ey Şuayb! Seni ve seninle beraber iman edenleri muhakkak memleketimizden çıkaracağız yahut mutlaka bizim dinimize döne-*

ceksiniz' dediler. O 'İstemesek de mi?' dedi. Allah bizi ondan kurtardıktan sonra yine sizin790 dininize geri dönersek, doğrusu Allah'a karşı yalan uydurmuş oluruz. Ona dönmemiz bizim için olacak şey değildir. Meğerki Rabbimiz olan Allah dileye. Rabbimizin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Biz, ancak Allah'a güvenip dayandık. Rabbimiz, bizimle kavmimiz arasında Sen hak ile hükmet. Sen hükmedenlerin en hayırlısısın." (7, A'raf/88-89)

Ey Allah'ın kulu! Allahu Teala'nın, şu ayetlerini hatırla:

"Elif, Lâm, Mîm. İnsanlar 'İman ettik' demeleri ile bırakılıverile-ceklerini ve imtihan edilmeyeceklerini mi sandılar. Andolsun Biz onlardan önce geçenleri imtihan etmişizdir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır. Yoksa o kötülükleri işleyenler Bizden kurtulabileceklerini mi sanırlar? Ne kötü hüküm veriyorlar. Kim Allah'a kavuşmayı ümid ediyorsa, muhakkak Allah'ın belirlediği vâde elbette gelicidir ve O, her şeyi işitendir, bilendir. Kim cihad ederse, ancak kendisi için cihad eder. Şüphesiz Allah âlemlere muhtaç değildir." (29, Ankebut/1-6)

"İman edip salih amel işleyenleri, Biz elbette salihler arasına katacağız." (29, Ankebut/9)

Şeyh Hamd bin Atîk şöyle demektedir: "Allahu Teala dünyayı, kendisiyle mazeret ileri sürülebilecek bir özür kılmamıştır. Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler, size Allah'tan, Rasûlü'nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez." (9, Tevbe/24)

"Kim ahiret kazancını isterse, onun kazancını arttırırız. Kim de dünya kazancını isterse, kendisine ondan bir şeyler veririz. Ahirette ise onun hiçbir payı yoktur." (42, Şura/20)

"Her kim bu çarçabuk geçen dünyayı isterse, Biz de burada istediğimiz kimseye dilediğimizi çabucak veririz. Sonra da onu, kınanmış ve kovulmuş olarak gireceği cehenneme sokarız. Kim de mü'min olarak ahireti diler ve bunun için gereği gibi çalışırsa, işte onların çalışmaları makbul olur." (17, İsra/18-19)

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Rabbinden şunu rivayet eder: "Şeytan, rızkın yavaş gelmesinden dolayı sizi, o rızkı Allah'a günah işleyerek talep etmenize sürüklemesin."[27]

Allahu Teala, müşriklerin Kabe'ye girmelerini yasakladığında, ihtiyaç özrünün ileri sürüleceğini bildiği için şöyle buyurdu:

"Eğer fakirlikten korkarsanız, Allah dilerse sizi yakında kendi lütfundan zenginleştirir." (9, Tevbe/24)

Allahu Teala, fakirlik bahanesi mazeret olarak kabul etmedi ve kendisinin güç ve kuvvet sahibi, rızık verici olduğunu bildirdi."[28]

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman bin Hasen şöyle demektedir: Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler, size Allah'tan, Rasûlü'nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez." (9, Tevbe/28)

---

[27] İbn-i Mace, Taberani ve Hakim rivayet etmiştir. Hadis, diğer rivayetleri ile sahihtir.

[28] Ed-Dureru's-Seniyye, sy: 117

"Bu ayetten anlaşılmaktadır ki, dünyevi amaçlardan birine yönelme, şer'i bir mazeret olamaz. Aksine onu bahane ederek Allahu Teala'nın emrettiğini yerine getirmeyen kişi fasıktır. Ayette belirtildiği gibi Allahu Teala böyle bir kişiyi doğru yola ulaştırmaz."[29]

Allahu Teala, insanların gizlediklerini ve izhar ettiklerini, gerçekten ikrah altında olan ile olmayanı bilir, doğru söyleyeni yalancıdan ayırır.

Alimler, dini konusunda umursamaz olan birçok kişinin mazeret olarak beyan ettikleri ikrah (zorlama) hakkında bir takım hudutların olduğunu belirtmişlerdir. Hafız İbn-i Hacer bunlardan bazılarını şöyle belirtir:

"**Birincisi:** Kişiyi zorlama altında tutan kişinin yapmakla tehdit ettiği şeye güç yetirebilir olması, zorlanan kişinin ise bundan kurtulma imkânının bulunmaması.

İkincisi: Zorlanan kişinin istenen şeyi yapmadığı taktirde tehdit edildiği şeyin başına geleceğine kanaat getirmesi.

Üçüncüsü: Belayı defedecek miktar dışında zorlandığı şeyi yapmaya veya söylemeye devam etmemesi."[30]

Dördüncüsü: Küfür olan sözü söylemediği takdirde, kişinin tehdit edilen cezaya katlanma gücünün olmaması. Şiddetli işkence, organlarının kesilmesi, ateşte yakılma, öldürme gibi cezalar güç yetirilemeyen cezaların misalleridir. Bilindiği gibi, bu konuda kişinin mazur sayılacağı ile ilgili ayet Ammar bin Yasir hakkında inmiştir. O, anne ve babası öldürülüp kendisinin de Allahu Teala yolunda işkenceye maruz kalması neticesinde kendisinden istenilen sözü söylemiştir.

Beşincisi: Zorlama bittiği andan itibaren Müslümanlığını zahiren göstermesi gerekir. Müslümanlığını izhar ederse, İslam

---

[29] Mecmuatu'r-Resail ve'l-Mesaili'n-Necdiyye, 3/24

[30] El-Feth. Ayrıca Bknz: İbn-i Kudame, el-Muğni, Kitabu'l-Mürted, "Küfre zorlanan kişi" bölümü.

üzere olduğu kabul edilir. Ancak küfrü izhar ederse küfür fiilini işlediği ve küfür sözünü söylediği andan itibaren kâfir olduğuna hükmedilir.

Bilindiği gibi zaruretler derecelerine göre değerlendirilirler. Kolay olan, zor olan sebebiyle kişi üzerinden düşmez. Her insan gerçek zaruret ile sahte zarureti birbirinden ayırt edebilir. Bugün sana hesap sorucu olarak kendi nefsin yeter ve Rabbin senin üzerinde gözeticidir...

Bilinmektedir ki, küfre, kâfirleri dost edinmeye ya da tağuta hüküm için başvurmaya zorlanmak, diğer günahları işlemeye zorlanmak gibi değildir. İkrah ayetlerinin inmesinin sebebi, Ammar'ın *(radıyallahu anhu)* durumudur. Ammar *(radıyallahu anhu)*, işkencenin birçok türünü tatmadıkça, Allah yolunda şiddetli bir eziyete katlanmadıkça o sözü söylememişti. Kaburga kemiği kırılmış, anne ve babası öldürülmüştü. Onun kıssasını delil getiren kimsenin, bütün bunları hatırlaması ve insaf sahibi ise bunları göz önünde bulundurması gerekir...

Şeyh Abdurrahman bin Hasen, Ammar'ın durumunu öne sürerek, geçerli bir ikrah olmadığı halde kötülükleri işleyenler hakkında şöyle der:

"Allahu Teala, müşriklerden uzak olan Ammar'dan ve müşriklere, müşriklerin dinine ve mabudlarına sövenlerden razı olsun. Müşrikler tarafından, Ammar ve ailesine bu nedenle şiddetli düşmanlık gösterildi. O dönemde İslam'ı kabul etmiş olan bir köy veya kabile yoktu. Ona şiddetli bir şekilde vurmaya, şiddetli bir şekilde işkence etmeye başladılar ve onu Meymun kuyusunda hapsettiler. Anne ve babasını öldürdüler. Resulullah onların yanından geçerken şöyle buyurdu:

"Sabredin ey Yasir ailesi, sizin buluşma yeriniz cennettir."[31]

---

[31] Hakim ve diğerleri rivayet etmiştir. Diğer Senetleriyle hadis, sahihtir.

Bununla birlikte, Ammar'dan sadece söz sadır olmuş, fiil sadır olmamıştır. Siz ise zorlanmadan, müşriklere yakın olmak için hem söz söylüyor ve hem de fiil işliyorsunuz. Halbuki bu sözü söylemeye kesinlikle zorlanmıyorsunuz. Şüphesiz siz ve Ammar farklı yollardasınız."[32]

Şeyh Abdurrahman bin Hasen, Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sahabesinin dindeki sebatlarına dair bazı olayları zikrettikten sonra şöyle der:

"Resulullah'ın sahabesinin durumu ve onların müşriklerden gördükleri şiddetli eziyetler böyleydi. Günümüzde, batıla koşan, onu kabul eden, ona sevgi duyan, saygı gösteren ve yücelten kişiler, Allahu Teala'nın şu ayetinde belirttiği kimselerdir:

> *"Eğer (Medine'nin) etrafından üzerlerine girilmiş olsa idi, sonra da onlardan fitne istense idi, (bu hususta gecikecekleri az bir süre müstesna) elbette ona giderlerdi." (33, Ahzab/14)*

Allahu Teala'dan bizi, İslam üzere sabit kılmasını dileriz."

Belki İslam'ın uğradığı musibetleri, küfür kanunlarının sapıklığını ve fitnesini bilmeyen birisi, bu meseleyi abarttığımızı söyleyebilir. Aksine, Allahu Teala'ya yemin olsun ki olay, sizin hesapladığınızdan ve işittiğinizden daha büyüktür. Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"Bunu basit bir şey sanıyorsunuz. Hâlbuki o Allah katında çok büyüktür." (24, Nur/15)*

Allahu Teala'nın katında Tevhid'in değerini ve büyüklüğünü, şirkin tehlikesini, kötülüğünü, vasıtalarının çokluğunu ve günümüzde bu sebepten dolayı helak olanların sayısını bilen, kalbinde hayat ve iman bulunan, Allah için, O'nun şeriatı ve hudutları için öfke duyabilen bir kişi, İslam ve Müslümanla-

---

[32] Ed-Durer u's-Seniyye, 122

rın başına gelen büyük musibetleri ve tehlikeleri de bilir. Ancak maalesef, insanların çoğunun kalbi ölmüş, batıl, onların kalplerine ve hayatlarına işlemiş ve bunu alışkanlık haline getirmişlerdir.

Bu insanlardan birçoğu ikrah altında olduğunu öne sürmektedir. Hâlbuki hapsedilmediler, tutuklanmadılar, Ammar'ın uğradığı işkencenin onda birine dahi uğramadılar. Bununla birlikte onların, dinin aslını yok eden her çukura boyunlarını istekle uzattıklarını görüyoruz. Dünyanın önemsiz menfaatlerini ve meskenlerini kaybetmekten korktukları için, Tevhidi ve akideyi boğazlamayı mübah görüyorlar. Halbuki ilim ehli, hakiki ikrah ile mücerred korkunun arasını ayırmışlardır.

Yahya bin Main, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in imamı olan Ahmed'in yanına gelerek, yapılan işkenceler nedeni ile ikrah altında olduğunu ve kendisinden istenileni[33] söylemesini önerdi ve ona Allahu Teala'nın, *"Kalbi imanla dolu olduğu halde zorlanan müstesna" (16, Nahl/106)* ayetini okudu. Bunun üzerine İmam Ahmed yüzünü ondan çevirdi ve İbn-i Main odadan ayrıldığında şöyle dedi:

"Ammar'ın hadisini ve Ammar'ın olayını delil olarak getiriyor, halbuki Ammar'ın hadisi şöyle diyor: Onlar söverken yanlarına uğradım ve onları bu yaptıklarından nehyettim. Bunun üzerine bana vurdular. Hâlbuki bize vurmadılar ve sadece vurmak ile tehdit ettiler. Yahya ibn-i Main bunu duyduğunda dedi ki:

"Vallahi insanlar arasında, Allah'ın dininde ondan daha fakihini görmedim."[34]

---

[33] Kur'an'ın mahluk olduğunu kabul etmesini

[34] Mecmuatu't-Tevhid ve ed-Dureru's-Seniyye'den nakledilmiştir. Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'nin buna benzer sözleri ve İmam Ahmed'den yapmış olduğu nakiller vardır. Bunların bir kısmını Allame

İlim ehli, ikrah konusunu işlerken, azimete tutunmanın ve Allah'ın dini üzere sebat etmenin daha hayırlı olduğunu daima zikretmektedir. Bu konuda sahabe ve selef imamlarının hayatlarından birçok ibret verici kıssalar bulunmaktadır. Örnek olarak, Sahih-i Buhari'nin bu konu ile ilgili bölümüne bakılabilir.

İbn-i Kesir şöyle demektedir: "Efdal olan, kendisini ölüme götürse dahi, Müslümanın dini üzere sebat etmesidir."

Bu böyledir, çünkü bu dinin; kendisi için kurban olacak, Allah'a karşı samimi olup, değerli olan karşılığında ucuz olanı, baki karşılığında fani olanı satacak kişilere ihtiyacı bulunmaktadır. Resullere tabi olanlar bu kimselerdendir. Zira onlar testerelerle doğranmış ve işkencenin türlü çeşitlerini tatmış olmalarına rağmen dinlerinden ve akidelerinden dönmemişlerdir. Bu, nebilerin Sünneti ve Resullerin davetidir.

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizi sabit kılmak ve öğretmek için şunu haber vermektedir:

"Sizden önce öyleleri vardı ki, kişi yakalanıyor, onun için hazırlanan çukura konuyor, sonra getirilen bir testere ile başının ortasından ikiye bölünüyordu. Bazısı vardı, demir taraklarla taranıyor, vücudunda sadece et ve kemik kalıyordu. Bu yapılanlar onları dininden çeviremiyordu. Allah'a kasem olsun Allah bu dini tamamlayacaktır. Öyle ki, bir yolcu devesine bindi mi San'a'dan kalkıp Hadramevt'e kadar gidecek, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacak. Koyunu için de sadece kurttan korkacak. Ancak siz acele ediyorsunuz."[35]

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, bunu sahabesine anlatıyor, sebat ehlinin haberleriyle onların sebatını arttırıyor ve devamlı olarak buna teşvik ediyordu. Bununla birlikte onlardan biri Ammar'ın *(radıyallahu anhu)* düştüğü konuma düşünce, kalbi imanla dolu olan kimseye verilmiş olan ruhsatı hatırlatı-

---

İbn-i Atîk, "Sebîlu'n-Necat ve'l-Fikak min Muvalati'l-Murteddîn ve Ehli'l-İşrak" isimli kitabında nakletmiştir.

[35] Buhari

yor ve Allah'tan mağfiret diliyordu. Günümüzde davetçileri ise daima ruhsatları, ikrahı ve zaruret olarak gördükleri şeyleri gevelemektedirler. Acaba Allahu Teala'nın dinini ne zaman izhar edecekler?

Ey Allah'ın kulları! Sebat üzerine sebat edin... Vallahi, önceki günlerde olduğu gibi, kalan birkaç gün de çabucak geçecektir... Bu günler geçtikten sonra, yorulan sanki yorulmamış, işkence gören sanki hiç işkence görmemiş, nimet ve bolluk içerisinde yaşamış olan da sanki hiç nimet ve bolluk içerisinde yaşamamış gibi olur. Sonra hepsi rablerine döndürülürler. Rableri ise onlardan kötülük işleyenlere kötülükle, iyilik işleyenlere ise iyilikle karşılık verir.

"Davetin maslahatı" kavramı, günümüzde ayakların kaydığı tehlikeli bir konu haline gelmiştir. Bu konuda, kafirlere müdahane[36] de bulunarak ve helak edici şeylere dalarak, dinlerini ve Tevhid'lerini bozmuş olan bir çok davetçinin ayağı kaymış ve daha sonrada bir takım şüpheler ile deliller getirmeye başlamışlardır.

Bu şüphelerin en meşhuru ise, Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Mekke'de, onüç yıl boyunca putların arasında kalmasıdır. Dininde ve Resul'ün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* daveti hakkında birazcık basireti olan kimse, onların bu mazeretlerinin bozukluğunu ve geçersizliğini bilir. Onlar, böyle bir şüphenin arkasına sığınarak, yasa kullarının ordusuna, emniyet teşkilatına, kanun koyan şirk meclislerine ve muhtevasında şirk ve küfür olan buna benzer diğer kurumlara katılmayı mübah kılmakta ve bizzat kendileri de bu tür görevleri üstlenmektedirler. Onlara, ısrarla sorulması gereken soru şudur: Mekke döne-

---

[36] Müdahane, "dihân" (ikiyüzlülük)'dan alınmadır. Bunun anlamı ise, farklı bir görüntü vererek işin aslını gizlemektir. Buna göre alimler müdahaneyi, kendisine karşı çıkmaksızın, fasıkla yakınlık kurmak ve onun içinde bulunduğu durumdan hoşnut görünmek olarak yorumlamışlardır. (Yayıncı)

mindeki bu durum, bütün bu batıl kurumlara katılmanın mübah olduğu konusunda nasıl delil olabilir ki?

Resulullah o dönemde putları övdü mü, ya da onlara saygı göstereceğine ve onlara karşı samimi olacağına dair yemin etti mi, onlara kulluk yapanlara dost oldu mu? Yoksa Resulullah'ın daveti, bu putları inkâr, aşağılama, sahteliklerini ortaya çıkarma, açık olarak onlardan, onlara kullukta ısrar edenlerden ve onlara dost olanlardan uzaklaşma esası üzerine mi kuruluydu? Şirke, ona ve onun ehline dostlukta bulunmaya suskun kalarak insanlar şirkten uzaklaştırılabilir mi? İfsad ederek fesad düzeltebilir mi?[37] Bu soruların cevabını, bunu bahane olarak öne sürenlere bırakıyoruz...

Bu kişilerden bazıları ise, zarara daha büyük olan kötülüğün, zararı daha küçük olan başka bir kötülük ile defedilmesi kuralını bahane etmektedir. Hâlbuki şirkten daha büyük bir kötülük yoktur. Allah Teala şöyle buyurur:

> *"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler, size Allah'tan, Rasûlü'nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez."* (9, Tevbe/24)

---

[37] Bu konuda, "el-Kavlu'n-Nefis fi Hadiati İblis" isminde bir risalemiz bulunmaktadır. Bu risalede İbn-i Teymiyye'nin bir fetvasını naklettik. Ehl-i Sünnet'ten bir kişi yol kesenlerden bir guruba hidayet yolunu göstermek istemiş ve bu maksad ile def kullanarak onlara daveti şiir olarak yapmıştır. Bunun üzerine guruptan bazıları hidayet bulmuş ve büyük günahlardan sakınmazken küçük şeylerden bile kaçınır olmuştur. İbn-i Teymiyye'ye bu kişinin yaptığı ile ilgili sorulmuştur. Bunun üzerine İbn Teymiyye görünürdeki yararına rağmen, bu yolun bid'at ve batıl olduğunu söylemiş ve daveti bu şekilde yapan şahsın şer'i yolları bilmediğini veya onlardan aciz olduğunu bildirmiştir. Bu fetva için bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 11/337.

Allah'ın, Allah Resulü'nün ve Allah yolunda cihadın, ayette sayılan sekiz şeyden daha fazla sevilmesini Allahu Teala vacip kılmıştır. Din, senin için en değerli ve en üstün şey olmayı hak etmektedir.

Muvahhid kimsenin, yolu değiştirmemesi, kendisini yalnız hissetmemesi, bu yola katılanların azlığı ve karşı çıkanların çokluğundan dolayı usanmaması ve şöyle dememesi gerekir: "İnsanlar nereye gidiyor, yolu terk etmeye önem vermiyorlar, onlar benim için bir örnek değil mi?"

Şüphesiz bu, insanların çoğunun helak olmasının ve tökezlemesinin nedenidir...

Ey Allah'ın kulu! Kendini ve aileni kurtar, dinin ve akidende hiçbir şeyde taviz verme. Sahabeden bazıları musibetler karşısında şöyle söylemişlerdir:

"Başına bela geldiğinde, canını kurtarmak için malını feda et, bela şiddetlendiğinde, dinini kurtarmak için canını feda et. Mahrum olan, dini konusunda mahrum olan; gaspedilen, dini konusunda gasbedilendir."[38]

Hak ehlinin daha önce olduğu gibi, az olacağını bil! Onlar, insanların az bir bölümünü oluşturur, özellikle hakkın garip olduğu bu son dönemlerde... Basiretli muvahhid, kalbinin Allah ile birlikte olduğunu hissettiğinde, yoldaşının azlığından dolayı kendisini yalnız hissetmez. Allah'ın kendilerine nimetler verdiği Peygamberler, sıddıklar, şehidler ve salihlerden oluşan bu yolun ilk yolcularını hatırla... Bil ki hak, kendisine tabi olan kişilerin sayısıyla bilinmez... Ancak kişiler, hak ile bilinir... Hak mü'minin yitik malıdır ve aradığıdır. Paçalarını sıyır ve yürü. Allah, sakınanların dostudur.

---

[38] İbn-i Hacer, el-Metalibu'l-Âliye'de bunun sahih, mevkuf olduğunu söyler.

Davetçi Kardeşlerimize

Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"İman edenlerin Allah'ı anma ve O'ndan inen Kur'an sebebiyle kalplerinin ürpermesi zamanı daha gelmedi mi? Onlar daha önce kendilerine kitap verilenler gibi olmasınlar. Onların üzerinden uzun zaman geçti de kalpleri katılaştı. Onlardan birçoğu yoldan çıkmış kimselerdir." (57, Hadid/16)

Biz bu zamanda garipleriz... Hep birlikte bütün yeryüzü insanlarının yolumuza karşı olduğunu iyi biliyoruz... Ancak biz, yeryüzündeki insanların bizlerden ve davetimizden razı olmasına hırs göstermiyoruz. Çünkü biz, Rabbimizin şu sözüne iman ettik:

"Sen ne kadar hırs göstersen de insanların çoğu iman etmezler." (12, Yusuf/103)

Davetçi kardeşlerimize gelince... Vallahi onlarla birlikte bir arada olmayı, onlarla tek bir caddede yürümeyi ne kadar çok istiyoruz. Biz bunun için çabalıyor ve sırat-ı müstakim'in üzerinde bulunmaya çağırıyoruz... Nefislerimizin kolay ve hevalarımızın uygun gördüğüne değil... Allahu Teala şöyle buyurur:

"Artık sen de, beraberindeki tevbe edenler de emrolunduğun gibi dosdoğru ol ve aşırı gitmeyin. Şüphesiz O, bütün yaptıklarınızı çok iyi görür. Bir de zulmedenlere meyletmeyin. Sonra size ateş dokunur. Zaten sizin Allah'tan başka yardımcılarınız yoktur. Sonra size yardımcı da olunmaz." (11, Hud/112-113)

Ümmetin Alimlerine ve Samimi Davetçilere Çağrı

Allame Ahmed Şakir şöyle demektedir: "Sonradan konulan bu kanunlar hakkındaki durum, güneşin açıklığı kadar açıktır. İslam'a bağlı olan kimselerin (kim olursa olsun) onlarla amel

etme, ona itaat etme ya da onu onaylama konusunda özrü kabul edilmez. Alimler, korku duymadan hakkı haykırsınlar, kendilerine ulaştırmaları emredileni eksiltmeden ve arttırmadan duyursunlar."[39]

Alimler ve davetçiler, insanları modern putperestliğe ve Müslüman ülkelerinde putperest Avrupa'yı taklit olarak yayılan çağdaş şirke karşı uyarsınlar. Selef-i salihimizin eski putperestliğe ve eski şirke karşı savaş açtıkları gibi, onunla savaşsınlar. Müslümanların sırtına vurulan zilleti ve bu batıl kanunların ortaya konulmasıyla şeriatlarına karşı yapılmış olan ihaneti kaldırsınlar... Allahu Teala şöyle buyurur:

"Muhakkak ki indirdiğimiz apaçık ayetlerimizi ve hidayeti insanlara Kitap'ta apaçık bir şekilde bildirdikten sonra gizleyenlere; işte onlara hem Allah lanet eder, hem de lanet edebilecekler lanet eder. Ancak tevbe edenler, ıslah edenler ve açıklayanlar müstesna. Artık onların tevbelerini kabul ederim. Ben tevbeleri pek çok kabul eden, pek çok rahmet edenim." (2, Bakara/159-160)

Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyuruyor:

"Kimseyi, insanların korkusu, bildiği bir hakikati söylemekten alıkoymasın! Onu gerçek anlamıyla söylemesi ya da hatırlatması ne ölümü yaklaştırır, ne de rızkını uzaklaştırır."[40]

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"Onlar Allah'ın gönderdiklerini tebliğ ederler, O'ndan korkarlar. Allah'tan başka bir kimseden de korkmazlar. Hesap gören olarak Allah yeter." (33, Ahzap/39)

Buna güç yetiremeyip de, nefsinde zayıflık ve korku hisseden varsa, en azından sussun. Allah'ın yoluna engel olan sözde alimlere ve bulanıklıklarına ortak olmasın...

---

[39] Umdetu't-Tefsir
[40] İmam Ahmed ve Ebu Ya'la, Ebu Said'den sahih olarak rivayet etmişlerdir.

Münafıklar Çoktur

Şirk yasalarının kulları, korumaları ve destekçileri bizim hakkımızda birçok şey söyleyecekler ve bir takım hileler kuracaklar. Onlar ve onların dostları adetleri gereği, insanları haktan ve nurdan uzaklaştırmak için, bizim Harici olduğumuzu, tekfirci olduğumuzu veya gerici olduğumuzu söyleyecekler... Biz, Haricilerin akidelerinden ve Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'e muhalif olan bütün akidelerden uzağız. Biz söylenmesi gerekeni söyledik... Rabbimiz bizden razı ise, hiçbir şeye önem vermeyiz...

Firavun, Musa hakkında şöyle demişti:

"Ben onun dininizi değiştirmesinden veya yeryüzünde bozgunculuk çıkarmasından korkuyorum." (40, Mü'min/26)

Allahu Teala'nın bütün Peygamberleri hakkında buna benzer sözler söylenmiştir.

Ey değerli kardeşim! Bu sayfalardaki sözlerimizin muhkem ayetlerin, sahih hadislerin, sahabe, tabiin ve din imamlarının sözlerinden dışarıya çıkmadığını görmektesin. Hassan *(radıyallahu anhu)* şöyle der:

Şüphesiz babam, annem ve namusum... Muhammed'in dinine feda olsun...

Biz Rabbimizin şu sözüne yakinen iman ediyoruz:

"Sabreder ve sakınırsanız onların hilesi size hiçbir zarar veremez. Şüphesiz ki Allah, onların yaptıklarını kuşatandır." (3, Al-i İmran/120)

Allahu Teala, şeytanın ordusunun mutlaka hüsrana uğrayacağını şöyle belirtir: "Allah'a ve Peygamberine düşman olanlar, işte onlar en alçak kimseler arasındadırlar." (58, Mücadele/20)

"Allah kuluna yetmez mi? Halbuki onlar seni ondan başkaları ile korkutuyorlar. Allah kimi saptırırsa, onu doğru yola ileten bulunmaz." (39, Zümer/36)

> *"Yoksa o kötülükleri işleyenler Bizden kurtulabileceklerini mi sanırlar? Ne kötü hüküm veriyorlar!" (29, Ankebut/4)*

> *"Onlar ki, insanlar kendilerine: "İnsanlar size karşı kuvvet topladılar, onlardan korkun" dedikleri zaman bu, onların imanını artırdı da: "Allah bize yeter, O ne güzel vekildir" dediler. Sonra da kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan Allah'tan bir nimet ve lütufla geri döndüler. Allah'ın rızasına uydular. Allah çok büyük bir lütuf sahibidir. O şeytan ancak kendi dostlarını korkutur. O halde eğer mü'min iseniz, onlardan korkmayın Benden korkun," (3, Al-i İmran/173-175)*

Dağların sağlamlığı kadar kuvvetli bir sebata sahip olan Hud'da *(aleyhisselam)* bizim için güzel bir örnek vardır. O, zulümde ileriye gitmiş ve ebedi olarak yaşayacakmış gibi evler edinmiş kavmine şöyle söylemişti:

> *"(Kavmi dedi ki) Biz ancak şunu deriz: "İlahlarımızdan biri seni fena çarpmış." Dedi ki: "Gerçekten ben Allah'ı şahid gösteriyorum. Siz de şahid olun ki ben sizin Allah'ı bırakıp O'na ortak tuttuğunuz şeylerden uzağım. Artık hepiniz bana tuzak kurun. Bundan sonra bana bir mühlet de vermeyin. Şüphesiz ki ben, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a güvenip dayandım. Hareket eden ne kadar canlı varsa, hepsinin alnından tutan O'dur. Benim Rabbim gerçekten dosdoğru bir yol üzeredir. Eğer siz yüz çevirirseniz; işte ben, benimle size gönderileni size tebliğ ettim. Rabbim sizin yerinize başka bir kavim getirir ve siz ona hiçbir zarar veremezsiniz. Şüphesiz ki Rabbim herşeyin üstünde gözetleyicidir." (11, Hud/54-57)*

Allahu Teala mü'minlerin mevlası ve yardımcısıdır. Galip gelecek olan da Allah'ın ordusudur. Rabbim şöyle buyuruyor:

> *"Bu böyledir. Çünkü Allah iman edenlerin velisidir, kafirlerin ise velisi yoktur." (47, Muhammed/11)*

"Muhakkak Allah mü'minleri savunur. Çünkü Allah hainlik ve nankörlük edenlerin hiçbirisini sevmez." (22, Hacc/38)

"Kendilerinden öncekiler de tuzak kurmuşlardı. Nihayet Allah binalarını temelinden yıktı; üstlerindeki tavan başlarına yıkıldı ve azap onlara farkedemeyecekleri bir taraftan geldi." (16, Nahl/26)

Biz, Rabbimiz olan Allah'a tevekkül ettik... Allahu Teala, tuzaklar kuranları alınlarından mutlaka yakalayacaktır:

"Bu, yeterli bir tebliğdir. Fasıklar topluluğundan başkası helak edilir mi ki?" (46, Ahkaf/35)

"Ortak koşanlar dediler ki: "Eğer Allah dileseydi biz de, babalarımız da kendisinden başka hiçbir şeye ibadet etmez, O'nun emrine aykırı olarak hiçbir şeyi haram kılmazdık." Kendilerinden öncekiler de böyle yapmışlardı. Peygamberlere apaçık tebliğden başka bir görev mi var? Andolsun ki Biz her ümmet arasında: "Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının" diye bir Peygamber göndermişizdir. Allah içlerinden kimilerine hidayet verdi. Kiminin aleyhine olmak üzere sapıklık hak oldu. Şimdi yeryüzünde gezinin de yalanlayanların sonu nasıl oldu, görün." (46, Ahkaf/35)

Bizim için İbrahim'de güzel bir örnek vardır. Kavmi onunla tartıştığında, onlara dedi ki:

"Beni doğru yola iletmişken benimle, Allah hakkında mücadele mi ediyorsunuz? Ben ise O'na ortak koştuğunuz şeylerden korkmam. Meğerki Rabbim bir şey dilemiş olsun. Rabbimin ilmi herşeyi kuşatmıştır. Hala düşünüp öğüt almayacak mısınız? Allah üzerinize O'na dair bir delil ve belge indirmediği şeyi, siz O'na ortak koştuğunuz halde korkmuyorsunuz da, ben sizin ortak koştuklarınızdan nasıl korkarım? Şimdi bu iki gruptan hangisi güven duymaya daha layıktır? Eğer biliyorsanız (söyleyin)." (6, En'am/80-81)

Cevap, Allahu Teala tarafından kesin ve açık bir şekilde verildi:

"İman edenler ve imanlarına zulüm karıştırmayanlara gelince; işte onlaradır güvenlik, onlardır hidayete ermiş olanlar." (6, En'am/82)

Resulullah'ın (s.av) sahabesinde de bizler için güzel bir örnek vardır:

"Mü'minler ise Ahzab'ı gördüklerinde: "Allah'ın ve Resulü'nün bize vaadettiği budur. Allah da, Resulü de doğru söylemiştir" dediler ve (bu) onların ancak imanlarını ve teslimiyetlerini arttırdı. Mü'minler arasında Allah'a verdikleri sözde içtenlikle sebat gösteren nice yiğitler vardır. Onlardan kimisi adağını yerine getirdi, kimisi de beklemektedir. Onlar hiçbir şeyi değiştirmemişlerdir." (33, Ahzab/22-23)

Allah'ım bizi onlardan kıl...
Allah'ım bizi onlardan kıl...
Allah'ım bizi onlardan kıl...
Allah'ım kabul et...

Amel sayfalarımızda şirkten beraati bizim için yaz...

"Biz ancak Allah'a güvenip dayandık. Rabbimiz, bizimle kavmimiz arasında Sen hak ile hükmet. Sen hükmedenlerin en hayırlısısın." (A'raf Suresi: /89)

İkinci Kitap

DEMOKRASİ

LAİKLİĞİN BOZUK MEYVESİ

Ebu Seyyaf Hamid El-Mukri

Giriş

Hamd âlemlerin rabbi, Rahman ve Rahim olan, din gününün sahibi Allah'a mahsustur. O insanoğlunu yaratmış, O'na en güzel kıvamda suret vermiş ve insanı yeryüzüne ancak kendisine ibadet, itaat etmesi ve şeriatini hâkim kılması için göndermiştir.

Salât ve selam Allah'ın kulu ve Resul'ü, O'nun son elçisi, şeriatinin tebliğcisi, ahkâmının pratik tezahürü Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e, O'nun ailesine, arkadaşlarına ve yaratılışlarının gayesi gereği sadece ve sadece Allah'a ibadet ve itaat eden, İslam şeriatini yeryüzünde ikame etmek için mücadele veren davet erlerinin üzerlerine olsun.

Allahu Tealâ Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i hak dinle ve hidayetle, insanları Rablerinin izniyle, karanlıklardan aydınlığa çıkarması için son Resul olarak göndermiştir. Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* insanlara Tevhidi emretmiş, onları Allah'a şirk koşmaktan nehyetmiştir. Ve yine aynı şekilde insanlara Allah'ın rızasına vesile olacak bütün iyiliklerin kapısını göstermiş ve onları Allah'ın gazabına sebep olacak bütün kötülüklerden de sakındırmıştır. Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bu davetine insanların en faziletlileri ve hayırlıları koşmakta gecikmemiş, O'na tabii olmuşlardır. Allah'ın yardımıyla çok kısa bir süre sonra İslam ordusu güç bulmuş, zaferler

kazanmış, doğuda ve batıda birçok toprak üzerinde İslam şeriati bilfiil icra edilmeye başlanmıştır. Ancak bu parlak yılların ardından Müslümanların dinlerine karşı gereken ihtimamı göstermemeleri, dünya ve ziynetine göz dikip onu tercih etmeleri, kalplerinde Allah korkusunun azalmasına, dolayısıyla ellerindeki güç ve kuvveti kaybetmelerine neden olmuştur. Kâfirler bir taraftan kılıç gücüyle Müslümanlara saldırırlarken diğer taraftan Müslümanları dinlerine bağlayan en önemli bağlarından yoksun bırakma mücadelesi vermişlerdir. Ve bu amaçla öncelikle Müslümanların itikadi yapılarını bozmak için her türlü hileli yollara başvurmuşlar, birçok küfür ve şirk ideolojisini süslü göstererek Müslümanların arasında yaymaya çalışmışlardır. Üzülerek belirtmekte fayda vardır ki, bu çalışmalarında başarılı da olmuşlardır.

Kafir haçlıların son 3 asırda Müslümanları kendi dinlerinden koparma adına ortaya attıkları şirk ve küfür ideolojilerinin başında laiklik ve onun bozuk meyvesi demokrasi gelmektedir. Onların yapmış olduğu sinsi çalışmaların sonucunda bu şirk mezhebi tüm İslam topraklarına girmiştir. Ve bugün Allah'ın dinini yok etme adına yapılan bu çalışmalar zirveye ulaşmıştır. Kafir ABD, batı haçlılarını da arkasına alarak demokrasi maskesi ile İslam topraklarının her bir karışına el atmakta, işgal ettiği topraklarda alternatifsiz olarak demokrasi dinini hâkim kılmaktadır. Sonuçta bugün demokrasi, insanların akıllarını başlarından alan, Müslüman olduğu vehmine kapılan birçok idareci, ilim adamı ve halk topluluklarının kendisine sıkı sıkıya bağlandıkları bir küfür mezhebi ve şirk ideolojisi olarak hüküm sürmektedir.

Bugün kafirler kendi dinlerini hakim kılmak için kalem ve kılıç yoluyla büyük bir mücadele sergilemektedirler. Bununla beraber dünyanın dört bir tarafında şeytan ve dostlarına karşı kardeşlerimiz kılıçlarıyla cihad etmektedirler. Allah onların ecrini elbette kıyamet gününde bütün ecirlerin üstünde tutacak-

tır. İşte bu noktada kılıçlarıyla kâfirlere karşı duran kardeşlerimize bütün âlimlerin sahip çıkması, bir taraftan çevrelerindeki gençleri cihad bilinci ile yetiştirmeleri, diğer taraftan ise kalemlerine sarılarak kafirlerin ortaya attıkları küfür ve şirk mezheplerine karşı toplumlarını uyarmaları birinci vazifeleridir. İşte elinizdeki kitap; bu kutsal görev adına kaleme alınmıştır. Acaba demokrasi denilen şey neyin nesidir? Demokrasinin uygulanması mümkün müdür? Demokrasi girdiği toplumlara neler kaybettirmiştir? Ve İslam'ın bu küfür ve şirk mezhebine karşı tutumu nedir?

Ey okuyucu kardeşim! Bil ki; ben bu çalışmamı, kendim için bir öğüt, ölüm günüm için bir azık, ölümümden sonrası için salih bir amel olsun diye yapıyorum.[41] Ey Kardeşim! Benim bu çalışmam senin önündedir. İçerisinde mevcut olan tüm doğrular Allah'tan, hatalar ise sadece bana aittir. Senden isteğim çalışmamı değerlendirmen, hatalarımı hemen bana bildirmen, bana ve tüm Müslümanlara duacı olmandır. Ben bu çalışmamı İslam ümmetine vakfediyorum. Yüce Mevla'dan beni başarılı kılmasını niyaz ediyorum. Allahumme Amin.

Başında ve sonunda hamd ancak âlemlerin
Rabbi olan Allah'a mahsustur.

Ebu Seyyaf Hamid El'Mukri

---

[41] Bu ifade büyük müfessir İmam Kurtubi'nin tefsirini yazmaya başlarken kullandığı bir ifadedir. Ben gençlik yıllarımda bu muhteşem eseri okumaya başladığımda bunu görmüş ve çok etkilenmiştim. Daha sonra her çalışmamda bu ifadeyi kullanmaya başladım. Rabbimden beni bu sözlerimde yalancı çıkarmamasını niyaz ederim. Allahumme amin.

BİRİNCİ BÖLÜM

Demokrasinin Tanımı

Aslı kendi dilimize ait olmayan bir kelimenin anlamını tespit edebilmek için en uygun ilmi metot, o kelimenin ortaya çıktığı ilk yerdeki aslına dönmemizdir. Böylece hiç kimse kelimelere ve kavramlara keyfi anlamlar verme cüretine kalkışmasın.

Demokrasi kelimesi aslen Yunanca bir kelime olup, "*Demos*" yani halk kelimesi ile "*Kratos*", otorite, yönetim, idare kelimelerinin birleşmesinden meydana gelmektedir. Bu iki kelimeden ise, halkın yönetimi, halkın idaresi, halkın otoritesi ve egemenliği anlamına gelen demokrasi kelimesi türemiştir.

Bilindiği üzere Fransız İhtilaline kadar batı dünyasında halkın üzerinde tek egemen güç, kiliseler ve rahiplerdi. Batılı idareciler arkalarına aldıkları kilise desteği ile kendilerinin yeryüzünde Allah'ın birer vekilleri olduklarını iddia ediyorlardı. Bu iddia ile insanların ağızlarını kapatıyorlar, onların üzerlerinde tam anlamıyla tahakküm kurarak, büyük bir zulümle zulmediyorlardı. İnsanların mallarına, topraklarına, kadınlarına ve evlatlarına göz dikerek onları bütün değerlerden yoksun bırakıyorlardı.

Elbette ki bu zulüm bir müddet sonra büyük bir tepkiye neden oldu ve yönetim ile halklar arasında çatışmalar ve hatta savaşlar başladı. İşte tam bu noktada filozoflar ve düşünürler

kendilerince insanlar için en ideal yönetim sistemini belirleme adına işe koyuldular ve insanların yönetimi için kendisine demokratik düzen denilen bir sistemi ortaya attılar. İşte demokrasinin ilk ortaya çıkış öyküsü kısaca bu şekilde gerçekleşmiştir.

Demokrasiyi Hayatta Uygulama Metotları

Demokrasi, zaman ve mekân farklılıklarına göre tek bir temel esasa, yani halkın otoritesi esasına dayanmak koşuluyla farklı şekillerde uygulanmaya çalışılmıştır.

a- Doğrudan Demokrasi: Bu demokrasinin en eski hali olup, ne geçmişte ciddi bir şekilde uygulama alanı bulabilmiştir, ne de günümüzde uygulanması mümkündür. Doğrudan demokrasilerde yasama, yürütme ve yargı gibi yönetim alanlarının hepsinde halk, hiçbir aracı olmadan görev almaktadır. Ancak bu iş gerçekten son derece meşakkatlidir. Zira insanların hepsinin ihtiyaç duyulan her meselede bir araya gelip görüş bildirmeleri, halkın tamamının yetki kullanması mümkün değildir. Ancak fertlerin sayısı son derece sınırlı ise bu yetki kullanılabilir. Bundan dolayı, demokrasinin bu şeklinin günümüz dünyasında artık bir değeri yoktur.

b- Temsili Demokrasi: Bugün demokrasi ile idare edilen hemen hemen tüm ülkelerde demokrasinin bu şeklini görmek mümkündür. Temsili demokrasilerde, doğrudan demokrasinin tersine halk yönetimi ve yetki kullanımını bir aracı yoluyla sadece bir kere, belirli dönemlerde yapılan seçimlerde kullanarak yapmaktadır. Seçimlerden sonra artık yetki kullanımı halkın adına seçilen parlamenterler ve parlamento olarak bilinen kurul vasıtasıyladır.

c- Yarı Doğrudan Demokrasi: Demokrasinin bu şekli ise kısmen doğrudan demokrasi ile temsili demokrasinin bazı noktalarda birleşmesinden oluşur. Yarı doğrudan demokrasilerde, temsili demokrasilerde olduğu gibi bir temsil kurulu olmakla beraber, halkın da doğrudan demokrasilerde ol-

duğu gibi aracısız olarak kullanabileceği bazı yetkileri mevcuttur.

Demokrasi bölgeden bölgeye, zaman değişmesine nispetle uygulama alanında farklılıklar gösterse de genel olarak onun tatbik edilmesi bu şekildedir.

Demokrasi ve Laiklik İlişkisi

Laiklik ve demokrasi arasındaki ilişki dalın köküyle ya da kötü meyve veren bir ağacın meyvesiyle ilişkisi gibidir. Bilindiği üzere laiklik dinin emir ve nehiylerini bir kenara atarak, siyasi içtimai, iktisadi, ahlaki vs. alanlarının hepsinde dünyaya komuta etmeye çalışan küfür mezhebidir. Demokrasi ise devlet işlerinde, siyasi alanların hepsinde dinin emir ve nehiylerini dışlayarak, vahyi esasları görmezden gelerek egemenliği, yüksek otoriteyi, beşer üzerine tesis etme esasına dayanmaktadır. Bu noktada kapitalizm nasıl laikliğin iktisadi bir ifadesi ise, aynı şekilde demokraside küfür mezhebi olan laikliğin siyasi ifadesi ya da siyasi yüzüdür.

Demokrasinin Uygulanması Mümkün müdür?

Hemen belirtmekte fayda var ki, demokrasi hiçbir zaman uygulanma imkanı olmayan, tamamen hayali bir sistemdir. Öncelikle demokrasinin asli uygulaması doğrudan demokrasi şeklinde, yani yasama, yürütme ve yargı hususlarında halkın tamamının yetkili olmasıdır ki, bunun mümkün olmadığını gördük. Bu imkânsızlıktan dolayı da hemen demokrasiyi tevil ettiler ve karşımıza halkın elinde bulundurduğu yetkiyi kendilerini temsil edecek bir heyete vererek, yönetimde söz sahibi olması esasına dayanan temsili demokrasiyi çıkardılar. Ancak bu haliyle demokrasinin pratikte uygulanması mümkün değildir ve mümkün olmamıştır. Demokrasinin halkın iradesini yansıtabilmesi için halkın büyük bir çoğunluğunun ya da en asgari şekliyle yarısından fazlasının iradesini yansıtması gerekmektedir. Zira bir topluluğun sadece küçük bir kısmının iradesi

hiçbir zaman o topluluğun iradesi olarak isimlendirilemez. Bu demokratların da kabul ettiği bir husus olup aklında pratiğinde gereği budur. Nitekim bu asla dayanarak demokratların her daim dillerine doladıkları, demokrasinin nimetlerinden bahsederken tekrarlayıp durdukları birkaç esas vardır ve bu esaslar demokrasinin tanımıyla da birebir örtüşmektedir. Demokratlara göre;

Demokratik memleketlerde parlamentolar çoğunluğun görüşünü temsil ederler;

İdareciler halkın çoğunluğu tarafından seçilir ve otoritelerini halktan alırlar;

İdareciler, halkın genel iradesini temsil eden parlamento önünde sorumludurlar.

Demokratların her zaman kendisiyle övünüp durdukları, parıltılı bir şekilde süsleyip insanlara sundukları bu teoriler, aslen hiçbir zaman uygulanması mümkün olmayan boş tekerlemelerden ibarettir. Şöyle ki; demokrasi ile idare edilen memleketlerde parlamentoda mevcut bir sandalye için birden çok aday çıkmaktadır. Bazı zamanlarda seçime 8-10 partinin dahi katıldığı görülmektedir. Yapılan seçimler sonucunda ise belirli bir oy barajının üzerine çıkan partiler parlamentoya girebilmektedir. Parlamentoya giren partiler kendi bölgelerinde oy barajını geçemeyen partilerin oylarını da almaktadırlar. Sonuçta parlamentoya giren partiler arasında en çok oyu alan parti iktidar olmakta ve yönetim işini üstlenmektedir. Burada seçimi kazanan parti hiçbir zaman oyların çoğunluğunu yani en azından yarısından fazlasını almamış, bilakis sadece diğer partilerden daha çok oy almıştır. Dolayısıyla da halkın çoğunluğunu değil azınlığını temsil etmekte, böylece de bu azınlığın vekilleri olmaktadırlar. Çok istisnai durumlar hariç hiçbir zaman halkın çoğunluğunun ya da diğer bir ifade ile yarısından

fazlasının temsilcileri ve vekilleri olamazlar.[42]

Yine demokratik sistemlerde ileride görüleceği üzere kapitalist bir ekonomi uygulanmaktadır. Kapitalist ekonomilerde ise güç ve kuvvet bütünüyle sermaye sahiplerinin elindedir. Genelde bu sermaye sahiplerinin büyük çoğunluğunu da medya patronları ve onların yakınları oluşturmaktadır. Her seçim döneminde partiler bu sermaye sahiplerine ve medya patronlarına yakın olmak zorundadırlar. Özellikle medya gücünü arkasına alamayan bir partinin seçim kazanması pek mümkün gözükmemektedir. Zira halkı yönlendiren, bu noktada medya olmaktadır. Yine aynı şekilde sermaye sahipleri tarafından ciddi boyutta destek almayan partiler içinde, seçimler bir hüsran olmaktadır. Sonuçta iktidarı ele geçiren parti ancak sermaye sahiplerinin ve medyanın desteği ile yönetime sahip olmaktadır. Elbette iktidar süresince de kendisine verilen bu hediyenin karşılığını bir şekilde ödeyecektir.

Demokrasi ile yönetilen hiçbir ülke de medya patronları ve sermaye sahipleri ile arası bozulan bir liderin iktidarda durması mümkün değildir. Sermaye sahiplerinin ve medya patronlarının desteği ile iktidara sahip olan parti şayet bu çevrenin isteklerini yerine getirmez ve onları memnun etmezse işte o zaman büyük bir kaos başlar. Sermaye sahipleri ellerindeki güç ile bankalardan ve borsadan sermayelerini çekerek büyük bir manipülasyona sebep olurlar. Faizler bir anda yükselir. Ülke ekonomisi neredeyse felçli hasta konumuna düşer. Diğer taraftan medya patronları ise gazete ve televizyonlarında büyük yaygaralar koparak hükümet aleyhinde bir kampanya başlatırlar. Ve sonuçta hükümet istifa ederek görevini terk etmek zorunda kalır.

---

42 Bunun en açık örneği bugün T.C'de idareyi elinde bulunduran AKP yönetiminde görülmektedir. AKP iktidarı halkın sadece %34'ünün oylarına sahip olarak halkın çoğunluğunu (% 66'sını) değil, azınlığını temsil etmektedir.

Bu anlattığımız şeyler demokrasi ile idare edilen ülkelerde sıkça yaşanılan hadiselerdir. Demokrasinin beşiği olarak bilinen İngiltere'de idare genellikle muhafazakarların elindedir. Muhafazakârlar, büyük sermaye sahiplerinin, medya patronlarının, lortların tabakasını temsil etmektedirler. Muhafazakarların yönetimden uzaklaşmasını gerektirecek büyük bir siyasi durum olmadıkça, İşçi Partisi hiçbir zaman iktidara gelemez.

İşte bu saymış olduğumuz birkaç sebepten ve burada dile getirmediğimiz birçok sebepten dolayı demokrasilerde, parlamentolarda çoğunluğun görüşünün temsil edildiği, idarecilerin halkın çoğunluğu tarafından seçildiği ve otoritelerini halktan aldıklarına dair ortaya atılan tüm sözler yalan ve aldatmacadan ibarettir.

Aynı şekilde demokrasilerde idarecinin parlamento önünde sorumlu olduğu iddiası da tamamen içi boş bir yalandır. Çünkü demokratik ülkelerde parlamenterlerin çok üst düzey bir dokunulmazlıkları vardır. Bu dokunulmazlık zırhı içinde idareciler her türlü suçu göz göre göre işlerler. Halkın malını ve mülkünü sorgusuz sualsiz harcarlar. Ya da kendilerine destek veren sermaye sahiplerine ve medya patronlarına peşkeş çekerler. Birçok suç dosyaları olmasına karşılık hiçbir kurul onlara hesap soramaz. Tabi ki bu suç dosyaları içinde demokrasiye ihanet yok ise...

Demokrasilerde Yönetim Bozuklukları

Demokrasi ile yönetilen memleketlerde yönetim bozukluğunun ilk adımı daha işin başında, halkın elinde bulundurduğu egemenlik yetkisini temsilcilerine verme adına yapılan seçimlerde karşımıza çıkmaktadır. Şöyle ki; bu seçimlerde her bir seçmenin oyu eşit ağırlıktadır. İhtisas sahibi, âlim, araştırmacı, ekonomist bir kimse ile cahil, bedevi, hiçbir şey bilmeyen bir kimsenin oyu eşittir. Ülkeyi yıllarca yönetecek, ülke insanlarının yaşamlarına dair tek söz sahibi olacak, iç ve dış siyaseti

belirleyecek, sosyal yaşama dair emir ve yasaklar koyacak bir temsil heyetinin seçilmesi için, okumuş, yazar, âlim, ekonomist, siyasetçi, ihtisas sahibi bir kimse ile hiç okuma yazması olmayan, cahil bir kimsenin oylarının eşit sayılması öncelikle adalet ilkesine aykırıdır. Öyle ki demokrasilerde ülke idaresine talip olan bir başbakan ile hiçbir şeyden haberi olmayan cahil bir kimsenin oyları eşit ağırlıktadır. Bu saçma sapan durum bile sana demokrasinin nasıl bir sistem olduğunu, böyle bir uygulamanın ne şekilde büyük bir yönetim bozukluğuna yol açacağını göstermektedir.

Diğer taraftan demokratik ülkelerde kanunlar genelde hükümetler tarafından kanun tasarıları olarak hazırlanırlar. İlgili komisyonlar bunları inceleyip, tasarılar hakkında görüşlerini bildirdikten sonra parlamentoya onaylaması için sunarlar. Bu parlamenterlerin büyük bir kısmının bu kanunların içeriğinden bile haberleri yoktur. Çünkü önlerine sunulan birçok kanun hakkında onların ihtisasları ve bilgileri mevcut değildir. Siyasi liderleri bu tasarının onaylanmasını isterse yasa onaylanır ve kanun maddesi haline dönüşür. Şayet lider istemezse yasa reddedilir ve rafa kaldırılır. Bu anlamda, demokrasilerde halk, yetkisini parlamenterlere vermiş, parlamenterler de bu yetkiyi liderlerinin nefsi arzularına vermişler ve ortaya bu şekilde komik bir tablo çıkmıştır.

Demokratik sistemin yönetim bozuklukları ile ilgili en belirgin hususlardan bir tanesi de, demokrasi ile yönetilen ülkelerde siyasi idareye sahip olacak, mutlak çoğunluğu tek başına elde edebilecek partiler olmadığı zaman meydana gelen istikrarsızlıklardır. Böyle durumlarda en çok oyu alan partinin, hükümet olmasına karşın mutlak çoğunluğa sahip olamadığı için parlamentoda güvenoyu alarak görevine başlaması söz konusu değildir. Bazen bu parti, bakanlar kurulunu kurar ve Kral'ın ve diğer partilerin onaylamasını bekler. Ancak kurulan bakanlar kurulu çoğu zaman Kral ve diğer partiler tarafından

onaylanmayınca istifaya mecbur kalır. İstifaya mecbur kalan hükümetin yerine yeni bir hükümetin atanması aylar alır. Bunun gereği yönetimin felç olması, çalışamaz hale gelmesidir. Hatta iş o hale gelir ki, Kral ya da Cumhurbaşkanı meclisi feshederek yeni seçim yaptırmaya gider. Bunun sebebi ise yeni hükümet oluşturabilme niyetidir. İşte böylece memleketlerde yönetim iktidarsız bir şekilde devam edip gider.

Bazı zamanlarda ise mutlak çoğunluğu elde edebilme adına partiler arası pazarlıklar başlar, koalisyonlar oluşturulur. Büyük partiler kendilerine katılmaları için küçük partilerle ortak olmaya kalkarlar. Bunu kendileri için bir nimet zanneden küçük partiler ise ağır şartlar getirerek büyük partilere tahakküm kurmaya çalışırlar. Ya da iki büyük parti şayet mutlak çoğunluğu sağlayabiliyorlarsa o zaman bu iki parti arasında koalisyon kurulur. Bu durumda da, siyasi bakış açısı, iç ve dış ilişkiler konusundaki düşünceleri farklı, her yönden ilkeleri uyumsuz birden fazla parti, yönetimde söz sahibi olur ki, bu durumda ülke birden çok kaptanı olan bir gemi gibidir.

> *"Ey zindan arkadaşlarım! Birbirinden ayrı birçok rabler mi hayırlıdır yoksa tek ve kahhar olan Allah'mı daha hayırlıdır."* (12, Yusuf/39)

Bu şekilde bir yönetim sürüp giderken şayet koalisyonlar arasında bir uyumsuzluk ve anlaşmama durumu meydana gelirse yine bu durumda da koalisyon bozulur ve ülke iktidarsız kalır. Yeni koalisyonların kurulması yada koalisyon kurulamıyorsa yeni seçimlerin yapılması bazen çok uzun süreler alabilir. Bunun neticesinde de ülke yine yönetimsiz ve iktidarsız kalır.

İşte burada kısaca değindiğimiz bu hususlar bile demokratik sistemin yönetimsel alanda bozukluklarını ortaya koymaktadır.

Demokrasinin İntiharı

Bilindiği üzere demokrasinin temel esası, olmazsa olmaz düsturu halkın egemenliğine dayanması, tek yetki ve sulta sahibinin halk olmasıdır. Peki, halkın çoğunluğunun ya da hepsinin demokratik bir sistemi istemedikleri, bunun yerine komünist bir sistem ya da İslam nizamını istedikleri düşünülürse demokrasi acaba bu durumda kendi koymuş olduğu temel esasa bağlı kalarak "Egemenlik tamamen halkındır" diyerek aradan çekilecek midir?

Demokrasiden böyle bir şey beklemek biraz fazla iyimserliktir. İşte böyle bir durumda demokrasi kendi temel esaslarına karşı münafıkça bir tutum sergileyerek intihar eder ve halkın çoğunluğunun ya da tamamının isteğine olumsuz cevap verir. Burada hemen görünmez güçler devreye girer, demokrasiyi intihar etmeye zorlayan seslerin kesilmesini sağlarlar. Elbette ki bu görünmez güçler, demokrasi adıyla ülkenin maddi ve manevi değerlerini sömüren küçük azınlıktır.

Bunun birçok canlı örneği yaşanmıştır. Özellikle son zamanlarda Cezayir'de ve Türkiye'de demokrasinin kuralları içerisinde yönetime sahip olan siyasi partiler, demokrasi için bir tehlike olarak görüldükleri andan itibaren zorla yönetimden uzaklaştırılmışlar, taraftarları zindanlara atılmıştır. Tüm bu yapılanlar ise demokrasinin korunması adınadır.

Bu noktada demokrasi kendi kutsal değerlerine ve kendi temel felsefesine dahi samimi davranamayan bir yönetim şekli olarak karşımıza çıkmaktadır.

Demokrasinin İslam Pazarında Yer Bulması [43]

Burada üzerinde durulması gereken konulardan bir tanesi de şudur:

Acaba kâfir batı, İslam ahkâmıyla ilgisi olmayan ve küfür olan demokratik fikirleri için İslam memleketlerinde nasıl bir pazar kurabildi?

Bu sorunun cevabı şöyledir: İslam'a ve Müslümanlara şiddetli düşmanlık yapan, İslam'a ve Müslümanlara karşı kin ve öfke taşıyan kafir Avrupa devletleri, Müslümanların gücünün sırrının İslam akidesi olduğunu idrak ettikten sonra misyonerlik ve kültürel saldırıyla İslam dünyasına saldırmak için cehennemi planlar çizmişlerdi. Bu saldırılarla kendi kültürlerini, fikirlerini -ki demokrasi de bunlardan bir tanesidir- düşünce sistemlerini ve hayata bakış açılarını yaymaya ve Müslümanları da bu şeylere davet etmeye başladılar. Ta ki, Müslümanlar bunları kendi düşünceleri için esas olarak kabul etsinler. Böylece, bu fikirler Müslümanları İslam'dan saptırsın, onları İslam ile kayıtlı olmaktan, onun ahkâmını uygulamaya bağlılıktan uzaklaştırsın, böylece Hilâfet Devleti olan İslam Devleti'ni yok etme işi kolaylaşsın ve daha sonra da İslam'ın ve ahkâmının uygulanması hayattan, devletten ve toplumdan tamamen uzaklaştırılıp yok edilsin. Bu şekilde Müslümanlar, Avrupa'nın küfür fikirlerini, düzenlerini ve kanunlarını alsınlar, İslam'ın yerine onları uygulamaya başlasınlar ve yürürlüğe koysunlar, Müslümanların İslam'dan uzaklaşmasıyla onlar Müslümanlara hakim olma imkanı elde etsinler. Allahu Tealâ ne kadar doğru söylüyor:

> *"Sen onların dinlerine uymadıkça, Yahudiler ve Hıristiyanlar senden razı olmazlar. De ki; Hidayet (doğru yol) Allah'ın hidayetidir (Allah'ın dini olan İslam'dır). Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyacak olur-*

---

[43] Bu bölüm Abdulkadir Zellum'un "Demokrasi Küfür Nizamıdır" isimli kitabından alınmış olup, tarafımızdan eklenmiştir. –yayıncı-

san, senin için Allah yanında ne bir dost ne de bir yardımcı olur." (2, Bakara/120)

On dokuzuncu yüzyılın yarısında, Osmanlı Devleti'nin son günlerinde, Müslümanların fikri ve siyasi gerilemesinin arttığı vakitte, bu misyonerlik ve kültürel saldırılar daha da şiddetlenmişti. Aynı vakitte kuvvetler dengesi, Avrupa devletleri lehine değişmişti. Çünkü Avrupa'da fikri ve endüstriyel devrimler gerçekleşti. İlmi icat ve keşifler ortaya çıkartıldı. Bu sebeple, Avrupa yükselme ve ilerleme yolunda hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı. Hâlbuki Osmanlı Devleti, donukluk içerisinde kaldı ve her gün zaaf üstüne zaafla karşılaşmaktaydı. Bu durum, batı fikirleri ve düzenlerinin Müslüman memleketlerine girmesine yol açtı.

Avrupa devletleri, İslam beldelerine kültürel ve misyonerlik saldırılarında İslam'ın şanını ve değerini aşağılamak, ahkâmını kötülemek, Müslümanların ona (İslam'a) güvenini sarsmak, Müslümanları İslam'dan nefret ettirmek için, İslam'ı onların geri kalmalarının ve aşağıya doğru yuvarlanmalarının sebebi olarak gösterdiler. Aynı zamanda da batıyı ve kültürünü de yüceltmek, fikirlerinin ve demokratik düzeninin değerini yükseltmek, batı kanunları ve nizamlarını büyük gösterip övmek üsluplarını benimsediler.

Yine batı devletleri bu saldırılarında, saptırma ve şaşırtma üslubunu kullanıyorlardır. Nitekim (batı) kendi düşüncesinin ve kültürünün, İslam düşüncesi ve kültürü ile çelişmediğini, çünkü batı düşüncesinin İslam'dan alındığı, batı kanun ve nizamlarının İslam hükümleriyle uygun olduğu yalan ve iftiralarıyla Müslümanları vehme (şüpheye) düşürdüler.

Demokrasi fikirlerine ve demokrasi düzenine İslam sıfatını izafe ettiler. "Demokrasi ve demokratik fikirler İslam'a aykırı değildir, onunla çelişmez, tersine demokrasi İslam'dandır. Çünkü o, şuranın ta kendisidir. O aynı anda marufu emretmek, münkeri nehyetmek ve idarecileri hesaba çekmektir" şeklinde

fikirlerini Müslümanlar arasında yaydılar. İşte bu yalan ve saptırma dolu iddialar, Müslümanları müthiş bir şekilde etkiledi. Öyle ki, bu durum batı fikirleri ve kültürünün Müslümanlara tahakküm etmesine yol açtı.

Nitekim böyle yalan iddialar, kültürlü kesimi, siyaset adamlarını, hatta İslam kültürünü taşıyanları, Müslümanların topluluklarını ve İslam davetini yüklenenlerin bir kısmını dahi etkiledi.

Kültürlü kesim batı kültüründen etkilendi. Çünkü ister batıda okuyanlardan olsun isterse de İslam beldelerinde okuyanlardan olsun; onlar, batı kültürü esası üzerine eğitim gördüler. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra bütün ülkelerde eğitim ve öğretim programları batı felsefesi ve batının hayata bakış açısı esası üzerine kuruldu. Hatta birçok kültürlü kişi, batı kültürünü güzel görmeye başladı. Daha da ileri giderek ona adeta aşık olup batıyı yücelttiler. Bunun yanı sıra İslam, batı kültürü, kanunları ve nizamlarıyla çeliştiğinde İslam kültürü ve ahkâmını çirkin gördüler. Üstelik onlar, İslam'dan, kâfir Avrupalıların nefret ettikleri gibi nefret etmeye, kâfir Avrupalıların İslam'a saldırdıkları gibi onlar da, İslam'a, kültürüne, ahkâmına alçakça düşmanlığa yöneldiler. Öyle ki bu kültürlü kesim, adeta batının fikirlerinin ve düzenlerinin yücelmesi ve İslam düşüncesinin değerinin ve şanının alçalması için batının birer propaganda hoparlörleri oldular.

Siyaset adamları ise; batıya ve onun nizamına tam teslim oldular. Kendilerini batıya tamamen bağladılar. Batıyı kendi bakışlarının kıblesi kıldılar. Ondan yardım istediler ve ona dayandılar. Onun bakış açısı ile hareket ettiler ve onun bakış açısına dayanarak konuştular. Kendi kendilerini batının kanunları ve nizamları için birer bekçi ve batı çıkarlarını korumak, entrikalarını yerine getirmek için ücretsiz, kendiliğinden boyun eğen birer hizmetçi kıldılar. Bu adamlar, Allah'a ve Resulü'ne düşmanlıklarını ilan ettiler. Siyasi İslam'a daveti samimi olarak

yüklenenlere karşı savaş açtılar. Hilâfetin kurulmasını ve Allah-'ın indirdikleriyle hükmetmenin tekrar gelmesini engellemek için bütün güçlerini kullanmaya başladılar. Allah onları kahretsin! Ne kadar çok yalanlıyorlar ve iftira ediyorlar.

İslam kültürünü taşıyanlara gelince; bunlar, İslam'ı berrak bir şekilde anlamadıkları ve şer'i ahkâmın hakikatini, batının kültürünün, fikirlerinin gerçeğini, batının fikirlerinin ve bakış açısının İslam akidesiyle, ahkâmıyla, düşünce tarzıyla ve bakış açısıyla ne kadar çeliştiğini idrak edemedikleri için bu duruma düştüler. Demokratik fikirler ve demokratik düzen, kendilerini etkiledi. İslam'ı ve ahkâmını anlama konusunda Müslümanların zihinlerinde şiddetli zaaf meydana geldi ve İslam şeriatini topluma uygulamakla ilgili anlayışta yanılma olduğu için bu duruma uğradılar. Bu nedenle İslam, nasslarının taşımadığı manalarla tefsir edilmeye (açıklanmaya) başlandı. Hakim olan şartları, İslam ahkâmına uygun bir şekilde değiştirmek için değil de İslam ahkâmını, hakim şartlara uydurulmak için tevil etmeye başladılar. Öyle ki kişiler, şeriattan bir senedi (dayanağı) olmayan veya senedi (dayanağı) zayıf olan hükümleri benimsediler. Bunu da; "Zamanın değişmesiyle ahkâmın değişmesi inkar edilmez" diye ortaya attıkları kaideyi hatalı bir şekilde delil getirerek yaptılar.

İslam'ın tevili herkes tarafından yapılmaya başlandı. Her mezhebe, her fikre ve her ideolojiye uysun, velev ki İslam ahkâmına ve bakış açısına aykırı olsa da. Nitekim dediler ki; "Batı düşüncesi ve fikirleri, İslam düşüncesi ve ahkâmıyla hiç çelişmez. Çünkü onlar İslam düşüncesinden alınmıştır." Ve yine dediler ki; "Yönetimle ilgili demokratik sistem ve ekonomiyle ilgili kapitalist sistem, İslam ahkâmıyla çelişmez." Hâlbuki bu iki sistemin gerçeği, onların birer küfür sistemi olmalarıdır. Ve yine dediler ki; "Demokrasi İslam'dan, genel hürriyetler de İslam'dandır." Hâlbuki bunlar tamamen İslam'la çelişmektedir.

Böylelikle tıp, eczacılık, mühendislik, kimya, ziraat ve sa-

nayi ilimleri, trafik kuralları, ulaşım sistemleri vb. gibi İslam'la çelişmediği müddetçe Müslümanlar için alınması caiz olan ilimler ile akait ve şer'i ahkâmla alakalı olan ve Müslümanlar için alınması caiz olmayan ilimler ve fikirler arasında karıştırma yaptılar. Zira akideyle ve şer'i ahkâmla ilgili fikirler ancak, Resullullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in beraberinde getirdiği Kitap, Sünnet; Kitab'ın ve Sünnettin gösterdiği şer'i kıyas ve sahabe icmasından alınır. Bunların dışından hiç bir fikrin ve ahkâmın alınması caiz değildir.

İşte böylece kâfir batı; düşüncesini, bakış açısını, demokratik sistemin fikirlerini, ekonomik ve genel hürriyetlerle ilgili esaslarını Müslümanların yaşadıkları memleketlerin piyasasına sürebildi.

Demokraside İnsanlar İçin Çıkarılmış En Hayırlı Ümmetin Muhtaç Olduğu Hiçbir Hayır Yoktur

Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Siz insan için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten nehyeder, Allah'a iman edersiniz." (3, Ali İmran/110)

İslam ümmeti insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmettir. Akidesiyle, düşünce yapısıyla, egemenlik anlayışıyla, temel hak ve özgürlüklere getirmiş olduğu sınırlamalarla, ahlaki, iktisadi ve siyasi boyutuyla her türlü hayrı, iyiliği ihtiva eden, bütün kötülüklerden sakındıran hayat metodu, bu ümmetin dininde bizzat mevcuttur. Birtakım insanlar şöyle mırıldanmaktadırlar:

"Bizler demokrasinin batı medeniyetinin bir ürünü olduğunu ve İslam'da mevcut olmadığını biliyoruz. Fakat halkın liderlerini seçmesi, diktatörlüğe engel olması, fikir ve düşüncelerin açığa vurulması gibi iyilikleri demokrasiden almak ve ondaki kötülükleri bırakmaktan bizi engelleyen şey nedir?"

Bu ve benzeri iddialar, aslında şuan mevcut aşırı ceha-

letten ve kötü zandan kaynaklanmaktadır. Biz bu tip şarkılar söyleyen kimselere öncelikle demokraside iyi olan şeyleri araştıracaklarına, tabii olduklarını iddia ettikleri dinlerini öğrenip cehaletten kurtulmalarını tavsiye ediyoruz. Bu tip cahilce bir söze karşı, özetle şunları söyleyebiliriz:

Birinci olarak; Allahu Tealâ bu ümmeti en hayırlı ümmet olarak vasıflandırmıştır. Bütün hayırlar bu ümmetin gerek itikadi, gerekse ahlaki yapısında mevcuttur. Dinimiz bizlere bütün hayır kapılarını göstermiş, bütün şer kapılarından bizi nehyetmiştir. Öyle ki bu ümmetin dininde yönetimle ilgili meselelerden tuvalet adabına, ferdi ilişkilerden, toplumsal ilişkilere kadar bütün hayırlar mevcuttur. O halde böyle bir ümmet, dininin bir parçası olan siyaset ve otoriteyle ilgili konularda veya diğer alanlarda şirk ve küfür mezhebi olan demokrasinin neyine muhtaç olsun ki?

İkinci olarak; Bu ümmetin hayır üzerinde olmasının gereği insanlara iyiliği emretmesi, kötülüğü nehyetmesi ve bunu şiar edinmesidir. Bu ümmet diğer ümmetlere komutanlık yapmak için gönderilmiştir. Diğer ümmetlerin askeri olması için değil. Bu ümmetin görevi, kendi dininde mevcut bütün hayır kapılarını diğer ümmetlere öğretmesi, ona çağırması ve davet etmesidir. Yoksa bu ümmetin görevi kendi hayır kapılarını bırakıp başka ümmetlerden hayır dinlemesi değildir.

Üçüncü olarak; Demokrasinin aslı, üzerine kurulduğu temeller, yani egemenlik anlayışı, temel hak ve özgürlükler düşüncesi ilerleyen sayfalarda da görüleceği gibi şirk ve küfür asılları üzerine tesis edilmiştir. O halde "demokraside kötü olan şeyleri bırakalım" demek demokrasinin asıllarını terk edelim demektir ki, bu asıllar bir kenara atılınca ortada demokrasi denilen bir şey kalmaz. İçerisinde temel özelliklerinin olmadığı bir sistemi demokrasi olarak isimlendirmek mümkün müdür? Eğer demokrasi de kötü olanlar atılacaksa önce onun kendisini bir kenara atmaktan işe başlamak gerekir. Tüm bunlar ortada

olduğu halde niçin aslı astarı olmayan sözler üzerinde ısrar ediliyor ki?

Dördüncü olarak; Demokraside iyi olan ile kötü olan tamamen birbirine karışmıştır. Demokraside iyi olan ile kötü olanın arasını nasıl ayıracağız? Eğer burada ölçü akıl olacaksa biz bundan uzağız. Çünkü bizim dinimiz akla değil vahye dayanmaktadır. Eğer demokraside iyi olan ile kötü olanı ayırma noktasında ölçümüz vahiy olacaksa, o zaman bu hayır zaten bizim dinimizde mevcuttur. O halde neden en mükemmel hali ile bizim dinimizde olan bir hayrı demokraside aramaya ihtiyaç hissedelim ki?

Sonuç olarak; bizim dinimiz bütün hayırları ihtiva etmektedir ve bizlerin hayatla ilgili bütün alanlarda ne demokrasiden ne de diğer şirk ve küfür mezheplerinden alacağımız hiçbir hayır yoktur.

Demokrasi İslam Sisteminin Önünü Kesmektedir

Bugün yer yer halklarına her türlü zulmü ve adaletsizliği reva gören, toplumlarına karşı acımasızca bir iktidar süren zorba diktatör rejimlere karşı bu zulümlerinden dolayı batılı devletlerin siyasi ve ekonomik ambargolar uyguladıklarına şahit olmaktayız. Yine aynı şekilde batılı devletlerin liderleri ve yazarları, halklarına karşı zulmeden diktatörleri bundan dolayı şiddetli bir şekilde eleştirmekte, insanlara karşı bu şekilde kötü muamelelerde bulunulmaması gerektiğini bildirmekte, zorba diktatör idarecileri bu yaptıklarından vazgeçirmeye çalışmaktadırlar. Acaba batılılar, zalim yöneticilerin baskı ve şiddet uygulamalarına karşı neden mazlum insanların yanında yer almaktadırlar? Şefkat ve merhamet duygularımı kabardı ki, böyle bir tutum sergiliyorlar?

İşin içyüzünü bilmeyen kimseler dikta rejimlerin sergiledikleri zulme karşı batılı devletlerin tepkisine müspet bir-

çok sebep bulabilirler. Ancak durumun aslı çok daha farklıdır.

Batı çok iyi bilmektedir ki, hiçbir zorba diktatör tahtında uzun süre kalamaz. Zira ezilen halklar bir müddet sonra mutlaka bir isyan ve başkaldırıda bulunacaklardır. Bu isyan ve başkaldırının Müslümanlarca kontrol edilmesi ister istemez idarenin de Müslümanların eline geçmesine neden olacaktır. Bunu çok iyi bilen batılı devletler, ellerindeki gücüde kullanarak zorba dikta rejimlerin bir alternatifi olarak halkın önüne demokrasiyi getirmekte ve böylece İslami hareketin önüne set çekmektedirler. Özellikle ezilen halkların İslami bilince sahip olmaması, demokrasinin özgürlük olarak sunulması bu noktada çok büyük rol oynamaktadır. Batılılar kapıyı içeriden kolayca açma adına kendi düşünce ve felsefelerinin bayraktarlığını yapan, bununla birlikte toplum içerisinde alim ve fakih olarak tanınan kimseleri de kullanarak bu oyunu istedikleri gibi oynayabilmekte, toplumları ve hatta İslami uyanışın müntesiplerini dahi kolayca kandırabilmektedirler.

Bu anlattıklarımızın en güzel örneklerini yakın tarihimizde Mısır'da yaşadık. Orada ne zaman ki İslami hareket köklenip güçlendi, işte o zaman bu oyunlar sahnelendi. Bugün bundan elli yıl öncesinin şeriat taraftarları, Mısır'da demokratik sistemin arzu ve isteklerine göre hareket ederek İslami kimliklerini kaybetmişlerdir.

Yine bugün işgalci Siyonistler, Filistin'de cihad hareketlerine karşı devamlı surette demokratik sistemin gereklerine göre hareket etme nasihatinde bulunmaktadırlar. Ve ne yazık ki, bugün Filistin'de cihad hareketlerinin liderleri dahi bu tuzağa kapılmışlar, en azından mevcut zulmü savabilme adına demokrasi çağrılarına kulak asmaya başlamışlardır.

Bu şekilde bir oyunla demokrasi her zaman için İslami uyanışın karşısına bir engel olarak çıkmaktadır. Nerede bir İslami uyanış varsa demokratlar bu uyanışın karşısına demokratik sistemin araçlarını çıkarmışlar, İslami uyanışı parti

gibi demokrasinin araçlarıyla hareket etmeye ikna etmeye çalışmışlardır. İslami uyanışın mensuplarının bu tuzağa karşı çok dikkatli hareket etmeleri gerekmektedir. İslami hareketin oluşumu ve seyri tamamen Kur'an ve Sünnet ölçüleri içinde olmak zorundadır. Allahu Tealâ bize yolumuzu aydınlatacak nuru vahyetmiş, Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i de bizler için en güzel örnek olarak göndermiştir. Bizlerin yapması gereken kâfir ve müşriklerin yönlendirmelerine aldırış etmeden bu en güzel örnekliğe sahip çıkmaktır.

İKİNCİ BÖLÜM

Demokratik Sistemin Temel Özellikleri

Demokratik sistemin kendine has birtakım özellikleri mevcuttur ki, bunlar olmadan demokrasiden bahsetmek mümkün değildir. Bu temel özelliklerden en meşhurları şunlardır:

1- Halkın Egemenliği

2- Temel Hak ve Özgürlüklerin Kabulü

Bu iki husus demokrasinin belli başlı en belirgin özellikleri arasındadır. Halkın otoritesine dayanmayan bir demokrasiden söz etmek mümkün olmadığı gibi, belli başlı temel hak ve özgürlükleri ihtiva etmeyen bir demokrasiden bahsetmekte mümkün değildir.

1- Egemenlik Kavramı ve Demokrasilerde Egemenlik Hakkı

Egemenlik kavramının çıkış menşei olarak birçok görüşler ileri sürülse de, genel olarak kabul edilen nokta, bu kelimenin Fransa menşeli olup "*Souveraitane*" kelimesinin eş anlamı olduğu yönündedir. Anlam olarak ise, kendisinden daha üstün bir otoritenin olmadığı en yüksek sulta demektir.

Egemenlik kelimesinin dilimizdeki[44] karşılığı olan "*Ha-Ke-Me*" olup lügatte, bilgi, ince anlayış, men etme, mani olma, bütünüyle kontrol altına alma anlamlarına gelmektedir.

---

[44] Yani Arapçada

Kavram olarak ise egemenlik, yasama, ilişkileri düzenleme, emretme, nehyetme, Kur'ani anlamıyla helal ve haram sınırlarını belirleme noktasında kendisinden başka hiçbir yüksek otoritenin bulunmadığı sulta, yetki anlamına gelmektedir.

Üzerinde hiçbir tartışmanın ve ihtilafın olmadığı gerçek şudur ki; demokrasilerde egemenlik yani hakimiyet hakkı tamamen halka ait olmak zorundadır. Demokratik sistemlerde (onların iddialarına göre) irade tamamen halkın elinde olup, halk iradesini dilediği şekilde bilfiil yürütür. Halkın üzerinde hiçbir sulta ve güç yoktur. Halk kendi kendisinin efendisi olup kendi idaresinin ipi yine kendi elindedir. Kendi otoritesi dışında da başka hiçbir otorite karşısında sorumlu değildir. Halk, egemenliğe sahip olması itibarıyla, seçtiği vekiller vasıtasıyla yasa ve kanunlar yapar, otoritenin kaynağı olması itibarı ile de kendisi tarafından seçilen ve tayin edilen idareciler eliyle kanunların düzenlenmesini ve uygulanmasını sağlar. Bu anlamda yasama, yürütme ve yargı halkın egemenliği ve otoritesi altındadır. Devleti meydana getirme, yöneticileri seçme, kanun ve yasalar çıkarma noktasında her fert diğer fertlerin haklarına sahiptir. Kanunların ve yasaların çıkarılması ve uygulanması açısından doğrudan demokrasilerde olduğu gibi halkın bir araya toplanması mümkün olmadığı için, halk bu noktada yetkisini yasama heyetini oluşturarak vekillere devreder. İşte bu vekillerin oluşturduğu yapıya parlamento adı verilir. Demokratik sistemlerde parlamento genel iradeyi temsil eder ve otoritesini kendisini seçen halktan alır.

İslam'da Egemenlik Hakkı

Burada demokrasilerde egemenlik anlayışını belirttikten sonra, İslam'da egemenlik hakkı üzerinde durmakta fayda vardır. Nasıl ki, demokrasilerde egemenlik, hakimiyet hakkının beşere ait olduğu noktasında hiçbir ihtilaf, şek ve şüphe yok ise, İslam'da da bu yetkinin ancak ve ancak Allahu Tealâ'ya ait olduğu hususunda hiçbir şek ve şüphe olmayıp, tüm ümmet ara-

sında ittifak vardır. İslam'da en yüksek otorite, kendisinden başka hiçbir otoritenin bulunmadığı tek sulta sahibi Allahu Teâlâ'nın bizzat kendisidir. O'nun hükmünü bozacak hiçbir mercii, O'nun sözünün üzerinde hiçbir söz sahibi yoktur. Bu Tevhid kelimesine şahitlik eden her Müslümanın zihninde güneş gibi açık bir meseledir. Allahu Tealâ şöyle buyuruyor:

"Hüküm ancak Allah'a aittir." (12, Yusuf/40)

Ayetin bu üslubu, Arap edebi sanatının kasr üslubu ile gelmektedir. Burada hüküm ancak Allah'a kasredilmiştir. Yani ondan başka hiçbir hüküm, yetki ve otorite sahibi yoktur. Aynı üslup Yusuf Suresi'nde, 68. ayette, Yakup *(aleyhisselam)*'ın diliyle oğullarına vasiyeti esnasında zikredilmektedir.

Yine birebir En'am Suresi'nin 57. ayetinde Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'ın müşriklerle mücadelesinde zikredilmekte olup, Allahu Tealâ, Resulune müşriklere hitaben *"Hüküm ancak Allah'ındır."* demesini emretmiştir. Buna çok yakın "*Lehu'l hukm*" şeklinde bir ifade ile egemenlik, yani hakimiyet yetkisini ancak Allahu Tealâ'ya tahsis eden birçok ayet mevcuttur.

Diğer taraftan Allahu Tealâ yaratmanın sadece kendisine ait olduğu gibi emretmenin, yani kulları üzerinde yegâne söz sahipliğinin de kendisine ait olduğunu şu şekilde bildirmektedir:

"Dikkat edin! Hem yaratmak, hem de emretmek sadece O'na mahsustur." (7, Araf/54)

Allahu Tealâ, hükmün ve otoritenin tek sahibi olması dolayısıyla, kullar arasında ancak kendi hükümleri ile hükmedilmesini emretmekte, buna karşılık Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyenlerin kâfirler, zalimler ve fasıklar olduğunu bildirmektedir:

"Onlar arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet." (5, Maide/49)

"Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyenler, kâfirlerin,

zalimlerin ve fasıkların ta kendileridir.” (5, Maide/44-45-47)

Allahu Tealâ, kulların arasında meydana gelebilecek bütün ihtilaflara dair yetkinin sadece kendisine ait olduğunu bildirmiş, hakkında ihtilafa düşülen bütün meselelerde O’nun hakemliğini tanımayı emretmiştir:

“Eğer bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz, onun çözümünü Allah’a ve Resulü'ne götürün.” (4, Nisa/59)

“Hakkında ihtilafa düştüğünüz bir şeyin hükmü Allah’a aittir.” (42, Şura/10)

Bununla beraber Allahu Tealâ, ihtilafların ve anlaşmazlıkların çözümünü Allah’tan başkasının hükümlerine götüren kimselerin iman iddialarını ise reddetmektedir:

“Sana indirdiğimize ve senden önce indirdiklerimize iman ettiği edenleri görmedin mi? Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Ancak onun hükmünü inkâr etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan, onları derin bir sapıklığa düşürmek istemektedir.” (4, Nisa/60)

Ve nihai olarak Allahu Tealâ hükmüne hiç kimseyi ortak tanımadığını beyan ederek, kendi hükmü dışında kalan bütün hükümlerin cahiliye hükümleri ya da tağutun otoritesi olarak isimlendirmiştir.

“O hiçbir kimseyi hükmünde ortak kabul etmez.” (18, Kehf/26)

“Onlar cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar. Gerçekten inanan bir topluluk için Allah’tan daha iyi hüküm veren kim vardır.” (5, Maide/50)

Demokrasinin Gerçek İsmi

Demokratlar halkın egemenliğine dayalı bir idare sistemine demokrasi ismini vermişlerdir. Elbette ki bu, kendi düşünce yapıları içinde doğru bir isimlendirme olarak kabul edilebilir. Ancak İslam kimliğine sahip olan bir fert için asıl olan

husus eşyaya ve kavramlara dair Allah'ın isimlendirmesinin önemidir. Ve bu noktada Allahu Tealâ, yukarıda vermiş olduğumuz ayetlerde de görüleceği üzere kendi hükmü ve otoritesine dayanmayan tüm sistemleri, yönetimleri ve hükümleri cahiliye hükümleri, tağutun hükümleri olarak isimlendirmektedir. Demokrasinin Allah'ın hükmü, Allah'ın sultası olmadığı, bilakis beşerin sultası, otoritesi ve hükmü olması hasebiyle her ne kadar demokratlar buna demokrasi ismini verseler de, bizler için demokrasinin gerçek ismi tağutun hükmü ya da cahiliye hükümleridir.

Burada taaccüb uyandıran diğer bir nokta ise kendini bilmez cahillerin dillerine doladıkları "Demokrat Müslüman", "İslam Demokrasisi", "Demokrasi İslam'dandır" gibi cümlelerdir. Öncelikle gerçekten habis bir kelime olan demokrasi ile İslam kelimesini birleştirmeleri çok büyük bir çirkinliktir. Bununla beraber demokrasinin gerçek ismini öğrendikten sonra yukarıda kullanılan cümlelerin gerçek içeriği de belirmektedir. "Tağuti Müslüman", "Cahili Müslüman", "İslam Tağutluğu ya da Cahiliyyesi", "İslam'ın Cahili Yönetim Şekli"... Herhangi bir Müslümanın bütün bunları kabul etmesi nasıl mümkün olur? Ya da aklı başında, ne dediğini bilen bir kimsenin bu tip şeyleri diline dolayıp durması mümkün müdür?

Demokrasinin Egemenlik Anlayışına Karşı İslami Tavır

Demokrasilerde beşerin egemenliği ve sultası esas temel kabul edilirken, İslam'da ise egemenlik ve sulta sadece Allahu Tealâ'ya aittir. Ve bu noktada İslam ile demokrasi temel esasları itibarı ile birbirine muhalif iki ayrı dini temsil etmektedirler.

İslam Dini otorite ve teşriyi alemlerin tek sahibi olan Allahu Tealâ'ya verdiği için Tevhid temeline dayanmaktadır. Buna karşılık demokrasi ise yetki ve otorite noktasında teklik esasına değil çoğunluğun prensibine bağlı kaldığı için şirk te-

meline dayanmaktadır. Bu açıdan demokrasinin Tevhid dini ile hiçbir ilgisi yoktur ve o bütünüyle şirk dinidir. Her Müslüman için Allah'ı razı etmenin yegane yolu ise, O'nu Tevhid etmek ve şirkten kaçınmaktır. Zira şirk bütün amelleri iptal etmekle birlikte Allahu Tealâ tarafından asla bağışlanması mümkün olmayan bir suçtur.

"Doğrusu Allah kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz." (4, Nisa/48)

"Andolsun sana ve senden önceliklere 'Allah'a şirk koşarsan bütün amellerin boşa gider ve hüsrana uğrayanlardan olursun' diye vahyolundu." (39, Zümer/65)

Allahu Tealâ, otoritenin ve yetkinin sadece kendisine ait olduğunu belirtirken diğer taraftan da kendi otoritesine dayanmayan tüm hükümleri tağutun hükümleri olarak isimlendirmiş ve kullarından tağutlara ve otoritelerine karşı açıkça red ve inkar cephesinde yer almalarını istemiştir. Allahu Tealâ, imanın ve İslam'ın ilk şartı olarak tağutun reddedilmesi gerekliliğini bildirmiş, buna karşılık tağutların otoritelerine meyleden kimselerin iman iddialarını yalanlamıştır.

"Artık kim tağutu inkar eder ve Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa tutunmuştur. Allah işitir ve bilir." (2, Bakara/256)

"Sana indirdiğimiz ve senden önce indirdiklerimize iman ettiğini iddia edenleri görmedin mi? Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Halbuki onu inkar etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istemektedir." (4, Nisa/60)

Demokratik düzen otorite ve yetkisini Allah'a değil de beşere dayandırdığı için tağuti bir düzen ya da tağutun hükmüdür. Ve bu noktada Müslüman bir kimsenin tavrı, hayatının bütününde tağuti bir düzen ve tağutun hükmü olan demokrasiyi inkâr etmek, onun otoritesini tanımamak, demok-

rasinin savunucularına, dostlarına ve yardımcılarına karşı açık bir şekilde buğz, kin, öfke beslemek ve düşmanlık göstermek şeklinde olmalıdır. Tağuti bir düzen olması sebebiyle demokrasinin Müslümanlar üzerinde hiçbir meşru velayet hakkı yoktur. Diyarlarında ve memleketlerinde Allah'ın hükümlerinin terk edilip, demokratik sistemin hükümlerinin yükseldiği zaman Müslümanların İslam sisteminin hükümlerinin yükseltilmesi ve beşeri hükümlerin giderilmesi için büyük bir mücadele vermeleri boyunlarının borcudur.[45]

Burada son olarak tüm Müslüman kardeşlerime önemli bir hususu hatırlatmak isterim. Demokrasi daha işin başında halkın egemenliği olarak tanımlanmaktadır. Demokraside iki temel unsur "Egemenlik halkındır" ve "Halk otoritelerin kaynağıdır" düşüncesidir. Halk olmadığı zaman demokrasinin varlığı düşünülemediği gibi, halkın egemenliği olmadan da demokrasinin yaşaması mümkün değildir. Zira daha işin başında demokrasi kelime anlamıyla dahi insanın otoritesi olduğu için, insanların olmadığı bir yer de demokrasiden bahsedilemez. Bunun için demokratik memleketlerde belirli dönemlerde seçimler yapılarak, halkların özellikle seçime katılmaları sağlanır, seçime katılan kişilerin sayısının çokluğu ile de övünülür. Bu hususta, seçimlere katılarak yetkiyi temsil heyetine vermeden demokrasinin yaşaması imkan dahilinde değildir. Demokrasi ancak insan vasıtasıyla yaşayabilen bir dindir.

Ey din kardeşim! Sen hiçbir zaman demokrasinin yaşaması için araç olma. Halkın egemenliğini parlamenterlere devrettiği seçimlere katılma ki, Allah'ı hakkıyla Tevhid edebilesin. Şayet aksi bir tutum sergilersen, bir taraftan otoritenin ve yetkinin tek kaynağı olarak kendi şahsını görmüş olursun ki, bu senin

---

[45] Bu konuya dair sana İmamül Harameyn El'Cuveyni'nin, "Ğiyasul Umam Fi İltiyasi'z Zulam" isimli kitabında, Müslümanların meşru bir yöneticileri olmadığı zaman yapmaları gerekenlere dair yazmış olduğu uzunca bölümü tavsiye ederim.

kendini Allahu Tealâ'nın yerine koymandır. Diğer taraftan ise, elinde bulundurduğunu iddia ettiğin egemenliği, temsil heyetine vermekle de onları Allahu Tealâ'nın yerine koymuş olursun. Yine bununla beraber Allahu Tealâ'nın dininden başka bir dine, şirk ve küfür mezhebi olan demokrasiye güç ve kuvvet vermiş, onun yaşaması için gayret göstermiş olursun. Bu senin Allah'ın Tevhid dini ile amel etmemen, buna karşılık birçok ilahların dini olan demokrasi ile amel etmendir. Sen böyle bir hareketle kendin için Allah'ın dininden başka bir din edinmiş olursun. İşte o zaman hiçbir dost, hiçbir yardımcı bulamazsın. Allah beni ve sizleri bundan korusun. Allahumme amin.

Burada konuyu son olarak Pakistan Cemaati İslami'nin lideri Sayın Ebu'l Ala El'Mevdudi'nin şu sözleriyle kapatmak istiyorum. O şöyle demektedir:

"Demokrasi insanın ilahlaştırılması, kitlelerin egemenliğidir. Demokraside yasama halkındır. Halk parlamentoda milletvekillerinin çoğunluğu ile temsil edilir. Parlamentonun yaptığı kanunlar bütün halk için bağlayıcıdır. Bu nedenle demokrasi, Allah'a şirk koşmaktır ve açık bir küfürdür. Çünkü Allah'ın yasama hakkını elinden alıp insanlara vermektedir. Halbuki Allahu Tealâ *"Hüküm ancak Allah'ındır. O size ancak kendisine ibadet etmenizi emretti." (Yusuf Suresi: 12/40)* buyurmaktadır. Parlamento kararlarının Allah'ın adıyla değil de insanların adıyla çıkmış olması, demokrasinin küfrünü göstermeye yeterlidir. Demokratlar bu yaptıklarıyla halkı Allahu Tealâ'nın yerine koymaktadırlar. Bu nedenle demokrasi, Allah'ı bırakıp insanları ilahlaştırmanın bir şeklidir. Allahu Tealâ, *"Allah'ı bırakıp ta kimimiz kimimizi rabler edinmeyelim" (3, Ali İmran/64)* buyruğu ile onu haram kılmıştır."[46]

---

[46] El İslam ve'l Medeniyyetül Hadise, sy:33

2- Temel Hak ve Özgürlüklerin Kabulü ve Garanti Altına Alınması

Demokratik sistemlerin temel özelliklerinden bir tanesi de, en azından yasal olarak bir takım temel hak ve özgürlükleri ihtiva etmesi, ya da kendilerince bunu iddia etmeleridir. Demokrasilerin halklarına garanti ettiği bu temel hak ve özgürlükler şunlardır.

a- İnanç ve Fikir Hürriyeti

b- Mülk Edinme Hürriyeti

c- Şahsi Hürriyet (Kişilik Özgürlüğü)

Demokratik sistem, içerisinde bu gibi temel hak ve hürriyetleri ihtiva etmesi sebebiyle totaliter dikta rejimlere muhalif görünmektedir. Yine bu tip özgürlükleri barındırması sebebiyle de insanların gönlünde taht kurmuş, İslam'ı hakkıyla bilmeyen cahillerin gözünde yıldızı parlamıştır. Bunun sebebi ise, İslam topraklarında hiçbir hak ve hukuk gözetmeyen, emniyet sağlamayan zorba, zalim diktatör sistemlerin hüküm sürmesidir. Bu zalim sistemlerin idarecileri kendilerine muhalif bir tutum sergileyen herkesi yaka paça yakalayıp sert bir şekilde cezalandırmaktadırlar. Demokratik ülkelerde bu tip tutum ve davranışları görmeyen cahil insanlar ister istemez demokrasiye sevgi göstermektedirler. Diğer taraftan ise demokrasinin sağlamış olduğu bu temel hak ve özgürlüklerin getirileri kavranamadığı için demokrasi cahillerin kalbinde yer bulmuştur. Bu noktada bizim temel hak ve özgürlükler adı altında olup bitenleri açıklamamız gerekmektedir.

Demokrasinin insanın başına sardığı en büyük bela ve musibetlerden bir tanesi de onun getirmiş olduğu sınırsız temel hak ve hürriyetlerdir. Toplumlara tanınan bu şekilde sınırsız hak ve özgürlükler, insanın hayvanlardan daha aşağı bir seviyeye düşmesine neden olmuştur.

Temel hak ve özgürlükler düşüncesi, demokrasinin ge-

tirdiği en bariz fikirlerdendir. Aynı zamanda demokrasinin işlevi için en önemli esaslardır. Demokrasilerde (onların iddialarına göre) temel hak ve özgürlükler düşüncesi, insanın kendi iradesini, baskı ve zorlama olmadan istediği şekilde kullanmasını sağlamaktadır. Halkın bütün fertleri için temel hak ve özgürlükler sağlanmazsa, halkın iradesinden söz edilemez.

Demokrasinin tanıdığı en temel hak ve özgürlüklerden ilki inanç ve fikir hürriyetidir. Demokrasiye göre fertler istediği inanca sahip olabilir. Her fert istediği dini tercih etmekte serbest olduğu gibi dinini değiştirmekte de özgürdür. Ya da kişi hiçbir dine inanmayabilir. Bir Hıristiyanın zorla Müslümanlaştırılması söz konusu olmayacağı gibi, bir Müslümanın da zorla Hıristiyanlaştırılması söz konusu değildir. Her fert istediği görüş ve fikri savunmakta, dile getirmekte, ilan etmekte ve ona çağırmakta serbesttir. Hiç kimsenin kişilerin inançları konusunda baskı yapması düşünülemez. Kişiler başkalarının özgürlüğüne zarar vermedikleri müddetçe, istedikleri inanç, görüş ve fikri taşımakta serbesttirler. Fertlerin inanç ve fikir özgürlüklerine müdahale etmek, demokrasinin sağlamış olduğu en temel hak olan inanç ve fikir özgürlüğüne saldırmak demektir.

Burada üzerinde durulması gereken önemli bir nokta şudur: Demokrasinin Müslümana sağladığı inanç ve fikir özgürlüğü düşüncesi soyut bir nazariyeden ibarettir. Demokrasi Müslümanın hürriyetini sadece kişisel ibadet ve Allah'a iman ile sınırlı tutmaktadır. Ancak fertlerin sosyal ilişki ve muameleleri konusunda demokrasilerde Müslümana tanınmış sınırsız bir özgürlük asla yoktur. Bu söylediklerimizin doğruluğunu anlamak için demokrasinin uygulandığı ülkelere bakmak yeterlidir. Bugün Müslümanlar bu ülkelerde dinlerini yaşamak için büyük zorluklarla karşılaşmaktadırlar. Bununla beraber sadece inandığı dini yaşadığı için birçok Müslüman terörist olarak yakalanmış, işkenceler görmüş ve zindanlara atılmıştır. As-

len bu demokrasinin özellikle eleştirilecek bir yönü de değildir. Zira Müslüman bir kimseye dini, Allah'ın hükmüne dayanmayan cahili düzenleri reddetmesini, onu tanımamasını, ona ve taraftarlarına düşmanlık yapmasını emretmektedir. Elbette demokrasi de kendisine düşmanlık eden Müslümanları bu şekilde kendini koruma adına cezalandıracak, onlara böyle sınırsız bir hak tanımayacaktır.

Demokrasilerde tanınan temel hak ve özgürlüklerin bir diğeri ise mülk edinme hürriyetidir. Fertler istediği yoldan hiçbir kayıt ve kurala bağlı kalmaksızın mülk ve servet edinebilir ve malını istediği şekilde kullanabilir. Kişiler dilediği gibi kazanma, dilediği gibi harcama salahiyetine sahip olup, faizcilik, vurgunculuk, tefecilik yaparak, kumar oynayarak, içki içip zina yaparak, istedikleri yoldan kazanabilir, kazandıklarını da istedikleri bir şekilde harcayabilirler. Bir kadının kendisini satarak para kazanması, kazandığı parayı da faiz ile çoğaltması demokrasinin sağladığı temel hak ve özgürlüklerdendir. Devletin, fertlerin ekonomik faaliyetlerine müdahalesi söz konusu değildir. Devletin görevi sadece kendi hakkını aldıktan sonra fertlerin mallarına bekçilik yapmaktır.

Demokrasilerde mal ve mülk edinme özgürlüğü kapitalizmi doğurmuştur. Demokrasi mal ve mülk edinme özgürlüğü ile dünya metasını tek hedef haline getirmiş, kişilerin mallarını diledikleri gibi kullanma özgürlüğüyle de kazanmanın ardından gerçekleşebilecek her türlü sosyal hedef ve bağı kopartmıştır. Fakir ve ihtiyaç sahibi kimselerin, zenginlerin malında hiçbir hakları yoktur. Bunun doğal sonucu olarak da demokratik toplumlarda insanlar mal ve mülk sahibi zenginler ve açlık içerisinde yaşayan fakirler olmak üzere iki tabakadan oluşmaktadır.

Aklımdan hiç gitmeyen bir portre vardır. Böyle demokratik bir memlekette trafik ışığında bekleyen, değeri yüz bin euronun üzerinde olan BMW marka bir arabanın sahibinden, karnını doyurmak için dilenmeye çalışan, araba sahibinin sadece birkaç

km'de harcayacağı benzin parasını karnını doyurmak için isteyen bir dilenci... Ancak araba sahibi aracının camını dahi indirmeden kendisine yeşil ışığın yanmasıyla hızla oradan uzaklaşıyor. İşte toplumu bu şekilde iki farklı tabakaya ayıran ve birbirine karşı umursamaz ve kayıtsız kılan şey demokrasinin kapitalist felsefesidir.

Sen dilediğin gibi kazan... Helal, haram, hak, hukuk ilkelerine aldırış etme ve dilediğin gibi ye. Hayvanlar bile paylaşırken sen kimseyle paylaşmak zorunda değilsin. Sen kazandın, dolayısıyla yeme hakkı sadece sana aittir...!!!

Diğer taraftan devletler seviyesinde ise durum bu anlattıklarımızdan çok daha üzücü ve çirkindir. Demokratik sistemlerin sağlamış olduğu bu özgürlük, menfaatçiliğin asıl ölçü olmasına, bunun doğal sonucu olarak da büyük varlıklı sermaye sahiplerinin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bu varlıklar, bir taraftan fabrikalarını çalıştırmak için hammaddelere, diğer taraftan ise ürettiklerini satmak için tüketici pazarlarına ihtiyaç duydular. Bu durum ister istemez, kapitalist devletlerin, geri kalmış ülkeleri sömürmesine, servetlerini istila etmesine, mallarını gasp etmeye sevk etmiştir. Oburluk ve tamahkârlığın şiddeti artmış, haram kazancı biran önce elde etme yarışı başlamıştır.

İşte sana örnek Filistin, Afganistan, Irak, Asya, Latin Amerika ve Afrika... Bu memleketleri sömüren, gelirlerini yiyen, servetlerini yağmalayan, çocuklarını öldüren, ırz ve namuslarına el uzatanlar kimlerdir? Tüm bunlar, onların suratlarına çarpılacak en iyi örneklerdendir. Amerika, İngiltere, Fransa gibi sömürgeci demokratik devletlerin utanmaz bir şekilde demokratik değerlerden, insan haklarından bahsederek söz ebeliği yapmaları ne kadar komik ve tiksindirici bir şeydir. Bu sözde değerlerden bahsederlerken, insani ve ahlaki değerleri ayaklar altına alanlar bunlar değil midir?

Ey okuyucu kardeşim! İşte tüm bunlar bir taraftan de-

mokrasinin, diğer taraftan demokrasi ile yönetilen ülkelerin gerçek yüzünü sana gösteren ibretlerdir.

Demokrasinin belirlediği temel hak ve özgürlüklerden şahsi özgürlük (kişilik özgürlüğü) düşüncesine gelince, durumun çok daha vahim, mide bulandırıcı ve tiksindirici olduğunu görürüz. Şahsi hürriyet düşüncesi demokratik memleketlerdeki toplumları hayvanlardan daha düşük bir hale getirmiştir.

"Onlar hayvanlar gibidirler. Hatta seviyece daha da aşağı..." (25, Furkan/44)

Şahsi özgürlük düşüncesi, kişinin her türlü bağdan kurtulma özgürlüğüdür. İnsana yaşantısında dilediği gibi hareket etme imkanı tanır. Ne devletin, ne bir başkasının, insanın kendi hayatıyla ilgili kararlarına müdahale etmesi söz konusu değildir. Bir kadın kendini satmak istiyorsa onun bu özgürlüğü demokratik sistemin ona sağladığı en temel hakkıdır. Devlet ona yasal yollardan kendini satması için genelevler açarak imkanlar dahi sunar. Kişiler eşcinsel olmak istiyorsa bunda tam anlamı ile hak sahibidirler ve demokratik sistem onları koruma adına "eşcinselleri koruma kanunu" bile çıkarır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi demokratik sistemlerdeki şahsi özgürlük düşüncesi, insanı hayvanlardan daha aşağı bir konuma getirmiştir. Şahsi hürriyet kapsamında zina, homoseksüellik, çıplaklık toplumlarda yaygınlık kazanmıştır. En aşağı ve en çirkin ilişkiler insanların gözü önünde yapılmaya başlamış, daha da kötüsü herkes bu tip sapık ilişkileri normal bir tavırla karşılamıştır.

"Kanunla garanti altına alınmış şahsi özgürlük, her türlü cinsel sapıklığı beraberinde getirmiştir. Bu, kanunların hiçbir şekilde müdahale edemeyeceği son derece özel bir meseledir. Kanun ancak tek bir durumda buna karışır. Oda tecavüzdür. Çünkü tecavüz zorla olmaktadır, anlaşarak değil. Ama herhangi bir ilişki anlaşarak oluyorsa ne kanunun, ne toplumun ne de insanların buna müdahalesi mümkün değildir. Bu ister normal

bir ilişki olsun, isterse de ters bir ilişki (erkeğin erkekle ya da kadının kadınla ilişkisi) farketmez. Bu ilişkiye giren tarafları ilgilendirir. Başkalarını değil...

Bundan sonra artık evler, lokaller, kulüpler, ormanlar, parklar her çeşit cinselliğin yapıldığı mekânlardır. Bunların hepsi kanunun koruduğu, fesatla dolup taşan birer genelevlerdir.

Yıllar önce Hollanda Kilisesinde iki erkek delikanlı arasında yasal nikâh akdi düzenlenmiştir. Yine yıllar önce saygın(!) İngiliz parlamentosu, ters cinsel ilişkilerin serbest olduğuna karar vermiştir. Nitekim İngiltere başpiskoposu Kantberi bunların meşru ilişkiler olduğunu ilan etmiştir."[47]

"Demokrasi sloganı atan Arap ülkelerinde de durum aynıdır. Bu ülkelerin kanun maddelerinin birinde şöyle denmektedir:

"Kız ergenlik çağında ise ve ilişki kendi rızasıyla olmuşsa kanun onu bundan dolayı cezalandırmaz."

Bir başka kanun maddesinde ise şöyle geçmektedir:

"Kocası kadının evinde zina yaparsa, kadının istediği birisi ile zina yapma hakkı vardır. Eğer bunu yaparsa hiçbir kınama gerekmez."

Bütün bunlar ne adına olmaktadır. Özgürlük ve demokrasi adına değil mi?"[48]

"Şahsi özgürlük düşüncesinden sonra, sapık ve garip cinsel ilişkiler bu aşağı yuvarlanmış demokratik toplumları doldurmuştur. Erkeklerin kendi aralarında ilişkileri, hayvanlarla ilişkiler, aynı anda birkaç erkekle birkaç kadın arasında yaşanan ilişkiler çoğalmıştır. Buna benzer ilişkiler hayvanların ahırlarında dahi bulunmamaktadır.

---

[47] Muhammed Kutub, Mezahibu Fikriye Muasıra sy: 216

[48] Mahmud Şakir Eş'Şerif Demokrasinin Hakikati, sy: 17

Amerikan gazetelerinin birinde bir istatistik yayınlandı. Bu istatistiğe göre; Amerika'da kendi aralarında ters ilişkilerin (aynı cinsin beraberliği) yasal olarak tanınmasını ve normal evli kişilere tanınan yasal hakların kendilerine de tanınmasını isteyen 25 milyon kişi vardır. Yine aynı istatistiğe göre; Amerika'da yaşayan bir milyon kişinin kendi annesi, kızı, kız kardeşi ve yakın akrabası ile cinsel ilişki kurduğu geçmektedir. İşte bu hayvansal serbestlikten, cinsel hastalıkların en şiddetlisi olan AİDS yayılmıştır.

İşte tüm bunlar demokrasinin değerlerinin türettiği ve durmadan şarkısı söylenilen o genel özgürlüklerin birer örnekleridir. Bu özgürlükler demokrasi düşüncesinin bir yüzüdür. Demokratlar ise bu özgürlüklerle övünmekte, dünya onların bu çirkin yüzüne ortak olsun diye ona davet etmektedirler. Bu özgürlükler şayet bir şeye delalet ediyorsa, bunlar ancak, demokrasinin bozukluğunun ne kadar büyük olduğuna, çürüklüğüne ve pis kokusuna delalet etmetedir."[49]

Demokrasinin Asılları Üzerine Kur'ani Bakış

Geçtiğimiz bölümlerde demokrasinin en temel iki aslının olduğunu söylemiştik. Bunlar; "Egemenlik halkındır" ve "Temel hak ve özgürlükler" düşüncesi idi. Yine geçtiğimiz sayfalarda demokrasinin egemenlik düşüncesi üzerine, İslam'da egemenlik kavramını izah etmiştik. Bu bölümde ise genel hatları ile kısaca demokrasinin "temel hak ve özgürlükler" düşüncesine Allahu Tealâ'nın ayetleri doğrultusunda bakmak istiyoruz.

Burada amacımız kesinlikle demokrasi ile İslam'ı kıyaslamak değil, bilakis demokrasinin bütün asıllarının, Allahu Tealâ'nın insanlar için seçmiş olduğu İslam Dininde hiçbir şekilde yerinin olmadığını okuyucuya göstermektir.

Öncelikle hemen belirtmekte fayda vardır ki; İslam Dini

---

[49] Abdulkadim Zellum, Demokrasi Küfür Nizamıdır sy: 21

kendi müntesiplerine yani Müslümanlara bu tip özgürlükleri bütünüyle yasaklamıştır. Fert Müslüman olmakla bütün hürriyetini Allahu Tealâ'ya adamış, adı gereği kendini Allah'a teslim etmiş, sadece O'nun kölesi olmuştur. Efendisinin izni ve rızası olmadan hiçbir söz söyleyemez, fiilde bulunamaz. Bütün hayatı biricik efendisi, göklerin ve yerin tek sahibi Allahu Tealâ tarafından kayıt altına alınmış, daha açık bir ifade ile kişi Müslüman olmakla bu temel ilkeyi peşinen kabul etmiş demektir.

İslam sisteminde Müslümanın dilediği gibi düşünmesi, inanması mümkün değildir. Düşünce yapısında değişiklik yapan, inancını terk eden, başka bir dini tercih eden kimse önce tevbe etmeye davet edilir. Tevbe edip dinine geri dönmez ise öldürülür, malına ve mülküne el konulur.

Zeyd b. Eslam'den *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır: "Dinini değiştiren kimsenin boynunu vurun"[50]

İslam topraklarında bir grup inancını değiştirir, dininden dönerek irtidat ederlerse, onlar tekrar İslam'a dönünceye kadar ya da yok olup gidinceye kadar onlarla savaşılır.

Yine aynı şekilde İslam'da kişilerin diledikleri gibi düşünme ve diledikleri gibi söz söyleme hakları yoktur.

Ebu Hureyre'den *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmaktadır: "Allah'a ve ahiret gününe iman eden kimse ya hayır konuşun ya da susun."[51]

Hadiste geçen "*hayır*" şer'i delillerin belirlemiş olduğu sözlerdir. Müslümanın şer'i delillerde geçmedikçe hiçbir söz söylemesi ve fiilde bulunması caiz değildir. Kur'an ve Sünnetin delilleri, bir fikrin oluşmasına, ifade edilmesine ve ona davet edilmesine cevaz verirse, Müslüman o zaman böyle bir düşün-

---

[50] Muvatta, Akdiye, 15-2/736

[51] Buhari, Edeb 31 Müslim: İman 74-47

ceye sahip olabilir, onu ifade edebilir ve ona davette bulunabilir. Aksi halde ise cezalandırılır. Çünkü Müslüman, istediği görüşe sahip olma, istediği fikri dile getirme ve ona çağrıda bulunma hakkına sahip değildir. Böyle bir özgürlüğü yoktur.

Mülk edinme hürriyetine gelince; İslam'ın bu noktadaki anlayışı demokrasinin tanıdığı mülk edinme hürriyeti ile taban tabana zıttır. İslam'da kişi istediği yoldan mal edinemeyeceği gibi, elde ettiği malı da kendi arzusuna göre harcayamaz. Kazanmak için haram yolların vesile edinilmesi kesinlikle yasaklanmıştır. Bu noktada İslam faizcilik, tefecilik, vurgunculuk, kumar ve şans oyunlarını haram kılmıştır. Hiç kimsenin bu ve buna benzer yollarla kazanma hakkı yoktur. Her Müslüman bu noktada Allahu Tealâ'nın koymuş olduğu sınırlara mutlak surette bağlı kalmak zorundadır. Allah'ın koymuş olduğu sınırları aşmak hiçbir Müslümanın hakkı değildir.

İslam aynı şekilde kazanılan malın tasarrufunda da çok ciddi sınırlamalar getirmiştir. Hiç kimsenin, dünya malını kendine ait kılarak dilediği gibi harcama hakkı ve yetkisi yoktur. Bu noktada İslam öncelikle israfı haram kılmış, saçıp savurmayı yasaklamıştır. Kişinin malı ile haram yollara tevessül etmesi kesinlikle haramdır. Bununla beraber İslam zekât, sadaka ve infak müesseseleri ile zenginlerin mallarında fakirler için bir hak tanımıştır.

İslam'da mal ve mülk sahibi olmak hiçbir zaman asıl amaç olmayıp sadece birer araçtırlar. Dünya malının sahibi hiçbir zaman fertler değildir. Fertler bu noktada sadece birer emanetçi konumundadırlar. Onun esas sahibi ise Allahu Tealâ'nın kendisidir.

Şahsi hürriyet noktasında da durum aynıdır. İslam Dini Müslümanlara hiçbir zaman ve hiçbir şekilde kendi istediğince ve arzusuna göre yaşama hakkı tanımaz. Kul din olarak, yaşam tarzı olarak Allah'ın koymuş olduğu kurallara sıkı sıkıya bağlı kalmak zorundadır. Kulun bütün hayatına Allah'ın hükümleri

yön vermelidir. Bundan dolayıdır ki; Müslüman bir fert istediği kimseyi dost, istediği kimseyi de düşman edinemez. Çünkü Allahu Tealâ kâfirleri dost edinmeyi haram kılmış, buna karşılık mü'minleri dost ve veli edinmeyi emretmiştir.

Müslüman bir fert dilini istediği gibi kullanamaz. Çünkü Allahu Tealâ yalan, gıybet, dedikodu, koğuculuk ve iftira etmeyi yasaklamış, buna karşılık hayır konuşmayı, zikir, dua, tesbih ve davet ile iştigal etmeyi emretmiştir.

Müslüman bir fert gününü istediği gibi değerlendiremez. Zira en azından namaz vakitlerinde Allah'a ibadet etmekle mükelleftir. Bununla birlikte boş şeylerle, faydasız amellerle uğraşmak yasaklanmıştır.

Bu ve buna benzer örnekleri çoğaltmak mümkündür. Özgürlükler noktasında temel prensip konunun giriş bölümünde de söylediğimiz gibi, kul Müslüman olmakla bütün iradesini Allah'a teslim etmiştir. Her Müslümanın Allah'ın emir ve nehiylerine mutlak surette bağlı kalması vaciptir. Kul Müslüman olmakla, düşünce yapısını, itikadi oluşumunu, yaşam şeklini Allah'ın istediği şekilde yönlendirme noktasında Allah'a söz vermiştir. Ve bu sözüne de bağlı kalmak boynunun borcudur.

İslam Hayat Nizamının Toplum Üzerindeki Etkisi

Demokratik sistemin ortaya koymuş olduğu temel hak ve özgürlükler düşüncesinin insanlığın başına ne büyük bir felaket getirdiğini, insanı insan olmaktan çıkarıp hayvanlardan daha aşağı bir seviyeye düşürdüğünü geçtiğimiz bölümde izah etmiştik. Temel hak ve özgürlükler düşüncesine dair İslam'ın prensiplerini açıkladıktan sonra bu esasların toplum üzerindeki etkisini dile getirmekte fayda vardır.

Öncelikle İslam getirmiş olduğu inanç ve fikir hürriyeti noktasındaki sınırlamalar ile toplum içerisinde her türlü sapık fikir ve görüşlerin yer etmesine, insanların dalalet ihtiva eden

düşünce yapılarına kapılarak hayatlarına yanlış yön tayin etmelerine engel olmuştur. Bu şekilde bağlılarının akıl emniyetlerini sağlamıştır.

Yine aynı şekilde mülk edinme hürriyetine getirmiş olduğu sınırlamalarla, toplumun zenginler ve ihtiyaç sahibi fakirler olmak üzere iki tabakaya bölünmesine engel olmuş, faiz, kumar, şans oyunları, vurgunculuk, tefecilik gibi şeytanın amellerini yasaklayarak fertlerin fertlere zulmetmesine imkan sağlamamıştır. Zekât, sadaka ve infak gibi emirleri ile bir taraftan mal sahiplerinin kazandıkları servette başkalarının da hakları olduğunu onlara hatırlatmış, diğer taraftan ise bu şekilde ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını gidererek demokratik toplumlarda olduğu gibi insanı bir dilim kuru ekmeğe muhtaç etmemiştir. Yine bununla beraber bu tip emirlerle ile topluma sorumluluk bilinci vermiş, bunun doğal neticesinde toplum içinde şefkat, merhamet duyguları hep hakim olmuştur. Burada İslam Dininin birkaç ana prensibini anlatan, gerek demokratik toplumlarda gerekse diğer cahili toplumlarda kesinlikle görmeye alışkın olmadığımız toplumsal bağa ilişkin Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in hadislerinden alıntılar sunmak istiyorum.

Abdullah b. Mesud'dan *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Müslüman'a sövmek fısk, onunla savaşmak küfürdür."

Ebu Musa El Eşari'den *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Müslüman, Müslüman'ın elinden ve dilinden selamette olduğu kimsedir."

Enes b. Malik'ten *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Hiç biriniz kendisi için arzu ettiğini kardeşi için arzu etmedikçe iman etmiş olmaz."

Yine Enes b. Malik'ten *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Ey Müslümanlar! Zandan sakınınız. Çünkü zan sözlerin en yalanıdır. Birbirinizin eksikliğini görmeye çalışmayınız. Özel ve mahrem hayatınızı araştırmayınız. Birde alamayacağınız bir malı alıcıyı zarara sokmak için artırmayınız. Birbirinize haset etmeyiniz. Ey Allah'ın kulları! Birbirinize kardeş olunuz."

Ebu Musa Abdullah bin Kays'dan *(radıyallahu anhu)* rivayetle Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Müminler bir duvarı oluşturan tuğlalar gibidirler. Birbirini sımsıkı tutarlar" buyurduğu ve bunu söylerken parmaklarını birbirine geçirip kenetlediği rivayet edilmiştir.[52]

İşte İslam toplumunun temel özellikleri... İnsanların birbirlerine kardeş oldukları, sımsıkı, sıcacık bağlar kurarak kardeşlik örneği sergiledikleri bir toplum. Kardeşlerin hepsi birbirine karşı emin ve güvendedir. Hiçbir fert eliyle ve diliyle kardeşine zarar veremez. Müslüman fert kendi nefsi için ne hayır diliyorsa, kardeşi içinde onu ister ve kendi nefsini koruduğu kötülüklerden kardeşini de korur. Onu hakir görmez. Ona küfretmez ve onunla savaşmaz. Düşmanlık yapmasını gerektiren bir durum olsa dahi haddi aşmaz. İşte İslam getirmiş olduğu bu prensiplerle tarihte eşi ve benzeri görülmemiş bir nesil yaratmıştır. Hiçbir cahili düzen ve sistemin oluşturamadığı bir toplum... Allah'tan böyle örnek bir neslin oluşmasında bizlerin yar ve yardımcısı olmasını diliyorum.

Şahsi hürriyetler meselesine gelince, bu kısma kadar yazdıklarımızdan da anlaşılmıştır ki; İslam fertlerini hayvanlar gibi istedikleri şekilde yaşamalarına mani olarak insanı en üstün bir seviyeye çıkarmıştır. Getirmiş olduğu yasaklar, insana onurunu kazandırmıştır. Zinayı, homoseksüelliği haram kılarak

---

52 Hadislerin hepsi Muttefekun Aleyhtir.

nesli ve ırzı korumuştur. Bundan dolayı İslam toplumunda eti-ni satan kadınların iğrençliğini görmek mümkün değildir. Sarhoşluk verici şeyleri yasaklayarak insanın aklını ve nefsini korumuştur. İslam toplumunda gençleri bu yüzden böyle aşağılık bir çöplükte görmek asla mümkün olmaz.

Bu örnekleri burada sayfalarca çoğaltmak mümkündür. Ey okuyucu! Şayet sen İslam'ın prensiplerinin toplum üzerindeki etkilerini görmek istiyorsan, bundan yaklaşık 14 asır öncesine git ve Mekke cahiliyesine bak. Daha sonra 23 yıl gibi kısa bir zamanda meydana gelen, Seyyid Kutub'un ifadesiyle "Örnek Kur'an nesline" bak. Bu, meseleyi anlamanda sana kâfi gelecektir.

Demokrasi İnsanın İnsana Köleliğidir

Ey okuyucu! Demokrasinin getirmiş olduğu sözde özgürlükler senin aklını almasın sakın. Çünkü demokratik sistemin aslı, beşerin beşere kulluk ve köleliğidir. Bununla beraber insan bu sistemde, mala, mülke, kendi hevasına ve dünya ziynetine kölelik yapmaktadır.

Demokrasi getirmiş olduğu egemenlik anlayışı ile daha işin başında insana, kendi gibi diğer insanlara kulluk yaptırmaktadır.

Ey kardeşim! Bil ki, kulluğun en temel özelliklerinden bir tanesi itaat etmek ve boyun eğmektir. Hüküm sahibi, tek otorite, egemenlik ve yasama hakkı kimin ise ilah ve rabde odur. Kimin kanunlarına, yasalarına ve otoritesine boyun eğiyorsan, itaat ediyorsan, O'na kulluk ve kölelik ediyorsun demektir. Bu nokta da demokratik sistemlerde hüküm sahibi, tek otorite, egemenlik ve yasama hakkı beşere tahsis edildiği için, kulluk ve kölelik insana sunulmaktadır. Yine aynı şekilde demokratik sistemlerde yasama yetkisini elinde bulunduran parlamenterler birer rab, onları o noktaya getiren ve onlara itaat eden kimse-

lerde onların kulları ve köleleri konumundadırlar. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Onlar (yani Yahudi ve Hıristiyanlar) Allah'ı bırakıp hahamlarını ve rahiplerini rabler edindiler." (9, Tevbe/31)

Bu ayete dair, tefsir kitaplarının hemen hemen hepsinde çok meşhur bir rivayet vardır. Bu rivayetin sonunda Allah Resul'ü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle demektedir:

"Din adamları onlara haramı helal, helali de haram kıldılar. Onlarda din adamlarına uydular. İşte Yahudi ve Hıristiyanların din adamlarına ibadet etmeleri bu şekilde olmuştur."

Allahu Tealâ, ayetinde ehli kitabın din adamlarını rabler edindiklerini bildirmiş, Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'de onların bu tavırlarını din adamlarına ibadet etmeleri, kulluk ve kölelik yapmaları olarak değerlendirmiştir.[53]

Bakınız Seyyid Kutup şöyle demektedir:"Hüküm koyma yetkisi, sadece ve sadece Allah'ın olmalıdır. İlahlığının her şeye egemen olması gereğince hüküm, sadece Allah'a özgüdür. Zira egemenlik ilahlığın niteliklerindendir. Egemenliğin kendisine ait olduğunu ileri süren, ister bir birey, bir sınıf, bir parti, ister bir grup, bir ulus, isterse uluslararası bir örgüt şemsiyesi altında tüm insanlar olsun- tanrılığın nitelikleri noktasından herkesten önce Allah'a savaş açmış demektir. İlahlığın baş niteliği durumundaki egemenlik noktasında yüce Allah'a savaş açan ve egemenliğin kendisine ait olduğunu ileri süren, yüce Allah'ı apaçık bir biçimde inkar etmiştir. Böyle bir kimsenin kâfir olduğu noktasında dinin kesin hükmü için, sadece bu ayetteki ifade bile yeterlidir.

Kişiyi dosdoğru dinin çerçevesinin dışına çıkaran, ilahlığın baş niteliği konusunda Allah'a savaş açmış bir konuma getiren böylesi bir iddia için, sadece putperestlikte tek bir kalıp yoktur.

---

[53] Konu hakkında detaylı bilgi için Hakimiyet Mefhumu isimli kitabımızın 115-130 sayfalarına bakınız.

Bir başka deyişle böylesi bir iddiaya kalkışan kişinin ille de, "*Sizin için, kendimden başka bir tanrı tanımıyorum!"* ya da -tıpkı Firavun gibi açıkça- *"Sizin en yüce rabbiniz benim!"* demiş olması şart değildir. Sadece, Allah'ın şeriatını egemen kılmayıp, bir kenara iterek, yasaları başka bir temele dayandırmak ya da sadece Allah dışında egemen konuma gelmiş makamdakileri, otoritenin kaynağı olarak görmek bile bu türden bir iddiaya kalkışmış bir konuma sürüklenmeye yeterlidir. Bunu yapan, tüm uluslar ya da bir grup insan bile olsa, durum değişmemektedir... İslam sisteminde ümmet, kendisine bir yönetici seçerek ona Allah'ın şeriatının hükümlerini uygulama yetkisini verir. Ancak bu, yasalara meşruluk kazandıran egemenliğin temelinde ümmetin bulunduğu anlamına gelmez. Tam tersine egemenliğin kaynağı sadece Allah'ındır. Ne var ki, İslam araştırmacılarından bile pek çok kimse, hükümet eden yani yöneten ile otorite kaynağını birbirine karıştırmaktadır. İnsanlar bir bütün olarak, egemenlik yani hüküm koyma hakkına sahip değildirler. Bu hak sadece, bir olan Allah'a aittir. İnsanlar sadece, Allah'ın şeriatında bildirdiği hükümleri uygulamak durumundadırlar. Allah'ın şeriatında yer almamış bir hükmün ne doğruluğu söz konusudur, ne de meşruluğu! Doğru olan, sadece Allah'ın koyduğu hükümlerdir...

Hz. Yusuf, hüküm koyma hakkının sadece Allah'a ait olduğunu açıklamasının ardından şöyle diyor:

"O yalnız kendisine kulluk sunmanızı emretmiştir."

Bu açıklamayı Arap insanının anladığı biçimiyle anlayabilmemiz için öncelikle, sadece bir olan Allah'a özgü kılınan "tapmanın, kulluk etmenin" anlamını iyice kavramamız gerekmektedir...

Ayette bunu ifade için kullanılan "*a-be-de*" fiilinin sözlük anlamı, itaat etmek, boyun eğmek, onurunu yenip alçakgönüllü olmaktır... Başlangıçta bu fiilin, İslam'daki terminolojik anlamıyla dinin gereklerini yerine getirmeyi içermesi söz konusu

değildi. Sadece, sözlük anlamıyla alınması söz konusuydu... Zaten bu ayet ilk indiği sırada, dinin gerekleri tümüyle henüz bildirilmediğinden, söz konusu fiilin o anda terminolojik anlamını da içerebilmesi mümkün değildi. Dolayısıyla bu fiille ifade edilmek istenen, o an için sözlük anlamındaki kapsamdır. Ki bu aynı zamanda, terminolojik anlamda da aynen yer alacaktır. Bununla anlatılmak istenen; gerek kulluk noktasında, gerek yasalar ve ahlaki davranışlar noktasında, sadece Allah'a itaat etmek, sadece O'na boyun eğmek, sadece O'nun buyruklarını benimsemektir. Dolayısıyla kulluğun gerçek göstergesi, tüm bu konularda sadece Allah'a boyun eğmektir. Zira Allah, yaratıklarından herhangi bir kimseye değil, sadece kendisine kulluk edilmesini istemiştir.

Tapınmanın, kulluk etmenin anlamını bu şekilde kavramamızın ardından Yusuf'un, hükmü sadece Allah'a özgü kılmayı, neden sadece yüce Allah'a kul etmekle açıkladığını da daha iyi anlıyoruz. Zira hüküm yüce Allah'tan başkasına ait olması durumunda, O'na kulluk edebilmek, O'na boyun eğebilmek gerçek anlamda mümkün değildir. Yüce Allah'ın, gerek insanların yaşamı, gerekse varlıklar düzeni için kaderde belirlediği karşı konulamaz hükümlerinde de; insanların yaşamlarına ilişkin belirlediği ve seçimi onların iradesine bıraktığı şeriatındaki hükümlerinde de aynı olgu geçerlidir. O'na boyun eğmek, ancak O'nun tüm hükümlerinin benimsenmesiyle gerçekleştirilebilir.

Burada bir kez daha yineliyoruz: Hüküm noktasında Allah'la çekişmeye kalkışmak, buna cüret edenin Allah'ın dininden çıkması demektir. -Bu, dinin mutlak ve açık bir hükmüdür!- Çünkü böylesi bir eylem kişiyi, sadece Allah'a kulluk etme çizgisinin bütünüyle dışına çıkarmaktadır... Hüküm noktasında Allah'la çekişmeye kalkışmak, buna cüret edenlerin Allah'ın dininden kesinkes çıkmasına neden olan düpedüz bir şirktir! Buna cüret edenin iddiasında haklı olduğunu dü-

şünenler; böyle bir kimseye itaat edenler; onun Allah'a ait otorite ve nitelikleri gasp etmesini yüreklerinde de olsa kınamayanlar da, onunla aynı akıbete düşmüşlerdir! Allah'ın tartısına vurulduklarında, sonuçta hepsinin durumu aynıdır!"

İşte bu anlamıyla demokrasi, halkların liderlerine kulluk ve kölelik yapması, Allah'a kulluktan yüz çevirip, liderlerin rab edinilmesidir.

Demokrasi getirmiş olduğu temel hak ve özgürlükler prensibiyle de insanı insana kul ve köle yapmaktadır. Özellikle şahsi hürriyet düşüncesi insanı nefsine köle yapmış, kişi sadece nefsinin arzu ve isteklerine tabii olarak, nefsinin emirlerine boyun eğerek, nefsin isteklerine karşı hiçbir engel tanımayarak heva ve hevesinin kölesi olmuştur.

> *"Heva ve hevesini kendisine ilah edineni gördün mü? Sen mi onun vekili olacaksın? Yoksa onların çoğunun işittiğini ve aklını kullandığını mı zannediyorsun? Onlar ancak hayvanlar gibidirler. Hatta yol bakımından daha da sapıktırlar." (25, Furkan/43-44)*

Aynı zamanda demokratik sistem getirmiş olduğu mülk edinme hürriyetiyle, tabiileri için dünyada tek hedef olarak mal ve mülk edinme düşüncesini hakim kılmış ve toplumlarını dünya malının peşinden koşar hale getirmiştir. Bu anlamıyla da demokratik sistemin fertlerini dünya hayatına, onun geçici süsüne kulluk ve kölelik eder hale gelmişlerdir.

Sonuç olarak demokrasinin getirmiş olduğu bütün temel prensipler aslında insanın insana kulluk ve köleliğini tesis etmekte olup asla insana haysiyetini, onurunu ve hürriyetini vermemektedir. Bu onun vahiy kaynaklı olmayıp tamamen beşer esasına dayanmasının doğal bir sonucudur.

Ne Yapmalı?

Ey muvahhit kardeşim! Bu kitabın sayfaları arasında yaptığın yolculuktan sonra, artık biran önce kendi nefsine "Ne yapmalı?" sorusunu yöneltmen ve bu soruya karşı doğru cevabı bulman gerekiyor.

Bugün tüm dünya genelinde siyonistlerin, haçlıların, putperest milletlerin İslam'a ve İslami değerlere saldırıları aklı başında olan herkes için aşikârdır. Onlar ellerine geçirdikleri bütün imkânlarla bu saldırılarını aralıksız olarak devam ettirmektedirler.

Gerek fikri planda, gerek ekonomik alanlarda, gerekse silah gücüyle bu saldırılarını her gün daha da arttırmaktadırlar. Artık İslam toprakları bütünüyle onların eline geçmiş, plan ve projelerini başımızdaki kukla idareciler vasıtasıyla yürütmektedirler. İslam topraklarının liderleri Yahudilerin, Hıristiyanların ve Allah düşmanlarının itaatkâr birer uyduları olmuşlardır. Kâfirlerin bu saldırıları sonucunda elimizde bir avuç dahi olsa toprak parçası kalmamış, mallarımız bütünüyle gasp edilmiş, doğal kaynaklarımız ve yeraltı zenginliklerimiz onların kontrolüne geçmiş, en kötüsü de kadın ve kızlarımıza el atarak ırzımıza ve namusumuza dokunmuşlardır.

Bizler topraksız yapabiliriz belki. Elimizde kendimize ait bir avuç toprak olmasa dahi başı dik gezebiliriz. Bizler mal ve mülksüz de yapabiliriz. Zira bizim için dünya malının hiçbir değeri yoktur.

Dünya ve içindekiler bizim için ancak Allah'a götüren yolda birer araçtırlar. Hiçbir zaman bizim için asıl birer amaç değildirler. Ancak bizler namusumuza, ırzımıza ve haysiyetimize yönelik bu saldırılar karşısında başı dik gezemeyiz. Bugün Afganistan'da, Filistin'de ve son olarak Irak'ta, bununla beraber dünyanın birçok yerinde Müslüman kadınlar zulüm ve işkence görmekte, ırz ve namuslarına el uzatılmaktadır. İşte böyle bir

günde "ben Müslüman'ım" diyen hiçbir kimsenin başı dik, boş vermiş bir hayat sürdürme hakkı yoktur. Artık vakit bu derin uykudan uyanıp çalışma vaktidir. Biraz olsun haysiyeti, onuru, şerefi ve şahsiyeti olan her fert için bütün dünyevi meşgaleleri bırakıp koşma vaktidir. Hepimizin gücümüz yettiğince yapabileceği çok şey vardır.

Öncelikle Muaz Cebel'in *(radıyallahu anhu)* "Yanımıza gel. Bir saat iman edelim."[54] çağrısına icabet edip çevremizdeki Müslümanlarla bir araya gelerek sahih imanın kalbimizde yer etmesini sağlamamız gerekiyor. Biran önce dinimizin asıllarına sarılıp sahih kaynaklardan dinimizi en doğru şekliyle öğrenip onunla amel etmeliyiz. Davet, irşad, tebliğ, çalışmasını düzenli bir şekilde yürütmek, toplumumuza bu dinin gerçeklerini öğretmek, şeytani planlara karşı onları uyanık tutmak nefes aldığımız sürece asli görevlerimizdendir. Alimlerimizin kalemlerine sarılıp bu dinin gerçeklerini anlaşılır ve açık bir dille geniş kitlelere ulaştırmaları ve bu uğurda hiçbir fedakarlıktan kaçınmamaları gerekmektedir.

Ey kardeşim! Vakit fedakarlık, ferağat, cömertlik ve cihad vaktidir. Artık fikri ihtilaflarla, birbirimizle kavga ile zaman öldürmek vakti çoktan geçmiştir. İşi, mevkii, kültürü, öğrenimi ne olursa olsun her Müslümanın dinine bir şeyler vermeye gücü vardır. En azından işe, dünyanın doğusunda ve batısında kafirlere karşı kılıçlarıyla cihad eden mücahidlere dua ederek başlayabilirsin. Müslümanlardan her biri dinini yüceltmek için kendine bir iş bulup kalbini onu meşgul edebilir. Görevini başarıyla tamamladıktan sonra arkasından kendine yeni işler tayin eder ve La ilahe illallah Tevhid sancağının yükselmesi için çalışır durur. Bu devamlı çalışma ve ardı ardına gelen gayret sonucu Allah'ın izniyle tam bir başarı gerçekleşir, bundan önce ol-

---

[54] Buhari, Kitab'ul İman

duğu gibi yeryüzünün doğusunda ve batısında İslam bayrağı dalgalanır.

> *"Ey iman edenler! Siz Allah'a yardım ederseniz, O'da size yardım eder ve ayaklarınızı kaydırmaz."* (47, Muhammed/7)
>
> *"Ey iman edenler! Eğer siz O'na (Muhammed'e) yardım etmezseniz Allah elbette O'na yardım edecektir. Nitekim kâfirler iki kişiden biri olarak O'nu (Mekke'den) çıkardıklarında, her ikisi de mağarada iken arkadaşına –Üzülme! Allah bizimle beraberdir- demişti. İşte Allah O'na o zaman sekineti indirdi ve görmediğiniz askerlerle O'nu desteklemiş, küfredenlerin sözünü de alçaltmıştır. Zira yüce olan ancak Allah'ın sözüdür. Allah Azizdir, hikmet sahibidir."* (9, Tevbe/40)

Yüce Allah'tan bizi Allah'ın dinine yardım edenlerden kılmasını, Allah'ın emri gelene kadar kendilerine karşı çıkan ve kendilerinden yardımı kesen kimselerin onlara hiçbir zarar veremeyeceği, Allah'ın dinini ayakta tutan, onu yaşatan kervanın yolcularından eylemesini niyaz ederim.

Ey Allah'ım! Sen güç ve kuvvet sahibisin. Allahumme Amin.

Üçüncü Kitap

DEMOKRASİ DİNİ

Murat Gezenler

Önsöz

Ölüm… Mutlak olarak hepimizin bir gün karşılaşacağı gerçek… Sadece bir imtihan yeri olmaktan başka bir değeri olmayan dünya hayatı bitecek ve artık insan ait olduğu asıl yerine, ahiret hayatına göç edecektir.

Ahiret Hayatı… Ebedilik diyarı… Ya mutlu bir son ya da sonsuz bir zillet… Bir üçüncüsü olmayan iki seçenekten bir tanesi…

Şayet rabbini hoşnut edebilmişsen, hayatını O'nun istekleri doğrultusunda düzenleyerek O'na ibadet etmişsen, O'na hiç bir şeyi ortak koşmamışsan; İşte o zaman büyük bir kazanç elde edeceksin. Allahu Tealâ senin değersiz ve fani olan bu dünyada yaptıklarının karşılığını kesintisiz ödeyecektir. Sana asla zulmedilmeyecektir. Ve artık sen rabbini hoşnut etmenin karşılığı olarak kazandığın mükafat sonucu rabbinden hoşnut olacaksın. Çünkü artık saadet diyarı cennettesin…

"Ey Rabbine itaat edip huzura eren nefis! Hem hoşnut edici, hem de hoşnut edilmiş olarak Rabbine dön. Kullarımın arasına gir. Cennetime gir." (89, Fecr/27-30)

O cennet ki, hiçbir gözün emsalini görmediği, hiçbir kulağın benzerini işitmediği ve hiçbir aklın muazzamlığını tasavvur edemediği bir nimet… Onun nimetleri ebedi, sevinç ve sadeliği sermedîdir.

Cennet ehli… Onların yüzleri parlaktır. Orada rahik-i mahtumdan içerler, bal ve şarap nehirlerinin kıyısında şöyle gönüllerince yerden yüksekteki somyalarına uzanmışlardır ve etraflarında iri iri gözleri olan huriler vardır. Mercan ve yakut kadar parlak tene, alımlı bir güzelliğe sahip huriler…

"Kuşkusuz takva sahipleri için bir kurtuluş var. Bahçeler

var, bağlar var. Memeleri tomurcuklanmış yaşıt kızlar var. Dopdolu kadehler var. Orada ne boş bir söz işitirler, ne de bir yalan. (Bunlar) Rabbinden yeterli bir bağış olarak (verilir)." (78, Nebe/31-36)

Ancak bu dünyada rabbinin hoşnut olduğu amellerden uzak kalmışsan, yanlız O'na ibadet etmemişsen ve O'na şirk koşmuşsan... İşte o zaman ölüm senin için büyük bir felakettir. Sura üflenecek, yerinden kalkacaksın ve izzet ve kuvvet sahibi Melikin huzurunda, kötü amellerinle baş başasın. Dünyada iken Allah'a ortak koştuğun sahte ilahlar, rabler orada sana yardım edemez. Ne bir dost, ne de bir yardımcı bulamazsın...Ve senin için tek bir yer var... Hak ettiğin yer... Cehennem...

O cehennem ki, öfkesinden neredeyse çatlayacak.. Düşün oradaki halini. Cehennemin korkutucu manzarasını düşün. İnsanların o dehşetli hesap gününde ki hallerini düşün... Kıyametin sıkıntısından dolayı mücrimlerin, suçlu günahkarların beli iki büklüm olmuş, herkesi büyük bir keder ve endişe kaplamış ve ansızın günahkarları dalga dalga karanlıklar kuşatıverir... Alev alev yanan, iştahla çatırdayan, öfkesinden çatlarcasına homurdayan cehennemin suçluları kendisine doğru sürükleyişini düşün...

Artık, suçlu günahkarlar harap olacaklarına kanaat getirmişlerdir. Tam diz üstü çökmüşler, pişmanlıklarını haykırırlarken bir zebani çıkar ve şöyle seslenir: "Ey filanın oğlu filan! Ey dünyada bin bir beklenti ve emele kapılıp amel etmeyi bırakan, Allah'a ibadet etmekten yüz çeviren ve ömrünü kötü amellerle heba eden şaşkın!"

Düşün... Zebanilerin suçlu günahkarları demir zıpkınlarla çekmelerini, işkence ve azaplarla tehdit etmelerini, amansız ateşe sürüklemelerini, *"Hadi tat, hani sendin izzetli ve saygın olan" (44, Duhân/49)* diyerek cehenneme yuvarlamalarını düşün...

Hem düşün ki, suçlu günahkarların yuvarlandığı yer dap-

dar, ona giden yollar kapkaranlıktır. Orada her yer meçhul, her yer helak doludur. Ve o tutsaktır. Orada ebediyen tutuşturulmuş ve alev alevdir ateşler, içecekler kaynayan irindir, bekçiler zebanidir. Tek temennileri vardır onarın... Helak olmak.... Ama ne mümkün oradan kurtulmak!

Zira Cehennemde zincirlenmiştir onlar tepeden tırnağa, günahların isi kabartmıştır onları ve yüzlerini pişmanlık kurtarmaz, hayıflanmak kâr etmez onlara; aksine zincirlenerek yüzüstü uzatılırlar, üstlerinde ateş, altlarında ateş, sağlarında ateş, sollarında ateş, her taraf ateş... Ateşe boğulurlar orada. Yemekleri ateş, içecekleri ateş, giysileri ateş, yatakları ateş...

Ateşler arasında üzerlerine kaynamış katran yağar lapa lapa; ateş yakıcı, katran kavurucu, zincirler ağır ve darbeler acı verici...

O dapdar yerde yankılanır onların acı çığlıkları, o alev batağında canhıraş çığlıklar atarak yavaş yavaş tükenirler ve yeniden yenilenirler. Tenceredeki suyun fokurdayışı gibi onları kaynatacaktır cehennem. Ölmek isteyecekler; ama nafile, ölümsüzlük diyarıdır orası zira.

Bugün senin için imtihanın hala devam ettiği gündür. Zira sen bugün tercih ehlisin. İki diyardan istediğini tercih edebilirsin. Ya Allah'a ibadet etmek ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmamak üzere süren bir hayatı tercih edersin ve ebedi saadete kavuşursun ya da Allah'ın dininden uzak, O'nun emrettiği amellerden bihaber yaşar ve zillet diyarının sahibi olursun...

İşte bu küçük risalenin kaleme alınmasında ve sana ulaşmasında hedeflenen asıl gaye seni bir tercih ile baş başa bırakma isteğidir. Zira yıllardır üzerinde yaşadığımız bu ülkede insanlar akın akın Allah'a şirk koşmanın en açık örneklerini sergilemektedirler. Ve bugün yaşadığımız şu topraklar üzerinde Allah'a şirk koşmanın en açık ve en belirgin örneği; Allah'ın dininden başka bir din, İbrahim'in *(aleyhisselam)* yolundan başka bir yol olan demokrasi dininin gereklerini yerine getirmektir.

Öyle ki; çok kısa bir süre sonra senden demokrasinin partilerinden her hangi bir partiye oy atman istenecektir.

Ve sen... Ya Allah'ın dinini, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* getirdiği hidayeti tercih ederek demokrasi dininden yüz çevireceksin ya da seçimlere katılmak suretiyle demokrasi dinine olan bağlılığını göstereceksin. İşte o zaman alemlerin Rabbine; Hakim ve Hamid olan Rabbe ortak koştuğun, İslam dininden başka bir din seçtiğin için bütün amellerin heba olup gidecek.

"Yemin ederim ki, eğer şirk koşarsan bütün çalışmaların boşa gider ve mutlaka kendine yazık edenlerden olursun." (39, Zümer/65)

İşte bu risale Allah'a şirk koşarak müşriklerden olmanın en açık örneği olan demokratik seçimlere katılmanın şer'i hükmünü, Rabb Tealâ katında nasıl bir kızgınlığa sebep olduğunu sana anlatmak için kaleme alınmıştır. Amacımız içinde yaşadığımız toplumun fertlerine karşı davet/tebliğ görevimizi ifa etmeye çalışarak Rabbimiz katında mazeret beyan edebilmektir. Apaçık, net ve anlaşılır bir dille sunulan bir davet... Ve hiçbir ücret istemeden, hiçbir çıkar ve karşılık beklemeksizin yapılan bir davet...

Sonuç olarak işte risalemiz senin elindedir... Davetimiz apaçık olarak sana ulaşmıştır... Ve artık tercih senindir.

"Artık dileyen Rabbine giden bir yol tutar." (78, Nebe/39)

Demokrasi Dini

Allah sana rahmet etsin! Bil ki; Allahu Tealâ bizleri ancak ve ancak kendisine ibadet etmemiz için yaratmış ve sadece bu amaçla yeryüzüne göndermiştir.

"Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet etmeleri için yarattım" (51, Zariyat/56)

Allahu Tealâ bizleri yeryüzüne göndermekle birlikte başıboş bırakmamış, gönderdiği elçiler vasıtasıyla kitaplar indirmiş ve O'na ibadet etmemiz gerektiğini devamlı bir şekilde bizlere hatırlatmıştır.

"Andolsun ki biz, 'Allaha'a ibadet edin ve tağuttan sakının' diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik." (16, Nahl/36)

Allahu Teala'nın gönderdiği bütün resuller toplumlarını sadece Allahu Tealâ'ya ibadet etmeye ve tağutlara ibadet etmekten kaçınmaya çağırmışlardır.

Ey Kardeşim! Allahu Tealâ'nın bizlere yüklediği ilk görev işte tüm resullerin toplumlarını davet ettikleri bu esastır. Yani sadece Allah'a ibadet etmek ve tağutlara ibadet etmekten kaçınmak... Bu çağrı bütün davetlerin temeli ve en başıdır. Öyle ki, namaz, zekat, oruç ve hac gibi bütün ibadetlerden önce tağutlara ibadet etmekten kaçınmak ve Allah'a şirk koşmaksızın ibadet etmek esası gelmektedir.

Bilinmelidir ki, yeryüzünde her türlü tağutu reddetmek İslam'ın başı, temeli ve aslıdır. Tağutları reddetmek tevhid keli-

mesi La İlahe İllallah'ın ilk kısmıdır. Yani bir fert "La İlahe" diyerek bütün tağutları inkar etmediği sürece söylediği sözlerin ve yaptığı amellerin kıyamet gününde hiçbir faydasını asla göremeyecektir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah her şeyi işitir ve bilir" (2, Bakara/256)

Ey Kardeşim dikkat et! Allahu Tealâ, ayetinde kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmak için öncelikle tağutları inkar etmemizi, onlardan uzaklaşmamızı ve hemen ardından da Allah'a iman etmemizi emretmektedir. Böylece tağutları inkar etmeden yapılan bir imanın sahibine ahirette hiçbir fayda sağlamayacağı açığa çıkmaktadır.

Evet bu nokta çok önemlidir. Zira tarih boyunca yaşayan insanların hemen hemen tamamına yakını Allah'a iman ettiklerini söylemişler, ama tağutları inkar etmedikleri ve Allah'a şirk koştukları için onların bu iddiaları boşa gitmiştir.

Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kendilerini İslam'a davet ettiği, kendileriyle savaştığı ve öldürdüğü Mekkeli müşriklerde Allah'a iman ettiklerini iddia ediyorlardı. Bakınız Allahu Tealâ Mekkeli müşrikler hakkında ne buyurmaktadır:

"(Resûlüm!) De ki: -Size gökten ve yerden kim rızık veriyor? Ya da kulaklara ve gözlere kim mâlik (ve hakim) bulunuyor? Ölüden diriyi kim çıkarıyor, diriden ölüyü kim çıkarıyor? (Her türlü) işi kim idare ediyor? "Allah" diyecekler. De ki: Öyle ise (O'na âsi olmaktan) sakınmıyor musunuz." (10, Yunus/31)

Andolsun ki onlara: -Gökleri ve yeri yaratan, güneşi ve ayı buyruğu altında tutan kimdir?- diye sorsan, mutlaka, -Allah- derler. O halde nasıl (haktan) çevrilip döndürülüyorlar? Allah rızkı kullarından dilediğine bol bol verir, dilediğine de kısar. Şüphesiz Allah her şeyi hakkıyla bilendir.

Andolsun ki onlara: -Gökten su indirip onunla ölümünün ardından yeryüzünü canlandıran kimdir?- diye sorsan, mutlaka, -Allah- derler. De ki: (Öyleyse) hamd da Allah'a mahsustur. Fakat onların çoğu (söyledikleri üzerinde) düşünmezler." (29, Ankebut/61-63)

Evet tarih boyunca yaşayan tüm müşrik toplumlar gibi Mekkeli müşrikler de Allahu Tealâ'nın yegane tek rab olduğuna, gökten su indirip rızıklar verdiğine, diriltenin ve öldürenin tek O olduğuna inanıyorlardı. Misafirperverlik yapıp, fakirlere sahip çıkarlar, sıla-i rahimde (akraba ziyaretlerinde) bulunurlardı.

Güneşin doğuşundan batışına kadar oruç tutuyorlardı. Aşure günlerinde oruç tutmak adetleriydi. Zekat verip, itikafa girerlerdi. Hac ibadetini yerine getirirler, haram ayların hürmetine inanırlardı. Üç talakla boşanıyorlar, ihrama girip hac ve umre ibadetini yaptıktan sonra safa ile merve arasında yedi kere say yapıyorlardı. Ölülerini yıkayıp kefenliyorlar, üzerlerine cenaze namazı kılıp öyle defnediyorlardı. Misvak kullanıyorlar, koltuk altı ve diğer temizliklerini yerine getiriyorlar

Ancak onların bu imanı ve yapmış oldukları bu hayır amelleri, kendilerine hiçbir fayda sağlamıyordu. Zira Mekkeli müşrikler Allah'a şirk koşuyorlar ve La İlahe İllallah tevhid kelimesinin gereklerini yerine getirmiyorlardı.

Bil ki; La İlahe İllallah tevhid kelimesinin ilk başı "La İlahe..." diyerek tüm sahte ilahları ve rableri, tüm tağutları inkar etmen, onlardan uzak olmandır.

Evet... Müslüman olmak, İslam'a girmek ve ebedi saadete kavuşmak, sonsuz azaptan kurtulmak için ilk ve öncelikli yapman gereken tüm tağutları reddetmen, inkar etmendir. Tağutları inkar etmediğin, onlardan uzaklaşmadığın sürece yaptığın ve yapacağın amellerinin ne dünya da ne de ahirette sana hiç ama hiç faydası olmayacaktır.

O halde burada senin şöyle bir soru sorman gerekmektedir. Tağut nedir? Ve Tağutları nasıl inkar edeceğim?

Ey kardeşim! Allah sizlerden ve bizden razı olsun. Dosdoğru yolundan ayırmasın. Dünyada ve ahirette hüsrana uğrayanlardan eylemesin. Daha yolun başında, ilk adımda tüm tağutları reddetmen ve onlardan uzaklaşman gerektiğini öğrendikten sonra şimdi sıra "tağut nedir" sorusunun cevabına gelmiştir. Zira tağutların ne olduğunu bilmeden onları inkar etmek ve onlardan uzaklaşmak hiç mümkün olur mu? İnsan bilmediği bir şeyi nasıl inkar eder ve nasıl ondan uzaklaşır? O halde şimdi burada tağut nedir sorusunun cevabını en anlaşılır şekli ile izah etmek gerekmektedir?

İslam alimleri bugüne kadar bu dini bizlere en güzel bir şekilde anlattıkları gibi aynı şekilde tağut kavramının ne demek olduğunu da çok açık, anlaşılır bir şekilde bizlere izah etmişlerdir.

Tağut kelimesi Arapça bir kelimedir. Anlamı ise haddi aşmak, azgınlaşmak demektir. İslam alimleri tağutların en başının şeytan (Allah ona lanet etsin) olduğunu söylemişlerdir. Bununla birlikte, kahinler, putlar, büyücüler ve sapıklığa çağıranlar da tağut olarak isimlendirilmişlerdir.

Tağut kelimesinin en önem arzeden anlamlarından bir tanesi de şudur: Allah'ın kitabı dışında kanun ve yasa koyan, hüküm çıkaran devlet liderleri, Allah'ın kitabına dayanmayan idarî sistemler, Allah'ın kitabıyla hükmetmeyen mahkemeler, Allah'tan başka itaat edilen, hükmüne tabî olunan kullar...

Evet; Allah'ın kitabı ile hükmetmeyen, kendi görüşlerine göre hüküm ve yasa çıkaran tüm yönetici ve idareciler de tağut kelimesinin kapsamı altına girmektedir. Zira İslam alimleri tağut kelimesini açıklarken bu anlamı özellikle vurgulamışlardır. Örnek olarak Resulullah zamanında yaşayan Kab b. Eşref adlı kişinin tağut olarak isimlendirildiği bütün tef-

sir kitaplarında yazmaktadır. Neden Kab b. Eşref'e tağut denmiştir? Çünkü o insanların kendisine başvurdukları bir hakimdi. İnsanlar aralarında çıkan ihtilaflı meseleleri çözmek için ona başvururlardı. O da Allah'ın kitabına dayanmaksızın insanların arasında kendi görüş ve fikirlerine göre hükmederdi. İşte bu yüzden alimler Kab b. Eşref isimli bu kişiyi tağut olarak isimlendirmişlerdir. Nitekim Nisa Suresi'nin 60. ayetinin iniş sebebine baktığımız zaman bu çok açık görülecektir.

Burada Kur'an-ı Kerim'den çok dikkat çekici bir örnek daha vermek istiyorum. Allahu Teala Hz. Musa'ya şöyle demiştir:

"Haydi, Firavun'a git! Çünkü o azmıştır (haddini aşmış, tağutlaşmıştır.)" (79, Naziat/17)

Acaba Allahu Tealâ hangi sebepten dolayı Firavun'u "azgınlaşmış, tağutlaşmış" olarak vasıflandırmaktadır. Bakınız bunun cevabını da yine Kur'an-ı Kerim'de geçen şu ayette görmekteyiz:

"Firavun, Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilah tanımıyorum (dedi)." (28, Kasas/38)

"(Firavun) Derhal (adamlarını) topladı ve (onlara) bağırdı: Ben, sizin en yüce Rabb'inizim! dedi." (79, Naziat/23-24)

Görüleceği üzere bu iki ayette Firavun insanlara *"ben sizin en büyük rabbinizim, ben sizin tek ilahınızım"* demektedir. Yani Firavun ilahlık iddiasında bulunduğu için, kendisini insanların rabbi gibi gördüğü için Allahu Tealâ onun azdığını ve tağutlaştığını bildirmiştir.

Peki Firavun "ben sizin rabbinizim, ben sizin ilahınızım" derken ne demek istemiştir acaba? Acaba o; insanları, yeryüzünü, gökyüzünü yarattığını, insanlara rızıklar verdiğini, gökten su indirdiğini mi iddia etmektedir? Hayır o asla bunları iddia etmemektedir. Böyle bir iddia da kim bulunabilir ki? Ve böyle saçma sapan iddialarda bulunan bir kimseye kim inanır ki? O

halde tekrar soruyoruz: Firavun *"Ben sizin en büyük rabbinizim. Sizin için benden başka bir ilah yoktur"* derken ne demek istemiştir:

Bakınız Allah kendilerinden razı olsun İslam alimleri Firavun'un bu sözlerini çok güzel açıklamışlardır. Demişlerdir ki; Firavun insanları yönetenlerin en üstünü olduğunu, kanun ve hükümleri ancak kendisinin belirleyebileceğini, onun koyduğu kanunlara uyulması gerektiğini, hükmünü ve idaresini bozacak kimsenin olmadığını, insanların onun idaresine boyun eğmek zorunda olduğunu iddia etmiştir. İşte Firavun'un ilahlık ve rablik iddiasının aslı budur.

O halde ey kardeşim bil ki; yeryüzünün neresinde olursa olsun Allah'ın kitabından ve Resulullah'ın sünnetinden kaynaklanmayan kanun ve hüküm koyan idarecilerin hepsi aynı Firavun gibi ilahlık ve rablik iddiasında bulunmaktadırlar. Her ne kadar Firavun gibi cesaretle ortaya çıkarak *"Ey insanlar sizin en büyük ilahınız en yüce rabbiniz biziz"* diyemeseler de Allah'ın kitabını terk ederek parlamentolarında kanun ve hüküm koymaya kalkıştıkları için onların bu amelleri apaçık olarak Firavun gibi ilahlık ve rablik iddia etmekten başka bir şey değildir. Ve bu yüzden de tağutlaşmış olmaktadırlar.

Sonuç: Bugün yeryüzünde yönetim süren devletlerin tamamı Allah'ın kitabını terk etmişlerdir. Bu devletler, yöneticileri vasıtasıyla parlamentolarında koydukları kanunlarla idare edilmektedir. Onların koydukları bu kanunlar kesinlikle Allah'ın kitabından kaynaklanmamaktadır. Bilakis çıkarılan bütün kanun ve yasalar Allah'ın kitabına, Resulünün sünnetine aykırıdır. Örnek vermek gerekirse, Allahu Tealâ içki içmeyi yasaklamıştır ama bu idareciler içki içmeyi serbest bırakmışlardır. Allahu Tealâ zina etmeyi yasaklamıştır, bu idareciler zinayı serbest bırakmışlardır. Allahu Tealâ faiz ile ticaret yapmayı şeytanın bir ameli olarak isimlendirmiştir. Bu idarecilerin bütün ekonomisi faiz ile yürümektedir. İşte bugün yeryü-

zünde Allah'ın indirdiği kitabı terk eden ve kendi kafalarından kanun ve hüküm çıkaran tüm yöneticiler birer tağutturlar. Tıpkı Firavun gibi ilahlık ve rablik iddiasında bulunmaktadırlar. Ve tüm bu Firavunlar, sahte rabler ve ilahlar; kısacası tüm tağutlar inkar edilmediği sürece kişinin Müslüman olması, İslam'a girmesi, ebedi saadete ulaşması kesinlikle mümkün değildir.

Demokrasi Bir Tağuttur

Demokrasi Yunanca bir kelimedir. Anlamı ise, halkın idaresi, halkın otoritesi demektir. Demokratlara göre demokrasinin en önemli özelliği halkın egemenliğine dayanıyor olmasıdır. Demokratlar en çok demokrasinin bu özelliği ile öğünüp dururlar ve derler ki: "Demokrasi insanlara özgürlük bahşeden bir sistemdir. Demokrasilerde tek söz sahibi halkın kendisidir. Halk kendi idarecisini belirler, onu seçer ve ondan razı olur. Hiç kimsenin halktan bağımsız olarak hareket etmesi mümkün değildir. Zira demokrasiler de hükmün tek kaynağı halktır."

Evet demokratlar devamlı surette demokrasinin bu özelliğini sanki çok güzel bir nimetmiş gibi anlatıp durmaktadırlar. Ancak onların dillerinden eksik etmedikler demokrasinin bu özelliği haddi aşmanın, tağutlaşmanın, Allah'ı inkar etmenin, göklerin ve yerin rabbine şirk koşmanın, tevhid milletine muhalefet etmenin en açık göstergesidir. Çünkü;

Öncelikle demokrasi adından da anlaşılacağı üzere halkın otoritesi, insanların hükmüdür. O kesinlikle Allah'ın hükmü değildir. İslam'da hakimiyet, otorite ve egemenlik ancak Allah'a aittir. Allahu Tealâ'dan başka kesinlikle yasa koyan, hüküm çıkaran bir ilah yoktur. Bu esas daha ilk başta tevhid kelimesi La İlahe İllallah'ın anlamının kendisidir. Bütün Müslümanlar hakimiyet hakkının ancak Allahu Tealâ'ya ait olduğu hususunda icma etmişlerdir. Bakınız Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

> *"Hüküm ancak Allah'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye tapmamanızı emretmiştir. İşte en doğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler."* (12, Yusuf/40)

Buna karşılık demokrasilerde egemenlik yetkisi, kanun koyma hakkı Allahu Tealâ'nın hakkı olmayıp insanların hakkıdır. Demokrasi ile yönetilen ülkelerde Allah'ın kitabının yani Kur'an-ı Kerim'in hiçbir söz hakkı yoktur. Demokratik parlamentolarda bir kanun ve hüküm çıkarılacağı zaman Allahu Tealâ'nın o konu hakkındaki emir ve yasakları kesinlikle göz önüne dahi alınmaz. Bakınız demokratların kutsal kitapları olan anayasalarında bu özellik şöyle geçmektedir:

"Egemenlik, kayıtsız şartsız Milletindir. Türk Milleti, egemenliğini, Anayasanın koyduğu esaslara göre, yetkili organları eliyle kullanır. Yasama yetkisi Türk Milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisinindir. Bu yetki devredilemez." (T.C Anayasası, Mad. 6-7)

Nitekim bunun en açık örneğini bizler bugün görmekteyiz. Demokrasi ile yönetilen bu ülkede demokrasinin tapınağı konumunda olan ve millet meclisi adını verdikleri binada toplanan milletvekilleri her gün her hangi bir hususta kanun ve yasa çıkarmaktadırlar. Bu kanun ve yasalar çıkarken ise tek ölçü çoğunluğun görüşüdür. Çoğunluk kendi kıt akıllarınca neyi uygun görürse o kanun yasalaşır ve uygulamaya konulur. Her hangi bir kanun ve yasa çıkacağı zaman kesinlikle Allah'ın kitabına bakılması söz konusu bile değildir. Uygulamaya konulan o kanun Allah'ın kitabına aykırı dahi olabilir. Hatta bunların koydukları kanunların hemen hemen hepsi Allah'ın kanunlarına zıt ve muhaliftir.

Demokrasilerde Allah'ın kitabına zerre kadar değer verilmediği halde çoğunluğun görüşü dahi onların kutsal kitapları anayasaya uygun olmak zorundadır. Şayet tüm vekiller bir kanun üzerinde birleşseler dahi, bu kanun kutsal kitapları anayasaya uygun olmadığı zaman direkt olarak iptal edilir. Demokratlar kutsal kitaplarına bağlı kalmadan Cumhurbaşkanı dahi seçemezler. Bunun en açık örneğini bu satırları yazdığımız şu günde görmekteyiz. Demokrasinin ibadethanelerinde yer alan

milletvekillerinin büyük bir çoğunluğu bir kişinin Cumhurbaşkanı olmasını uygun gördüğü halde kutsal kitapları olan anayasaları buna izin vermediği için çoğunluğun görüşü itibara alınmamıştır.

Bakınız bu husus onların kutsal kitaplarında şu şekilde geçmektedir :

"Anayasa hükümleri, yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını ve diğer kuruluş ve kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır. Kanunlar Anayasaya aykırı olamaz." (T.C Anayasası, Mad. 11)

Yani, Anayasa'nın koyduğu hükümler herkesin mutlaka uyması gereken tek hükümlerdir. Anayasa'nın hükmü herkesi bağlar. Hiç kimsenin onun hükmüne aykırı söz söylemesi, görüş bildirmesi mümkün değildir. Çoğunluk her hangi bir kişinin Cumhurbaşkanı olmasını uygun görse dahi şayet demokratların kutsal kitapları olan anayasaları o kişinin Cumhurbaşkanı olmasını uygun görmezse işte o zaman çoğunluğun görüşünün hiçbir kıymeti yoktur. Bütün itibar demokratların kutsal kitapları olan anayasayadır.

Ey Demokratlar! Bilin ki ; *"Biz sizden de taptıklarınızdan da beriyiz."* Bizim dinimizde insanları bağlayan, mutlak uyulması gereken tek söz, sadece Allahu Tealâ'nın kitabı ve Resulü'nün sünnetidir. Bizler ancak Allah'ın indirdiği hükümlere itaat eder, tabî oluruz. O'nun indirdiği esaslara aykırı ne bir görüş ne bir düşünce, ne bir söz ne de bir kanun ve hükme uymayız. Biz sizden de, demokrasi dininizden de, kutsal kitabınız anayasanızdan da beriyiz. Siz sadece Allah'ın hükümlerine dönünceye kadar sizinle bizim aramızda ebedi kin, nefret ve düşmanlık vardır.

> *"İbrahim'de ve onunla beraber bulunanlarda sizin için güzel bir misal vardır, onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bi-*

zim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir.” (60, Mümtehine/4)

Demokratların anayasalarına olan bağlılıklarını bakınız şeyhimiz (Allah O’nu esaretten kurtarsın) Ebu Muhammed el-Makdisi nasıl dile getirmektedir:

“Demokrasi dininde anayasaların metinlerine bağlı kalınmadığı ve onun maddelerine uygun olmadığı sürece çoğunluğun hükmü ve yasası asla kabul edilemez. Çünkü onlara göre anayasa, çıkarılacak olan kanunların temeli ve mukaddes kitabıdır.

Demokrasi dininde Allahu Tealâ’nın kitabının ve Rasulullah’ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hadislerinin hiçbir itibarı yoktur. Kendi mukaddes kitapları olan anayasanın temel maddelerine uygun olmadığı sürece bir tasarının veya kanunun Kur’an ve sünnete uygun olarak yasalaştırılması mümkün değildir. Eğer bu noktada bir şüpheniz varsa buna demokrasinin fakihlerine sorunuz... Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Eğer bir konuda ihtilafa düşerseniz Allah’a ve ahiret gününe iman ediyorsanız onu Allah’a ve Rasulüne götürün. Bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha iyidir.” (4, Nisa/59)

Demokrasi dininde ise durum şu şekildedir:

“Eğer bir konuda ihtilafa düşerseniz onu uydurma anayasaya ve yerden bitme kanunlara uygun olarak halka, meclise, Cumhurbaşkanı’na ya da anayasa mahkemesine götürün.”

“Size de, Allah’tan başka taptıklarınıza yuh olsun! Hala akıllanmayacak mısınız?” (21, Enbiya/67)

Demokraside ortaya konulacak her bir tasarının kutsal kitapları anayasaya uygun olması zorunluluğundan dolayıdır ki; şayet insanların çoğunluğu demokrasi yoluyla ve yasama yetkisini elinde bulunduran şirk meclisi aracılığı ile Allah’ın şeriatı

ile hükmetmeyi istese (tağutlar buna izin verse dahi) bu mümkün değildir.

Bunun gerçekleşmesi ancak anayasaya ve onun maddelerine uygun olması şartıyla mümkün olur. Çünkü anayasa demokrasinin mukaddes kitabıdır. Ya da sen onların anayasalarına, arzu ve isteklerine uygun olarak tahrif edilmiş demokrasinin Tevrat ve İncil'i desende olur.

Demokrasi, anayasanın temel maddelerine, halkın arzu ve isteklerine uygun olmadığı sürece, Allahu Tealâ'nın muhkem dinine, O'nun şeriatının herhangi bir hükmüne asla itibar etmez. Bütün bunlardan önce de (yani anayasanın temel maddelerinden, halkın arzu ve isteklerinden önce) tağutların ve seçkin kişilerin arzu ve istekleri önceliklidir.

Halkın tamamı tağutlara ve demokrasinin efendilerine "Bizler Allah'ın indirdiği hükümler ile muhakeme olmak istiyoruz, kesinlikle ne halkın, ne halkı temsil eden vekillerin ne de idarecilerin hiçbir şekilde kanun koyma hakkı yoktur. Dininden dönen, zina eden, hırsızlık yapan, içki içen vs. kimseler hakkında Allahu Tealâ'nın hükümlerinin uygulanmasını istiyoruz. Kadının süsünü göstermesinin, çıplaklığın, fuhşun, zinanın, livatalığın (erkeğin erkek ile ilişkisinin) ve bunun gibi bütün kötülüklerin yasaklanmasını istiyoruz..." deseler derhal onlara şöyle cevap verilir.

"Bu talepleriniz demokrasi dinine ve özgürlüklere aykırıdır."

Yazıklar olsun size... Yazıklar olsun size... Yazıklar olsun size... Dilim kuruyuncaya kadar yazıklar olsun size..."[55]

Ey Kardeşim! Allah sana ve bizlere merhamet etsin. Demokrasi dininin ayan beyan şirk ve apaçık küfür dini olduğunun göstergelerinden bir tanesi de şudur:

---

[55] Ebu Muhammed el-Makdisi, Demokrasi Bir Dindir

Demokrasi dininde yargı mensupları, hakimler ve savcılar demokrasinin mabedleri olan meclislerde çıkarılan kanunlarla hükmetmek zorundadırlar ve bu yetki kesinlikle parlamento adına kullanılmaktadır.

“Yargı yetkisi, Türk Milleti adına bağımsız mahkemelerce kullanılır.” (T.C Anayasası, Mad. 9)

Demokratik memleketlerde hakimlerin ve savcıların Kur’an ve sünnet ile hükmetmesi kesinlikle söz konusu değildir. Demokrasinin mabedlerinde yani millet meclisinde çıkarılan kanunlar, hakimler ve savcılar için tek hüküm kaynağıdır. Her hangi bir hakimin bu kanunların dışında başka bir kanunla hükmetmesi, karar vermesi kesinlikle suçtur. Zira demokrasi dini ve onun kutsal kitabı olan anayasa böyle bir davranışa asla izin vermez.

Allah’ın kendisinden razı olduğu tek din olan İslam dininde ise yargı mensupları; hakimler ve savcılar ancak Allah’ın kitabıyla, Resulullah’ın sünneti ile hüküm vermek zorundadırlar. Bir İslam mahkemesine gidildiği zaman hiçbir hakimin Allah’ın kitabını bırakarak başka kanun ve yasalarla hükmetmesi, karar vermesi kesinlikle söz konusu olamaz. Zira;

“Kim Allah’ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir.” (5, Maide/44)

“Kim Allah’ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir.” (5, Maide/45)

“Kim Allah’ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir.” (5, Maide/47)

Allahu Tealâ bu konuda hiçbir kimseye ve hatta Resulüne dahi muhayyerlik/serbestlik hakkı tanımamış, alemlere rahmet olarak gönderdiği Resulü Muhammed’e *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle emretmiştir:

“Aralarında, Allah’ın indirdiği ile hükmet. Onların arzularına uyma ve Allah’ın sana indirdiğinin bir kısmından

(Kur'an'ın bazı hükümlerinden) seni şaşırtmalarından sakın." (5, Maide/49)

Demokrasi dininde insanlar her türlü ihtilafını, aralarındaki hukuki anlaşmazlıkları ve problemleri demokrasi dininin uygun gördüğü mahkemelerde çözüme kavuşturmak zorundadır. İnsanların demokrasi dininin uygun gördüğü mahkemelerin dışında bir mahkemeye gitmeleri, demokrasinin uygun gördüğü mercilerin dışında başka mercilerde muhakeme olmaları demokratik dine göre açık bir suçtur. Hiç kimse kutsal kitap anayasanın tayin ettiği mahkemenin dışında bir mahkemeye gidemez. Demokrasi ile yönetilen ülkelerde bir vatandaşın örnek olarak ölen babasının mirasını kardeşleri ile paylaşması ancak kutsal kitap anayasanın uygun gördüğü mahkemelerde, yine kutsal kitap anayasanın kurallarına göre olmak zorundadır. Hiçbir ferdin bunun dışında bir miras paylaşımına gitmesi mümkün değildir.

"Herkes, meşrû vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya davalı olarak iddia ve savunma ile adil yargılanma hakkına sahiptir. Hiç kimse kanunen tâbi olduğu mahkemeden başka bir merci önüne çıkarılamaz. Bir kimseyi kanunen tâbi olduğu mahkemeden başka bir merci önüne çıkarma sonucunu doğuran yargı yetkisine sahip olağanüstü merciler kurulamaz." (T.C Anayasası, Mad. 36)

Bizim dinimizde ise durum bambaşkadır. Biz müslümanlar bütün sorunlarımızı ancak ve ancak Allah'ın kitabı ve Resulü'nün sünneti ile hükmeden mahkemelerde çözüme bağlamak zorundayız. Bizim için tek çözüm sadece Allah'ın indirdiği hükümler ve Allah'ın hükmüyle hükmeden mahkemelerdir. Allahu Tealâ bizlere kendi indirdiği hükümlerle hükmetmeyen mahkemelere muhakeme olmamızı kesinlikle yasaklaşmıştır.

İşte bu nokta üzerinde önemle durulması gereken bir konudur. Zira bugün "ben Müslümanım" deyip, namaz kılan ve oruç tutan insanlar, demokrasi dininin mahkemelerinde; Al-

lah'ın kitabı ve Resulullah'ın sünnetinin hiçe sayıldığı mahkemelerde muhakeme olmakta, sorunlarını bu mahkemelerde çözüme kavuşturmaya çalışmaktadırlar. Ya Rabbi! Bu nasıl Müslümanlık iddiasıdır? Bu nasıl bir iddiadır ki bir taraftan "ben de Müslümanım" diyorsun, namaz kılıyor, oruç tutuyorsun, zekat verip hacca gidiyorsun... Diğer taraftan ise tağutların mahkemesinde muhakeme oluyorsun. Sorunlarının, ihtilaflarının çözüm yeri olarak tağutların mahkemelerini görüyorsun. Halbuki Allahu Tealâ senden tağutları reddetmeni istemişti. Tağutları reddetmediğin, onların mahkemelerini inkar etmediğin sürece iman etmen, kopmak bilmeyen sağlam kulpa yapışman ve cennet ehli olman kesinlikle mümkün değildir.

Sana şirk koşmaktan yine sana sığınırız ey Alemlerin Rabbi! Bakınız rabbimiz ne buyurmaktadır:

"Şunları görmüyor musun? Kendilerinin sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını ileri sürüyorlar da tağutu inkar etmeleri emrolunduğu halde, tağut önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor." (4, Nisa/60)

Yani bir takım insanlar çıkmışlar diyorlar ki: "Bizler Allah'a iman ediyoruz. Bizler mü'min ve Müslüman kimseleriz. Allah'ın indirdiği bütün kitaplara, gönderdiği bütün resullere inanıyoruz."

Evet insanlardan bir kısmı böyle iddialarda bulunuyor. Bu iddiaları ile birlikte namaz kılıyorlar, oruç tutuyorlar. Mescidlere gidip secde ediyorlar, tesbih çekiyorlar. Ve daha sonra...

"...tağut önünde muhakemeleşmek istiyorlar." (4, Nisa/60)

Her hangi bir sorun ya da problemlerinde, muhakeme olmak için Allah'ın kitabı ve Resulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünneti ile hükmetmeyen mahkemelere gidiyorlar. De-

mokrasi dininin mabedlerinde, parlamentolarında çıkartılan kanun ve yasalarla hükmeden mahkemelerden medet bekliyorlar. Ne zaman aralarında bir tartışma ve problem çıksa hemen şirk mahkemelerinin kapılarını aşındırıyorlar. Ne zaman aralarında bir ihtilaf meydana gelse bu ihtilafın çözümü için tağutların mahkemelerini yetkili makam olarak tayin ediyorlar. Hem de;

"tağutu inkar etmeleri emrolunduğu halde..." (4, Nisa/60)

Şu hale bir bak... Ne ilginç bir durum...

Allahu Tealâ onlara tağutları bütünüyle inkar etmelerini emretmişti. Tağutların mahkemelerinde muhakeme olmamaları gerekiyordu. Allah'ın kitabına ve Resulünün sünnetine itibar etmeyen mahkemelerde çözüm aramamaları gerekiyordu. Bütün kanun ve hükümleri Allah'ın vahyine muhalif mahkemeleri kabul etmemeleri gerekiyordu... Ama onlar *"Ben Müslümanım"* demelerine rağmen, tağutları inkar etmeleri gerektiği halde, tağutların mahkemelerinde çözüm aradıkları için;

"Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor." (4, Nisa/60)

İşte bu kimseler tağutları inkar etme emrini yerine getirmedikleri için şeytan tarafından büyük bir sapıklığa, derin bir yok oluşa sürüklenmektedirler.

Ey Kardeşim! Bu üzerinde derin derin, uzun uzun düşüneceğin bir konudur. Bugün şu yaşadığımız zamanda insanların hemen hemen hepsi bu konuda büyük bir hata içindedirler. Bu öyle bir hatadır ki, senin yaptığın bütün amellerin boşa gitmesine sebep olacaktır. Sen daha işin ilk başında tağutu inkar etmekle emrolundun. Allahu Tealâ sana tüm tağutları inkar etmeni, onların mahkemelerine gitmemeni, sorun ve ihtilaflarını asla ama asla tağutların mahkemesine götürmemeni emretmektedir.

İşte bu sana Allah'ın apaçık emridir. Sen Allah'ın bu apaçık

emrinden yüz çevirirsen bil ki, şeytanın dostu olursun. Bütün amellerin boşa gider de Allah korusun şeytanla olan dostluğun kıyamet gününde de devam eder. Sonsuza kadar dostunla birlikte cehennemin yakıtı olursun. Rabbim seni ve bizleri böyle kötü bir sondan korusun. Allahumme Amin.

Sonuç olarak, Demokrasi bir tağuttur. Allah'ın kitabına itibar etmediği için bir tağuttur. Resulullah'ın sünnetini bir kenara fırlattığı için bir tağuttur. Çoğunluğun görüşü Allah'ın vahyinden daha üstündür dediği için bir tağuttur. Demokrasiye göre kendi kutsal kitapları, yani anayasaları, Allah'ın kitabından daha faziletli, daha kymetli ve uyulması gereken tek kitap olduğu için bir tağuttur. Ve senin Müslüman olabilmen ve ebedi saadete erişebilmenin tek şartı öncelikle demokrasi tağutunu inkar etmene bağlıdır. Eğer demokrasi tağutunu inkar etmez, onun sana emrettiği şeylerden uzak kalmazsan, kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa sarılman, yani İslam'a girmen ve Müslümanlardan olman kesinlikle mümkün değildir.

> *"Kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah her şeyi işitir ve bilir" (Bakara Suresi 2/256)*

Demokratik Seçimlere Katılmak Şirktir

Ey Kardeşim! Şimdi ise bir başka önemli meselenin üzerinde durmamız gerekiyor. Sen şu ana kadar Allah'ın sana ilk emrinin tüm tağutları reddetmek olduğunu, tağutları reddetmediğin sürece ne imanının, ne "Ben de Müslümanım" iddianın, ne namaz ve oruç gibi diğer ibadetlerinin sana hiçbir fayda sağlamayacağını, tağutların mahkemelerinden kesinlikle uzak kalman gerektiğini, ihtilaf ve problemlerinde tağutların mahkemesine muhakeme olduğun zaman şeytanların dostu olarak ebedi cehennemlik olacağını öğrendin.

Şimdi bir başka önemli konu vardır ki, o da demokratik seçimlere katılarak oy kullanman, hakimiyet yetkisini, yönetme ve idare etme hakkını, kanun ve yasa çıkarma görevini insanlara vermendir.

Bilindiği üzere yıllardır bu ülke de belirli zaman aralıklarında parlamentoya vekil tayin etmek için seçimler yapılmakta, insanlar hafta sonu bir Pazar günü koşarak sandık başlarına gitmekte ve her hangi bir partiye oy vermekte ya da hiçbir partiye oy vermeden boş oy atmaktadırlar. Belirli bir oy oranına sahip olan partilerin milletvekilleri demokrasinin ibadet yeri olan parlamentoya girerek bir müddet orada çıkardıkları kanun ve yasalarla tüm ülkeyi yönetmeye çalışmaktadırlar. Görevde kaldıkları sürece bir çok kanun ve yasa çıkarmakta, çıkardıkları bu kanun ve yasalarla insanları yönetmektedirler.

Ey kardeşim bil ki! İster her hangi bir partiye oy vermek suretiyle olsun, isterse de boş oy kullanmak suretiyle olsun bugün yaşadığımız şu ülkede belirli aralıklarla yapılan demokratik seçimlere katılarak oy kullanmak apaçık bir şekilde Allah'a şirk koşmanın ve müşrikliğin kendisidir. İşte şimdi ben sana bu meseleyi en anlaşılır ve en sade haliyle anlatmaya çalışacağım.

Öncelikle yine burada bir defa daha tağut kavramının anlamını hatırlatmak istiyorum. Konumuz açısından tağut kavramının anlamı; Allah'ın indirdiği hükümleri bırakarak kendi kafalarından kanun ve hüküm çıkaran kişi kurum ve kuruluşlardır. O halde daha işin başında bugün demokrasinin parlamentolarında kanun ve hüküm çıkaran, yasa koyan, hüküm vaaz eden bütün parlamenterler birer tağut konumundadırlar. Bu yüzden sana emredilen tağutu inkar etmendir. Yoksa kendin için belirli seçim dönemlerinde yeni yeni tağutlar seçmen, Allahu Tealâ tarafından sana emredilmemiştir. Sana tağutları reddetmen, inkar etmen ve onları tanımaman emredilmiştir. Bu emre rağmen her üç-beş yılda bir kendine yeni tağutlar seçmek üzere demokratik sistemin öngördüğü bir şekilde seçimlere katılman, işte Allah'ı inkar ederek tağutlara iman etmenin en açık göstergesidir.

Diğer taraftan bu seçimlere katılmak hükmetme, yönetme ve idare etme yetkisini Allah'tan başkasına yani milletvekillerine vermek olduğu için sahibini İslam dininden çıkaran bir ameldir. Bil ki; İslam'da yönetme, idare etme, kanun ve yasa çıkarma hakkı ancak Allahu Tealâ'ya aittir. Allah'tan başka hiçbir kimsenin, insanların yaşamlarına dair kanun ve hüküm çıkarma yetkisi yoktur. İnsanı Allahu Tealâ yaratmıştır ve insanoğlunun uyması gereken kuralları ancak O belirleyecektir.

> *"Hüküm ancak Allah'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye tapmamanızı emretmiştir. İşte en doğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." (12, Yusuf/40)*

> *"Hüküm ancak Allah'ındır. Ben ona tevekkül ettim. Tevekkül edenler de yalnız ona tevekkül etsinler" (12, Yusuf/67)*

Hüküm ancak Allah'ındır. Allahu Tealâ bizleri yaratmış ve uymamız gereken kuralları resulleri vasıtasıyla bizlere bildirmiştir. Ve son Resul Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* aracılığı ile de uymamız gereken emirlerini, kaçınmamız gereken yasaklarını ve bu yasaklara uymayanlara karşı uygulanması

gereken cezai müeyyidelerini çok açık bir şekilde bizlere bildirmiştir.

Burada örnek vermek gerekirse Allahu Tealâ bizlere belirli vakitlerde yine belirli rekatlerde namaz kılmamızı, Ramazan ayında oruç tutmamızı ve bunun gibi daha bir çok ameli emretmiştir. Yine Allahu Tealâ içki içmeyi, faizi, zina etmeyi, kumar oynamayı, yetimlerin mallarını haksız bir şekilde yemeyi bizlere yasaklamıştır. Ve bu yasaklara uymayan kimselere de dünya da uygulanmak üzere belirli cezalar tayin etmiştir. Hırsızlık yapanın elini kesmek, zina eden kimseye bekar ise yüz değnek vurulması, evli ise recmedilmesi Allahu Tealâ'nın koymuş olduğu bu cezalardan birer örneklerdir.

Bilindiği üzere bugün yaşadığımız bu ülkede insanların seçmiş olduğu vekiller vasıtasıyla Allah'ın emir ve yasakları bütünüyle bir kenara atılmış ve yine Allah'ın suçlular için öngördüğü dünyevî cezalar hiçe sayılmıştır. Bunun en çarpıcı örneğini bizler bugün türban meselesinde görmekteyiz. Zira Allahu Teala kadınlara örtünmelerini emrederken, bugün bu emir görmezden gelinerek yasaklanmıştır. Allahu Tealâ içki içilmesini, kumar oynanmasını, faizle alış verişte bulunmayı haram kılarken bugün bu yasakların hepsi bir kenara itilmiş ve serbest bırakılmıştır. Allahu Tealâ'nın suçlular için öngördüğü cezalar hiçe sayılmış, demokrasinin ibadethaneleri olan parlamentoda çıkarılan kanunlarla suçlular için yeni yeni cezalar belirlenmiştir. Allahu Tealâ hırsızın elinin kesilmesini isterken, bugün hırsızlar için belirli sürede hapis cezaları öngörülmektedir. Ve bunun gibi sayamayacağımız nice şeyler bu parlamentolarda yapılmaktadır.

Ey Kardeşim! Allah sana ve bizlere rahmet etsin. Bizleri dininden ayırmasın ve kendisine şirk koşmaktan bizleri sakındırsın. İşte tüm bu cinayetler, tüm bu suçlar senin belirli zamanlarda sandık başına giderek oy atman suretiyle idareye sahip olan vekiller eliyle işlenmektedir. Ve sen bu suçları işle-

yeceklerini bildiğin halde onlara oy atmak suretiyle suçlarında onlarla ortak olmaktasın.

Yukarıda da söylediğimiz gibi hüküm koyma, kanun çıkarma, suç ve ceza belirleme yetkisi sadece ama sadece Allah'a ait iken, sen bu yetkiyi Allah'tan alıp insanlara vermektesin. Sandık başına giderek oy kullanmak suretiyle adeta şöyle haykırmaktasın:

"Ey şu partinin adayları! Ben sizi, bizleri yönetmeniz için vekil tayin ediyorum. Sizler ülke yönetiminde söz sahibi olarak kendi çıkardığınız kanun ve yasalarla bizleri en iyi şekilde yönetin. Bizler için uymamız gereken kanunlar çıkarın, yasaklar belirleyin ve sizin belirlediğiniz yasaklara uymayanlar içinde cezai müeyyideler tayin ederek onları insanlar üzerinde uygulayın."

İşte ey okuyucu! Senin bu fiilinin Allah'ın kitabında tek bir karşılığı vardır, o da Allah'a ortak koşmaktır ve müşrikliktir. Ve böyle bir amelden, böyle bir fiilden tevbe ederek uzak kalmadığın sürece yerin ebedi cehennem olacaktır. Böyle bir sondan Allah'a sığınırız.

Pek yakında yine bir seçim var. Belirli partilere mensup vekiller meydanlara çıkarak sizlere seslenecekler. Diyecekler ki: "Sizler için en iyi yöneticiler bizleriz. Sizin daha rahat, daha müreffeh yaşamanız için en uygun kanun ve hükümleri biz çıkartırız. Bizim çıkardığımız kanun ve yasalarla, bizim koyduğumuz hükümlerle çok daha rahat bir hayat yaşayacaksınız. Biz sizin için tüm bu işleri en iyi idare edebilecek kadrolara sahibiz."

Yani aynen kendilerinden önce yaşamış Mısır Firavun'u gibi şöyle seslenecekler:

> *"Firavun, Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilah tanımıyorum (dedi)." (28, Kasas/38)*
>
> *"(Firavun) Derhal (adamlarını) topladı ve (onlara) bağırdı: Ben, sizin en yüce Rabb'inizim! dedi." (79, Naziat/23-*

24)

Belki, açık açık "bizler en iyi ilahlarız ve rableriz" deme cesaretini gösteremeyecekler. Ancak seçim meydanlarında söylemiş oldukları sözler tam anlamıyla Firavun'un ilahlık ve rablik söylemi ile uyum içindedir.

Ve sen.. Evet sen ey okuyucu kardeşim! Bu söylemlere kulak asarak herhangi bir partiye oy vermek suretiyle, oy verdiğin partinin vekillerini kendin için bir ilah ve rab seçme işine girmek mi istiyorsun? Allah'ı bırakarak farklı farklı rablerden mi razı olacaksın? Hüküm koyma, kanun ve yasa çıkarma yetkisi, sadece ve sadece Allah'a ait iken sen kendin için kanun koyacak, hükümler belirleyecek rabler mi tayin edeceksin?

Peki bu küfrün üstünde başka hangi küfür vardır? Bu şekilde bir muhalefetten sonra Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Allah'ın kulu ve rasulü olduğuna ne şekilde muhalefet edilebilir?

Ey akıllılar topluluğu! Ey zekiler ve ey basiret sahipleri! Sizin gibi insanları nasıl sizler için hükümler koyması, kanunlar çıkarması için sandık başına giderek oy atmak suretiyle rabler edinirsiniz?

Sizler nasıl kanlarınız, canlarınız, mallarınız, aileniz hakkında hüküm belirlemeleri, kanun ve yasa çıkarmaları için bu rablerden razı olabilirsiniz. Halbuki bunlar Hakim ve Hamid olan Allah tarafından indirilen kitabı bir kenara atarak sizleri yönetmek istemektedirler. Bu konudaki sözlerimi büyük alim Şehid Seyyid Kutub'un şu tespitleri ile kapatmak istiyorum:

"Dilleri ile Allah'tan başka ilah olmadığını ve Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Allah'ın kulu ve rasulü olduğunu söyleyip bireysel davranışlarda, arınma, evlenme, boşanma ve miras gibi konularda Allah'ın vahyine tabii oldukları için kendilerini müslüman diye isimlendirenler, bununla beraber bunun dışındaki konularda Allah'ın kitabına göre şekillenme-

miş kanun ve nizamlara itaat edenler... Allah kitabında izin vermediği halde Allah'ın kitabına muhalif olan yasalara ve kanunlara itaat edenler... İsteyerek veya istemeyerek bu çağdaş putlarının kendilerinden istedikleri görevleri yerine getirme noktasında tüm değerlerini feda edenler.... Bu kutsal değerleri ile çağdaş tağutların istekleri çeliştiği zaman Allah'ın emirlerini kulak arkası yapıp bu çağdaş tağutların emirlerini yerine getirenler... Evet, kendilerini müslüman ve Allah'ın dinine mensup zannedip de tüm bu fiilleri yapanlar, kafalarını yastıklarından kaldırıp bir an önce uyanmak ve ne kadar büyük bir şirk bataklığının içinde olduklarını görmek zorundadırlar.

Şirk ve müşriklik, rabb'lik noktasında Allah'tan başka bir rabb'in yaratan, rızık veren, öldüren vb. varlığına inanmakla ortaya çıkmaz. Allah ile beraber veya Allah'ın dışında başka rabb'lerin hakimiyetine inanmak da şirkin en bariz örneklerindendir.

O halde yeryüzünün doğusunda ve batısında yaşayan tüm insanlar, yaşantılarında yetkiyi kime verdiklerine, kime uyduklarına, kime itaat edip, kime boyun eğdiklerine, kimin emrine uyup sözünü dinlediklerine bir baksınlar... Şayet tüm bu konularda sadece Allah'a itaat ediyorlarsa Allah'ın kendisinden razı olduğu dine, İslam'a mensupturlar. Yok şayet bu konularda Allah'tan başkasına tabii oluyorlarsa Allah korusun onlar tabii oldukları tağutların dinine mensupturlar."

Demokratik Seçimlere Katılmak İslam'dan Başka Bir Din Edinmektir

Demokrasi ile idare edilen ülkelerde, belirli seçim dönemlerinde kişilerin sandık başına giderek kendileri için yasama yetkisine sahip olacak yöneticilerini seçmeleri açık bir şekilde şirk olduğu gibi, aynı zamanda Allah'ın dininden başka bir dinin, yani demokrasi dininin gereğini yerine getirmektir ki, hiçbir müslüman için böyle bir fiili işlemesi caiz değildir. Zira,

kim İslam dininden başka bir dinin gereğini yerine getirirse bu kendisinden asla kabul olunmayacaktır. Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

" Hiç şüphesiz Allah katında din ancak İslam'dır." (3, Ali İmran/19)

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa asla ondan kabul edilmez. O ahirette de kayba uğrayanlardandır." (3, Ali İmran/85)

Bu ayetlerde açıkca görülen Allahu Teala'nın razı olduğu tek dinin, İslam dini olduğudur. Allah'ın dininden başka bir dine razı olanlar, Allah'ın dininin dışında diğer dinlerin gereklerini yerine getirenler kınanmış, bu yap-tıklarının onlardan asla kabul edilmeyeceği vurgulanmıştır. Burada meselenin daha iyi anlaşılabilmesi için din kavramı hakkında kısaca bilgi vermekte fayda vardır :

Kur'an-ı Kerim'e baktığımız zaman din kelimesinin anlamlarından bir tanesinin şeriat, kanun, yol, mezhep, millet, adet olduğunu görürüz. Bakınız Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"...İşte Biz Yusuf'a böyle bir plana başvurmayı ilham ettik. Yoksa o kralın dinine göre kardeşini alıkoyamazdı." (12, Yusuf/76)

Bu ayette geçen, "kralın dini" ifadesi ile anlatılmak istenilen; kralın ceza hukuku, kanunları, adetleri, egemenlik hükümleri demektir. Büyük alimlerin tefsirlerine baktığımız zaman bu ayetin açıklamasında din kelimesini bu anlamını çok rahat bir şekilde görmekteyiz.

Bilinmelidir ki; insanların ortaya koymuş oldukları her bir sistem, kural, kanun ve şeriat, bir dindir. Ve bu anlamıyla demokrasi de bir dindir. Ancak o kesinlikle Allah'ın kendisinden razı olduğu bir din değildir. O birbirine muhalif ayrı ayrı ilahla-

rın dini olup kesinlikle Kahhar olan Alemlerin Rabbi'nin dini değildir.

Evet demokrasi bir dindir. Kendine özgü kuralları, kanunları, hükümleri olan bir dindir. Ve demokrasi dininin olmazsa olmaz prensiplerinden bir tanesi de halkın egemenliğine dayanmasıdır. Halkın katılımıyla hayat bulan, yaşayan bir din... Demokrasi dininde yasama hakkı insanındır. Hakimiyet kayıtsız ve şartsız milletindir. Millet bu yetkisini, bu egemenliğini belirli seçim dönemlerinde sandık başına giderek kullanmaktadır. Demokratik dinin bağlıları her üç-beş yılda yapılan seçim dönemlerinde, sabahtan akşamlara kadar kuyruklar oluşturarak demokratik dine olan bağlılıklarını ve sandığa attıkları kağıtlarla demokrasi dinine olan imanlarını tazelerler.

Demokrasilerde sandık başına giderek oy atmak çok önemlidir. Zira demokraside asıl olan milletin yetkisini kullanmasıdır. İşte bu öneminden dolayı seçim günlerinden bir gün önce, bütün parti liderleri, vatandaşları "demokratik hakkınızı kullanın" diyerek direkt olarak sandık başına çağırırlar. Aynı şekilde seçim günlerinde gazete başlıkları tüm vatandaşlara sandık başlarına giderek oy atmaları için çağrıda bulunur. Seçimlerden bir gün sonra ise halkın büyük bir kısmının demokratik dinin gereğini yerine getirmelerinden dolayı gazete başlıkları "Demokrasi kazandı" şeklindedir.

"Türkiye'nin kaderini belirleyecek seçim bugün yapılacak. Artık söz millette. 41.5 milyon seçmen bugün sandık başına gidip demokrasiye sahip çıkacak. Kullanılmayan her oy, fayda getirmeyen pişmanlık olacak. Halk demokratik haklarını kullanıp, Türkiye'yi yeni ufuklara taşıyacak, partileri belirleyecek." (Akşam Gazetesi, 3/11/2002)

Bilinmelidir ki, her seçim döneminde önemli olan sandık başına gitmektir. Demokratik seçimlerde şu ya da bu mezhebe (partiye) oy vermek o kadar önemli değildir. Demokratik dine bağlı olmak kaydı ve koşuluyla bu dinin her hangi bir mezhebi-

ne (partisine) oy verilebilir ya da hiçbir mezhebe (partiye) bağlı olmaksızın boş oy atılabilir. Burada önemli olan sandık başına gitmektir. Çünkü sandık başına gitmemek, demokratik dini tanımayıp onu inkar etmektir.

Seçimlerde sandık başına gidip oy vermek, demokratik dine mensup olmanın bir gereği ve bu dinin olmazsa olmaz bir esasıdır. Oy kullanmak, demokratik rejim için hayatiyet ifade eder. İnsan için kan ne kadar önemli ise ve insanın hayatiyetini sürdürmesine neden oluyorsa, oy kullanmak da demokratik rejim için o kadar önemli ve rejimin hayatiyetini devam ettirebilmesi için gereklidir.

Oy kullanmak bir ülkede bulunmanın ve orada yaşamanın bir gereği değil, demokratik dine iman etmenin ve ona kulluk yapabilmenin gereği ve kaçınılmaz sonucudur. Nasıl ki bir müslüman, yüce Allah'a iman ettiğini, yaptığı ibadetlerle gösterip kulluğunu ve bağlılığını yüce Allah'a takdim ediyorsa, aynı şekilde bir demokratta oy kullanarak demokratik dine kulluğunu ve bağlılığını takdim ediyor demektir.

Kur'an'ı ve Peygamberi örnekliği ölçü edinen, hayatını bu esasa göre düzenleyen bir müslümanın seçimlere karşı alacağı tavır bellidir. Zira Allahu Tealâ demokrasi dininden razı değildir. Ve bir müslümanın demokrasi dininin gereği olarak sandık başına gitmesi, boş ve dolu farketmeksizin oy kullanması asla söz konusu olamaz. İkinci bir dinin gereklerini yerine getirmenin şirk olduğunu bilen bir müslüman, mensup olduğu Tevhid dininin gereği olarak "Allah'tan başka ilah yoktur" kelime-i tevhidini söyleyip, şirke bulaşmaktan kaçınacaktır.

Sonuç olarak, demokrasi ile yönetilen ülkelerde yasama meclisine üye seçmek için sandık başlarına gidip oy kullanmak apaçık bir şekilde Allah'ın dininden başka bir din edinmek, tağutlara kulluk yapmak olup şirkin ve müşrikliğin ta kendisidir.

Sonsöz

Ey Okuyucu! İşte sana demokrasinin aslı... Sakın "demokrasilerde tek söz sahibi millettir", "demokrasi insanın egemenliğidir" gibi sözler senin aklını başından almasın. Zira bu ve buna benzer sözler aslında demokrasinin insanın insana köleliği olduğunu ortaya koymaktadır.

Zira kulluğun, köleliğin en temel özelliği hükmüne itaat etmek ve boyun eğmektir. Hüküm sahibi, tek otorite, egemenlik ve yasama hakkı kimin ise ilah ve rabde odur. Kimin kanunlarına, yasalarına ve otoritesine boyun eğiyorsan, itaat ediyorsan, O'na kulluk ve kölelik ediyorsun demektir. Bu nokta da demokratik sistemlerde hüküm sahibi, tek otorite, egemenlik ve yasama hakkı beşere tahsis edildiği için, kulluk ve kölelik insana sunulmaktadır. Yine aynı şekilde demokratik sistemlerde yasama yetkisini elinde bulunduran parlamenterler birer rab, onları o noktaya getiren ve onlara itaat eden kimselerde onların kulları ve köleleri konumundadırlar.

Sonuç olarak bil ki; Demokrasi bir dindir. O Allah'ın kendisinden razı olduğu bir din değildir. Bilakis demokrasi birbirinden ayrı bir çok rabbin dinidir.

Belirli zamanlarda yapılan seçimlere katılmak ve oy vermek demokratik bir görevdir. Yani demokrasi dininin fertlerine yüklediği bir sorumluluktur.

Bir demokrat için, Müslüman olmayan bir kimse için sandık başına gitmek ve oy kullanmak gayet normaldir. Ancak Müslüman olduğunu iddia eden bir kimse için sandık başına gitmek ve oy kullanmak demokrasi dininin fertlerinden istediği görevi yerine getirmektir ki; bu Allah'ın dininden başka bir din edinmek, Alemlerin Rabbine karşı açıkça şirk koşmaktır. Zira yeryüzünde tüm tağutları reddetmekle mükellef bir Müslüman

için demokrasi tağutunun istek ve arzularını yerine getirmesi asla söz konusu değildir.

Bu küçük risalemiz burada son bulmuştur. Artık tercih senindir... Ya Allah'ın dinini; İslam'ı seçersin ya da birden çok rablerin dinini, demokrasiyi seçersin. Ya Allah'ın kitabına, Resulü'nün sünnetine itibar edersin ya da demokratların kutsal kitaplarının maddelerine, anayasaya itibar edersin. Ya sadece ama sadece Allah'a ibadet etme yolunu tercih edersin, ya da Allah'ın kanun ve hüküm koyma yetkisini kendi tekellerinde gören 550 milletvekilini Allah'a şirk koşarak hem dünyanı hem de ahiretini rezil ve rüsva edersin.

Artık karşında iki yol var... Bize düşen ancak apaçık bir duyurmadan ibadettir. Ve elimizden geldiğince en sade ve en anlaşılır bir dille sana demokrasi dininin şirk ve küfür dini olduğunu, *"Ben Müslümanım"* diyen bir kimsenin kesinlikle demokrasi dininin bir gereği olarak oy atmaya katılamayacağını, böyle bir fiilin Alemlerin Rabbine açık bir şekilde şirk koşmak olduğunu anlatmaya çalıştık. Senden hiçbir ücret, hiçbir karşılık ve hiçbir çıkarda beklemedik. Rabbimizin bizlere yüklediği uyarı ve davet görevini yapma ve Rabbimize bir mazeret beyan etme adına...

> *"Ey Rabbimiz, bizden kabul buyur, hiç şüphesiz işiten sensin, bilen sensin." (2, Bakara/127)*
>
> *"Rabbimiz! Sen kimi cehennem ateşine sokarsan onu rezil etmişsindir. Zalimlerin hiç yardımcıları yoktur.*
>
> *"Rabbimiz! Biz, 'Rabbinize iman edin' diye imana çağıran bir davetçi işittik, hemen iman ettik. Rabbimiz! Günahlarımızı bağışla, kötülüklerimizi ört, bizleri sana ermiş kullarınla beraber yanına al."*
>
> *"Rabbimiz! bize peygamberlerine vaad ettiğini ver, kıyamet günü bizi rezil etme. Muhakkak sen verdiğin sözden dönmezsin." (3, Ali İmran/192-194)*